

66-8-248 786

54 3
3091 9

மயக்கத்தை அகற்றி துணங்கும் அறிவு

ஆக்கியோன்

160
நூபா சங்கக்குரிய சேக் முகையுதீன் குருபாவா அவர்கள்
L | PR

மயக்கத்தை அகற்றி துலங்கும் அறிவு

ஆக்கியோன்
சங்கக்ஞரிய சேக் முதையுதீன் குருபாவர் அவர்கள்

பிரசரம்
இலங்கை தூபி (ஞான) விளக்கக் குழு
139, தர்மபால மாவட்டத்
கொழும்பு.

போருளாட்க்கம்

1.	புத்தகப் படிப்பு	1
2.	மனித உடம்பு	1
3.	மதி	1
4.	ஓரு தமிழ் பழமொழி	1
5.	பிறவிக் கடன்	2
6.	ஆண்டவன் மீது குற்றஞ் சாட்டுதல்	2
7.	அறிவுக்கும் படிப்புக்குமுள்ள தொடர்பு	5
8.	புனிதமான மனிதர்கள்	6
9.	சமாதி	7
10.	விஷ்ணுவின் அடையாளம்	8
11.	ஐந்தெழுத்து மந்திரம்	9
12.	கோழி உணவும் வைரமும்	10
13.	குளத்தில் நீராடுதல்	11
14.	இரண்டுவகையான பிள்ளைகள்	12
15.	ஆண்டவன் உணர்ச்சி	14
16.	ஆடை	17
17.	ஆசை நாய்	17
18.	பாட்டுக்கும் நடன த்துக்கும் அரசனின் பரிசு	18
19.	குருவிடம் ஒன்றடைதல்	23
20.	குருவில்லாமல் ஆண்டவனை தேடுதல்	25
21.	தாமரைப்பூவும் உயிரும்	27
22.	ஒட்டகம்	28
23.	ஒட்டக் குதிரை	30
24.	கடலாமை	31
25.	எருமை	32
26.	செம்மறி ஆடு	35
27.	மானின் அழகு	36
28.	முயல் குட்டிகள்	38
29.	கோழி	40
30.	கடவுளை காண ஆசைப்பட்ட அரசன்	41
31.	உள்ளம் உருகுதல்	46
32.	மயிலாட்டம்	47
33.	பெறுமதியற்ற சிங்கள்	48
34.	மெஞ்சுளன் குருவின் அடையாளம்	49

(ii)

35.	விதியை வெல்லுதல்	50
36.	குருவென்றால் யார்	50
37.	ஆண்டவை 40 வயதுக்குள் தேடுதல்	...	51	
38.	தேள்	...	52	
39.	மெஞ்ஞானக்கண்	...	53	
40.	புல்லுடன் முயலின் கோபம்	...	53	
41.	உயிர் மூலி	...	55	
42.	மரங்களில் தங்கும் பறவைகள்	...	56	
43.	குருவை அகற்றுதல்	...	56	
44.	கற்றவரெல்லாம் ஞானம் அடைய முடியாது	57		
45.	சீஷர்களுக்கு திறந்த உள்ளம் இருக்கவேண்டும்	58		
46.	முயல் வேடனின் நாயிடமிருந்து தப்புதல்	58		
47.	நுளம்பு	...	59	
48.	அம்பட்டன் புத்தி கேட்ட ராசா	...	60	
49.	பாம்பின் விஷங் பற்கள்	...	68	
50.	ஓணைஞ்சு மாடு விற்றல்	...	70	
51.	பாடும் மடையன் தன் பணத்தை காப்பாற்றுதல்	74		
52.	எலி புத்தியாக பூஜைக்கு உதவி செய்தல்	77		
53.	கன்னிப்பெண்ணும் உலகமும்	...	81	
54.	ஆட்டின் இரை	...	82	
55.	குட்டிகளைத் தின்னும் நாகபாம்பு	...	84	
56.	குருவின் செல்வத்தை அடையும் வழி	...	86	
57.	எறும்பின் புத்தி	...	87	
58.	கடலை அளவெடுக்க நீர் குடித்தல்	...	90	
59.	வாழ்க்கையின் பொத்தலை தைக்கிறது	...	91	
60.	மாய சமுத்திரங்கள்	...	92	
61.	புத்தகம்	...	94	
62.	குருவின் முத்து	...	100	
63.	சருகுமான் (உக்குலான்)	...	102	
64.	கண்ணுடியும் குரங்கும்	...	104	
65.	அரணை	...	105	
66.	குடித்தல்	...	107	
67.	பிறப்பின் வாழ்க்கை இரகசியம்	...	109	
68.	நன்று	...	115	

(iii)

69.	பாம்பு	116
70.	சாதனை	118
71.	வஸக்கத்தின் விளக்கம்	120
72.	நாடகத்தின் விளக்கம்	121
73.	பூவின் விளக்கம்	123
74.	உடும்பின் விளக்கம்	125
75.	கழுகின் விளக்கம்	126
76.	கொக்கின் விளக்கம்	128
77.	நாயின் விளக்கம்	129
78.	கோழி முட்டையின் விளக்கம்	130
79.	இருவாச்சியின் விளக்கம்	132
80.	பாம்பின் பூர்வீக விளக்கம்	135
81.	பிச்சைக்காரனும் அரசகுமாரியும்	138

മുക്കവുത്തെ

அன்பினுள் அரிதாய் தோன்றி இறைவன் அருளுக்குள் அறிவாய் விளங்க வந்த பின்னொக்கு, இறைவனுடைய அருளின் அன்பின் அறிவின் விளக்கத்தைச் சொல்லுகின்றேன். அதைக் கொஞ்சம் சிற்றித்துக் கேளுங்கள்.

ஆனால் மனித ஜென்னமானது மிக மேன்மையானதும், அருமையானதும், அரிதானதும், அவனருளினால் இருந்து விளங்கித் துவங்கி முழங்கி இலங்கி மினுங்கிப் பிரகாசிக்கும் அருளானந்த ஆன்ம ஒளிப்பிரகாசத்தைப் பெற்று விளங்கிய ஆண்டவனின் மர்ம இரகசியமான தோற்றமுடைய பிறவியாகும். இத்தோற்றத்துக்குள் மர்மத்திலும் மர்மமானது உண்மையில் இறைவனின் அருளாகும். அவ் அருளுக்குள் மர்மமாய்விளங்கி முழங்கிப் பிரகாசிக்கும் அறிவும் மர்ம இரகசியமானது. அம் மர்மத்துக்குள் மர்மமாக விளங்கிக்கொண்டிருக்கும், இவன் பிறவியின் மயக்கத்தின் இருளின் மாயையும் மர்மமானது. இவன் பிறவியின் தோற்றத்தில் உண்டாகும் பூதங்களாகும், புலன்களும் மாயமயக்கத்தின் மர்ம இரகசிய பூதங்களாகும். இப்பூதங்களின் புலன்களின் வடிவுகள் 400 இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களாகும், அதிலுள்ள மயக்கங்களாகும், அதில் உள்ள இருள்களும், அதிலுள்ள சிற்றின்பக் கலை 64 லீலைகளாகும், லீலைக்குள் உண்டான கலைஞரும் அறுபத்தினாண்கும், அந்தக் கலைகளுக்குள்ளால் விளங்கப்படுகின்ற $10\frac{1}{2}$ கோடி மாயசக்திகளாகும் அதன் மாய வடிவுகளாகும், 84 விதமான காற்றுகளாகும் வாயுகளாகும், 4448 நரம்பில் இரத்தம், நீர், நெருப்பு, காற்று, நீலம், பச்சை, பவளம், முத்து வைகுரியம், கோமேதகம், மாணிக்கம், நவரத்தினாதீகளாக விளங்கும் ஒன்பது வாசலின் நவக்கிரக விளையாட்டுகளாகும், மட்டற்று விளங்கும் மனமென்னும் உள்ளத்தின் மதலையின் குரலோசையும், அழுகையும், ஆளாந்தமும், சிரிப்பும், இன்புமும் துன்பமும் கண்டதெல்லாம் கைப்பற்றும் குணமும். காணுததையும் கைப்பற்றும் எண்ணமும் அக்குழந்தை துள்ளி விளையாடி ஆடிப்பாடிக் கதறிக்குள்ளி விழுகின்ற தன்மைகளாகும். மனம் குழந்தைக்குள் விளங்குகின்ற விள்வருபமும், அசுரருபமும், குரங்கின் குணங்களாகும், குரங்கின் வடிவும், சேட்டையின் விளையாட்டும், பத்தரைகாளியாக விளங்கும் பத்தரை ஐந்து பூதங்களின் பழிவாங்கும் தன்மைகளாகும், அதன் வீரங்களும் பத்துப் பாவங்களின் கரங்களாகும்.

அச்சுப்பதிப்பு:-

கொம்மேஷல் அச்சகம்
பிரதான வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

1972

களும், பத்தர்களையும் சித்தர்களையும், முத்தர்களையும், அறிஞர்களையும், ஆண்டிகளையும், அரசனையும்' அனைவரையும் இரத்தத்தை உறுஞ்சாமல் உறுஞ்சிக் குடித்து 'நெரம்புகளைச் சோரவைத்து எலும்புகளை உருக்கி தசைகளைப் பிழிந்து ஊனீர்களைக் குடித்து உடலை வதைத்து அறிவைக் கலைத்து அஞ்சூனத்தை வளர்த்து, பரத்தை விரட்டி, பாவத்தைப் பணபாக்கி, அதர்மத்தை ஆயுதங்களாக தன்பத்துக் கைகளில் பிழித்து உயிர்களைப் பழி வாங்கத் துணியும் மாயப்பூதங்களின் மனவிளையாட்டின் சக்திகளின் மரமத்தையும், அதன் மாயவடிவின் 1008 கலைகளையும் எடுத்து ஆடுகின்ற அம்மாயையின் பெருமைகளின் அந்த மாயமர்மத்தையும், உணரவேண்டிய தற்கு மக அரிதாயப் பிறந்தவனின் அறிவுவேண்டும். அவ்வறி வால்தான் மேற்சொன்னவைகளையும் கீழ் சொல்லப்படுபவைகளையும் வெல்லலாம்.

இவ்விளக்கங்களால் உண்மையை, உண்மைக்குள் உள்ள யொருளை, அப்பொருளுக்குள் உள்ள அருளை, அவ் அருளுக்குள் உள்ள அன்பை, அவ்வண்புக்குள் உள்ள கருணையை, அக்கருணைக்குள் உள்ள சமத்துவ நிலையை, அச்சமத்துவத்துக்குள் உள்ள தன் உயிர் பிறர் உயிர் என்ற உண்மையின் ஒற்றுமையின் ஒருமையை, அவ்வொருமைக்குள் விளங்குகின்ற ஒளியையும், அவ்வொளிக்குள் விளங்கின்ற ஜோதியையும், அச்ஜோதிக்குள் விளங்குகின்ற பரத்தையும், அப்பரத்துக்குள் விளங்கின்ற மனிதனையும், அம்மனிதனுக்குள் விளங்கின்ற இறைவணையும் இவ்விளக்கத்தின் முழுக்கத்தின் பிரகாச அறிவைக்கொண்டு, கீழ் சொல்லிக்கொண்டுவரும் உதாரணங்களின் மூலியமாக, உண்மையையும் பரத்தையும் மனிதனையும் அவன் அறிவையும் அறிவுக்குள் அறிவான பொருளையும், அப்பொருளுக்குள் பொருளான மனிதனையும் விளங்கிறதற்குரிய இந்த உதாரணங்களைக் காட்டி உதாரணத்துக்குள் ஆதாரமாக இருக்கக்கூடிய உண்மைப் பொருளை விளக்கம் செய்து, அவ்விளக்கத்துக்குள் மனிதன் அறிவு துலக்கமாகி, அத்துலக்கத்துக்குள் ஏகாம்பரமான இறைவனே இறைவனுக விளங்குகிறதையும் அறிவுக்குள் அறிவாக முழங்குகின்றதையும் அதற்குள் இறைவனும் மனிதனுமாகக் கலந்து நிற்கும் உண்மையை இந்த ஒரு பகுதி 81 உதாரணத்துக்குள்ளாலே விளங்கலாம்.

மேலும் மனிதனின் அறிவின் உண்மையையும் இறைவனின் அருளின் உண்மையையும் இது சித்தரித்துக் காட்டும். இதை மனிதனுக்கப் பிறந்தவன் தன் அறிவால் சிந்தித்து ஆராய்ந்து பார்த்தால் இப்புத்தகத்தின் விளக்கம் தெரியும். ஆனபடியால் என்னு

டெய அன்பினுள் அன்பான அரூட் குழந்தைகளுக்கும் அறிவின் குழந்தைகளுக்கும் இந்த அறிவின் அன்பளிப்பான ஆண்டவனின் உண்மையின் அறிவின் துலக்கத்தின் விளக்கத்தை சிந்தித்து படித்து அறிந்து ஆராய்ந்து கொள்ளவேண்டுகிறேன்.

உங்கள் பிறவியின் தோற்றத்தையும், உலகத்தின் தோற்றத்தையும், புலன்களின் விளையாட்டையும், மனக்குரங்கின் ஓட்டத்தையும், பல பிறப்பு இறப்பின் விளக்கத்தையும், வறுமை, பிணி, முப்பு, இறப்பு இவைகளின் முக்கிய விளக்குங்களை இவ் உதாரண மூலியமாக காட்டி பொருளை விளக்கம் செய்கின்றது.

ஆனதால் அழிவற்ற ஆன்மாவைப் பெற்ற மனிதன் அறி வீனத்தால் அழிவின் பல பிறவிகளைப் பெற்றுக்கொள்ளாது தவிர்த்து நிற்கும் அறிவே ஆதாரமாக இருந்து அந்த அறி வுக்குள் அறிவான பொருளைக் காட்டித் தருகின்ற உண்மையை விளங்கி இந்த மயக்கத்தை ஆகற்றித் துலங்கும் ஆர்வ என்னும் புத்தகத்தை அறிந்து மனிதன் மனுஷனாக விளங்கி இன்ஸான் காமிலாகத் துலங்கி இறைவனும் இவனும் ஒன்றுக்கொண்டு இறைவனும் ஒன்று பட்டிருக்கும் முறையின் உண்மையை இப்புத்தகம் விளக்கம் செய்கின்றது. அன்பர்களும் அறிவாளிகளும் அறிவால் சிந்தித்து அறிவால் படித்து அன்பால் விளங்கி கருணையால் அனைத்துயிரையும் அனைத்து இறைவன் குணத்தைப் பெற்று இறைவனுக வாழவேண்டுமென நாம் உங்களை வேண்டிக்கொள்கிறோம்.

இந்த முதல் பாகத்துக்கு மேல் இன்னும் இதன் தொடர்க்கீரண்டாவது பாகமாக 111 உதாரணங்களை மீண்டும் அச்சடிக்கப்படும். இதை வாசித்து சிந்தித்துப் பாருங்கள் பிள்ளைகளே.

குருபாவாவின் முன்னுறை

ஆக்ஷியோரின் விளக்க உரை

மலித் ஜனனத்தைப் பற்றிய விளக்கத்தை நாம் விளக்க வேண்டுமானால் இப்பொழுது நாம் சொல்லும் விளக்கத்தை அறிவால் சிந்திக்க வேண்டும்.

அதாவது மலித் ஜனனம் மர்மமானது: அந்த மர்மம், விரிந்து படர்ந்து மூடி மறைத்துக் கொண்டிருக்கும் கல்விலும் கடியமான மாயையின் மர்மத்தின் கல்வின் வெடிப்புக்குள் தோன்றி வெளிப்பட்டிருக்கிறது. அவன் வெளிப்பட்ட வெடிப்பின் மர்மத்துக்குள் மர்மமான மரமும் தோன்றி வெளிப்பட்டு வந்தது. அம்மரம் ஆணவும், கர்மம், மாயை என்னும் மும் மஹமாகிய பச்சை வித்திலிருந்து வெளிப்பட்டது: அது வெளிப்பட்டு மரமாகத் தோற்றும்போது ஆறு கிளைகளோடு எழும்பி இலைகளில்லாது கிளைகளை வீரிக்குக் காட்டுகிறது.

அம்மரத்தில் இலையில்லாமல் பழும் பழுத்தது போல் மரம், இருள், மாயை, மோகம், ஆசை, கள், காமம், களவு, கொலை, பொய் இதைப்போல் நானுரூ இலட்சம் கோடி மாய மினுக்கங்களின் மாயப் பழங்களெல்லாம் அம்மரத்தில் ஒட்டிக் காட்டியிருக்கின்றன. அந்திலையில் அம்மரமத்துக்குள்ளால் முளைத்த மாயையின் பறத்தின், மர்மத்துக்குள் முளைத்த மனத்தின் கலையான பழுத்தை அந்த ஜனனத்தின் மனமும் ஆசையும் பிடுங்கித் தின்பதற்கு அந்த மரத்தைக் கட்டப் பிடித்துக் கொண்டு மூற்றி செய்கின்றன. ஆனால் அது மர்மத்தின் மாயப் பழுமானப்படியாலும், அது இருஞைக்குள் மினுங்கிப் பழும் போல் காய்த்திருக்கிறபடியாலும் அதைப் பிடுங்கித் தின்ன முடியாமலும், அந்த மரத்தை அறிய முடியாமலும், மனமும் ஆசையும் களைத்து அம்மரமத்தின் மரத்தை இம்மரமத்தின் பிறவி கட்டிப் பியத்துக்கொண்டு இம்மரம் மாயை வெடிப்பின் கல்வின் மேல் உட்கார்ந்து கொண்டு, உளருகின்றது. விதியே! மதியே! உண்ணிட்டு எப்படிப் போவேன். மரத்திலும் ஒரு நிறலுமில்லை. தின்னவோ இகையுமில்லை. பழத்தைப் பிடுங்கித் தின்னவோ கைக்கு எட்டவில்லை. இப்பிறவியும் ஒரு மரம்: நாம் உதித்த மாயக் கல்லும் ஒரு மரம். நான் உதித்த வெடிப்பும் ஒரு மரம்: அதில் முளைத்த மரமும் ஒரு மரம், பழமும் ஒரு மரம். இதை நான் எப்போது அறிவேன்? எப்போது என்

ஆசை தீரும்? மனம் குளிரும்? என்று இந்த மனமும் ஆசையும் அம்மரத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக்கொண்டும் கதறிக்கொண்டும் இருக்கின்றன.

ஐயோ! என்னிடியே! என்மதியே! நான் படும் துயரம் உனக்குத் தெரியவில்லையா? இந்த மர்ம மரத்தின் கீழ் நானிருந்து வேகாமல் வேகவைக்கும் வெய்யிலிலும் நலையாமல் நலையவைக்கும் மழையிலும் நீரிலும், தன்னாமல் தன்னிப் புரட்டும் காற்றிலும் சமீலிலும், கொல்லாமல் கொல்லும் மதத்திலும் மயக்கத்திலும் என்னைப் பிறக்காமல் பிறக்கக் கெய்யும் கர்மத் திலும் ஆசையிலும் கதறுகின்றேன். ஐயோ! தலை ஏழுத்து தன்னைக் கொல்ல வந்த மாயமயக்கத்தின் மர்மத் தீன் மரமே! உன்னிடமோ என் பசியைத் தீர்க்கும் பழமும் கிடைக்கவில்லை வெயிலின் வெப்பத்தைத் தீர்க்கும் நிழலும் இல்லை. இந்த மர்மத்தின் வெடிப்பை விட்டு வேறே போக வழியுமில்லை: என் பிறவியை அகற்ற, பித்தப் பைத்தியத்தை நீக்க, சுவாதினமாக சுகம் பெற, புத்தி தெளிய, பரத்தைப் பற்றிப் பிடிக்க ஏதாவது வழி சொல்லித் தா. இந்த மர்மப் பிடியிலிருந்து என்னைக் காக்க யாருமில்லையா? காக்க ஒருவருமில்லையா இதானு என்னிதி? இதுதான் என் முடிவா? என்று கதறி உள்ளிப் பதற்றிக்கொண்டு இருக்கிறேன் அரிதான் பிறவியின் மனுபெணனமுடையவன் இந்த மாய மர்ம வெடிப்புக்குள் இப்பிறவியின் மர்மத்தின் நிலையை அறியவேண்டும்: மனிதனுக்கப் பிறந்தும் இந்த மனுசசன் இந்த ஜுந்து மர்மத்தினிருந்தும் தவற வேண்டுமானால் அவன் அறிவின் ஜோதியைக்கொண்டு மர்மத்தின் இருண்ட காட்டைக் கடக்கவேண்டும். மனமும் ஆசையும் தோன்றும்போது அக் காட்டுக்குள் மட்டற்ற காட்சிகளும் தோன்றி இவன் அறிவையும் மயக்கி அந்த மர்மத்தின் வெடிப்புகளுக்குள் இவனை விழுத்திப்போடும்: இந்த ஸீற்றைச் சரியான முறையில் பிடித்துக்கொண்டு போகாவிட்டால் எங்கும் காட்டில் இருக்கும் மர்மத்தின் குழிகளுக்குள் விழுந்து விடுவான். அப்படி விழுந்துவிட்டால் அவனைக் காக்கவோ தூக்கவோ முடியாது. மர்மத்தின் காட்டுக்குள் உள்ள கொடிய மிருக பூதக் கணங்களை அகற்ற முடியாது.

ஆனதால் மனிதனுக்க தோன்றி மனிதனுக்க உதித்து மனுபெணனத்தை அறிந்து மனுவைப் படைத்த இறைவனைத் தெரியவந்த இறைவனின் அருள் அறிவு பெற்ற அரிதான பிற

வியே! உன் பிறவியை அறிய அறிவே வேண்டும். அந்த அறி வைக்கொண்டு உன் பிறவியின் மர்மத்தை அறிவாயாக. அதை அறிந்தாயானால் மர்மமற்ற இடத்தில் மனமற்றுப்போகும். மனமற்ற இடத்தில் ஆசையற்றுப் போகும். ஆசையற்ற இடத்தில் அவனே அவனுகும். அந்திலையே நீயாகும். நீயே சுசனாம் சிவலூமாவாய், சிவனே ஜீவனாகும். ஜீவனின் ஒன்றே இறை வனுகும். இறைவனே என்றென்றும் இருந்து விளங்கப்படு பவனுக் கிருக்கும். இந்த மர்மத்தை நீ அறிந்தால் நீ மனு சுசனாவாய்.

THE AUTHOR AN INTRODUCTION

The author of this wonderful Book of Illustrations which serves as a guide to the Path of Divine Wisdom, His Holiness Sheik Muhaiyuddeen Guru Bawa, is a living Avathar of the twentieth century, Sufi, Master, Saint and the living Guide of the Mystics is indeed, the spiritual Light of Universe. His is a state that rises above cast, colour and creed, religions, and religious dogmas. The Wisdom that keeps gushing forth from this Fountain of Life to give Life, Strength and Wisdom, through the Illustrations mirrored in this Book, is indeed a boon for all seekers after Truth, to whatever religious or Paths they may belong to. These are facets of Wisdom shimmering with a Light that penetrates deep into the hearts of its devoted readers.

Fathomless is thy Wisdom, wondrously told
In sweet parables as in the era of the old,
Priceless is thy Spirit, the Aroma of Love,
Bird of the other sphere, perched on His Bough.

In His preface, His Holiness says that the purpose of His Illustrations, now presented in book form, serves as a guide to open the eyes and hearts of those immersed in this world of maya, covered by the veils of lust and ignorance, belittling man whose purpose in life is to reach ethereal heights by comprehending his purpose of birth, existence and death. Man, His Holiness says, is surrounded in this world of maya by four hundred lakhs and crores of hypnotic fascinations which make him a prisoner of himself,

unable to know himself or his divine state. Living in this state of blind igno-rance, he perishes with the world, the moment his heart clings to the worldly dust of fame and name, pomp and power, of possessiveness, greed and lust. Man thus becomes poorer than he was when he came into this world. His Holiness beseeches, all readers and devoted seekers in the Path of Truth, to digest the substance contained in this Book with patience and understanding, if they are to taste the sweetness of the Wisdom of man that keeps radiating through these descriptive Illustrations unveiling the Truth, which should be the Goal of Man.

The purpose of man's birth and existence, his ultimate return to the Divine Source, the Path of self analysis and self unfoldment which all seekers must discover by the proper use of their Divine intellect and wisdom, leading to the Divine Secrets that unveil the ultimate Truth between man and God, are clearly indicated Through his wonderful Illustrations that are rare jewels that keep dazzling the hearts of all those devoted to the Path of the One Truth that lies concealed within man.

May all those who read this Book presented to man by a Selfless Heart Radiating Divine Luminous Wisdom, attain Peace, Contentment, Wisdom and Understanding.

FUARD UDUMAN.

மயக்கத்தை அகற்றி துலங்கும் அறிவு

கீதி: 17-3-70

கோடு: பி. பி. 7 மணி

1. புத்தகத்தைப் பார்க்கப் பார்க்கப் புத்தி கோணுமே சுத்த அறிவோடிருந்தா ஜோதி தோன்றுமே
2. கட்டை கிடக்கிற கிடையைப் பார். இந்தக் கழுதை குதிக் கின்ற குதியைப் பார், என்று அறிவு உயிருக்குச் சொல்கின்றது.

பொருள்: ஓ! உயிரே நீ இருக்கும் வீட்டைச் சார்ந்த புலன் கரும், புலனைச் சார்ந்த இருஞும், இருளைச் சார்ந்த மினுக்கும், மினுக்கத்தைச் சார்ந்த அஞ்ஞானமும், அஞ்ஞானத்தை விருத்தி செய்த ஆசையின் விஞ்ஞானமும், விஞ்ஞானத்தை விருத்தி செய்த அழிவும், அழிவை உரித்தாக்க கொண்ட அறி வீனமும், அறிவீனத்தை ஆதாயமாகக் கருதிய சித்றின்பவாழ்க்கையின் மயக்கமும் உள்ள இவ்வீட்டின் சொந்தக்காரர்கள் யாவும் குதிக்கின்றதையும் ஆடுகின்றதையும், குறைகின்றதையும், கதறுகின்றதையும் பார்த்தாயா உயிரே என்று அறிவு கூட்டி விளக்கம் செய்கின்றது. அவனின் ஆன்மா மயக்க நிலையில்.

3. கேடுவரும் பின் மதிகெட்டுவரும் முன்,

பொருள்: அரிதாய்ப் பிறந்த மனிதன் அறிவின் உண்மையை இழந்து, அறிவீனத்தில் வயப்படும் போது அவன் மதிகெட்டு இறைவனின் படைப்பின் உயிர்களுக்கு தீங்கு செய்ய நாடு வான். அக்கேடு பின் அவனுக்கே வரும். அது இறைவனின் தீர்ப்பு: இதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள் பின்னோக்களே.

4. குரு சொல்கின்றார்: மகனே! உமக்கு ஒரு வசனம், ஆறும் அற்றது தாரம். ஊரிலே ஒருவன் தோழன்:

போருள்: காமம், குரோதம், உலோபம் மோகம், மதம், மாச்சரியம் இவ்வாறும் அற்ற இறைவனின் குணங்களின் கருணையின் அன்பே இவன் அறிவுக்கு ஒரு தாரம்! அந்த எங்கும் நிறைவாய் இருக்கின்ற அல்லாஹ்வே மனுஜென எத்தின் அறிவுக்கு தோழன்.

5. கல்லூரி துளைத்து கருங்கல்லுக்குள் ஒழிந்து இருந்தாலும் மொத்து (மரணம்) விடாது, ஜெனனக் கடனும் மாருது.

போருள்: மண்ணின் பாகத்தின் 400 இலச்சம் கோடி மினுக்கங்களின் கடனை மண்ணுக்கே கொடுத்து தான் நான் நீ என்ற வேற்றுமையை அறுத்து நம் தலைவனை அறிந்து அத்தலைவனுக்குள் நீ மறைதால்தான் வரும் மொத்து வராது: வந்து உம்மை இங்கு தேடாது. அப்படியில்லாவிடில் உன் மரணமும் விடாது: உன் ஜென்மக் கடனும் மாருது.

6. தம்பி ஓர் உதாரணம்: ஆண்டவனின் திருமொழி குரு சொல்கிறார்:

ஆண்டவன் படைப்பின் சிருஷ்டியில் குற்றமில்லை. அன்பர்களே! நன்பர்களே! ஆண்டவனின் விசுவாசிகளே! நீங்கள் உணர வேண்டும். ஆதியானவன் ஜோதி. ஆன்மாவானது ஜோதியின் வடிவு: அது குற்றமற்றதாக ஆண்டவனிலிருந்து வெளிப்பட்ட வெளிச்சமே ஆண்டவனின் பிரதிபிம்பம், அது தான் மனிதன். அது அறிவின் ஜோதி வடிவு. அது குற்றமற்றது, மறுவற்றது, உருவற்றது. அந்த ஆதி என்னும் ஜோதிக்குள் ஒடுக்கத்துக்குள் ஒடுக்கமானது. அவன் ஜோதி விளங்கினால் அச் ஜோதியின் பிரதிபிம்பமும் விளங்கும். அச் ஜோதி தம்பித்தால் பிரதிபிம்பமும், தம்பித்துவிடும். யாவும் ஒடுங்கி விடும்: மனிதன் ஆண்டவனைக் குற்றம் சொல்லும் அறிவினத்தின் செயலை அகற்றி உணரவேண்டும் ஆனால் எம் அன்பர்களுக்கு ஒரு விளக்கம்.

ஆண்டவனை நாம் நம் அறிவினத்தால் குற்றம் சொல்கிறோம்: கால் நொண்டி, கை சொத்தி, வாய் ஊமை, கண்குரு, காது செவிடு பலவிதமான மரணம் வறுமை, நோய், பிணி, பசி இவ்வாறு 10 $\frac{1}{2}$ கோடி விதமான நோய்களின் குறி கணை நாம் எடுத்து புத்தியில் வைத்து இது இறைவன் குற்றம் என்று சொல்கின்றோம். இதைக் கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள் இந்த விஞ்ஞான உலகத்தில்,

அதாவது:- மேற்சொல்லிக் கொண்டு வந்தேன் உயிரைப் பற்றி: அவ்வுயிரில் ஏதாவது குற்றமுமே இல்லை: அது ஆதிக்கு முன் அனுதியிலே உள்ளது: அது அப்பிரகாசத்தின் பிரதி பிம்பத்தின் ஜோதி. இதை வேண்டுவோர் வேண்டுவதை ஈவான் கண்டான். எவர் எதை எதைக் கேட்டாரோ அதை அவனே கொடுத்து, இவருடைய சாமர்த்தியத்தைக் கொடுத்தவனே காண்கின்றன.

மேலும் அந்தப் பரிசுத்தமான பொருளை, இறைவன் சிருஷ்டிப் படைப்புகளுக்குள் அனுவக்குள் அனுவாக அச்சுத்தத்தை வைக்கின்றன. அவ்வுயிர் பரிசுத்தமானது தான் ஆனால் தற்சமயம் விஞ்ஞான உலகத்தில் நீங்கள் காணக்கூடிய சில அதி தாட்சி விளக்கம் இருக்கின்றது. அதாவது இயற்கையை மாற்றி செயற்கையை அமைக்கக்கூடிய விஞ்ஞான முறையின் விளக்கம் ஒன்றைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

பிள்ளைகளே! விஞ்ஞான முறைப்படி ஒரு மாங்கொட்டையை எடுக்கிறோன். அது புளியோ, நாரோ, கசப்போ. இனிப்போ என்னவோ, அது முளைத்து வரும்போது ஒரு வருஷத்துக்குள்ளே அதை வெட்டிப்போட்டு, எங்கேயாவது காய்த்துப் பூத்த பழைய மரங்களில் ஓரு குருத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்து இதில் ஒட்டி, செயற்கைப் பசுளையை போட்டு அதைக் கட்டிவிடுகிறோன். அது அப்பசையில் ஓட்டின் சத்தையும் நீரையும் இழுத்து வளருகின்றது. அது வளர வளர இயற்கைக் கொட்டையிலிருந்து வளருகின்ற குருத்தை வளரவிடாமல் கிள்ளிவிடுகின்றன. இவன் ஓட்டிய பாகத்தையே வளரச்செய்கின்றன;

அது வளர்ந்து பெரியதாக வரும்போது அதன் தாய் மரம் பூக்கும் போது இதுவும் பூத்துக் காய்த்து விடுகிறது. ஆனால் இது இரண்டு வருஷத்துக்குள்ளே தன் இயற்கையை மாற்றி செயற்கையிலே பழங்களைக் காட்டுவின்றது. இவ்வாறு பலவிதமான பழங்களையும் நீங்கள் இந்த விஞ்ஞான உலகத்தில் கண்டிருக்கலாம்: ஆனால் அக்கொட்டையினுடைய இயற்கைக் குணம் வடிவு போய் அது செயற்கைத் தாயினுடைய பக்குவத்தை எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

போருள்: இதுபோல்தான் ஆதியில் இறைவனால் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட பொருள் எல்லாம் பரிசுத்தமான பிரகாச ஒளியுடைய மாறுநாக இருக்கப்படும்; அதற்கு மறைப்பில்லை; இருள் இல்லை.

மறு இல்லை: ஒரு குற்றமுயில்லை: ஒரு கதிர் ஓளியாக ஆறு பொறிகளாகப் பிரித்து, ஐந்தைப் புலன்களாகவும், அதில் தெளிவான ஒன்றை பரிசுத்தமே உயிராக அந்த இறைவனின் அருளுக்குள் அருளாக விளங்கப்படுகின்றது.

அந்திலையில் அந்த அருள் துலங்கி வரும்போதே, அன்னை தந்தையினுடைய 10½ கோடி விதமான ஆசையின் வடிவின் எண்ணங்கள், பொன், பொருள், மண், விண், இருள், மயக்கம், இரத்த பாசம், நேசம், பிறப்பு, இறப்பு, நோய், பிணி, சந் தோஷம், துக்கம், சலிப்பு, களைப்பு, இன்ப துன்பம், எனது, உனது, என்மதம், உன்மதம், என் சாதி, உன் சாதி, நான் பெரிது, நீ சிறிது, என் கடவுள், உன் கடவுள், என் பிள்ளை, உன் பிள்ளை, என் பெண், உன் பெண், யடிப்பு, பட்டம், பதவி இதைப்போல் கோடானு கோடி எண்ணங்களின் ஆசையின் அறிவின்தின் மயக்கத்தின் பசையை அரைத்து அந்த மாங்கொட்டை முளைத்து வந்த நேரத்தில் வெட்டியது போல், ஒரு வருஷத்துக்குள்ளே இந்த உயிருடைய பரிசுத்தத்தை வெட்டி ஏறிந்துவிட்டு, அதை பிளந்து இந்தப் பசையைப் பூசி மாண்ய என்னும் மன்னின் இரத்தபாசத்தின் குருத்தை அதில் வைத்து மூடிக் கட்டி வளரச் செய்கின்றார்கள்: அந்த மாங்கன்றுக்கு ஒட்டியது போல்.

அந்த இயற்கை மாங்கன்றின் வித்திலிருந்து வளருவதைக் கிளிவிட்டு, அந்த ஒட்டியதை வளரச் செய்வது போல், அன்னை தந்தை இந்தப் பரிசுத்தத்தின் உண்மையிலிருந்து வருவதைக் கிளிவிட்டு, மாண்ய என்னும் மயக்கத்தின் இரத்த பாசத் தின் குருத்தையே வளரச் செய்கின்றார்கள்.

இயற்கை மாங்கன்றின் வித்து அப்படியே இருப்பதுபோல், ஜோதி என்னும் உண்மை அப்படியே இருக்கின்றது. அதை மறைத்துவிட்டு அதில் ஒட்டிய மாண்யயின் குருத்தை, வளர்க்கின்றார்கள்: அந்தப் பாகத்துக்குள்த்தான் பசி, பிணி மூப்பு, சாக்காடு, இறப்பு, பிறப்பு துண்பங்கள் வந்து சாரும். தாய் தகப்பனுடைய பல குணங்களும், அதற்குரிய செயலும் இந்தச் செயற்கை ஒட்டிலேயே வளருகின்றது. ஆனால் இயற்கைப் பாகத்தில் இருந்து அந்த உண்மை வளர்ந்தால் அது ஒருபோதும் அழிந்து போகாது.

இதுபோல்த்தான் எங்கள் வாழ்க்கையின் நிலையில் இயற்கையும், செயற்கையும் விளங்குகின்றது. இந்தப் பலன்களை

நீங்கள் வாழ்க்கையில் கண்டிருக்கக் கூடும். அதைவிட்டு கடவுஞ்கு கண் இல்லை: அவன் குற்றவாளி என்று சொல்வதை விட மனிதனுக்குப் பிறந்தும் அறிவுக்கண் நமக்கு குருடாய்ப் போய்விட்டதே என்று உணர்ந்து வருந்துவது இப்பிறவிக்கு நல்லது. இதைச் சிந்தித்து உங்கள் அறிவை விருத்தி செய்து அவ்வறிவு துலங்கும்போது உன் பிறவியின் இயற்கை விளங்கும். அப்போது யார் குற்றமென்பதை நாம் தெரிந்துகொள்ள வாம்.

ஆனால் இயற்கையை மறைந்து செயற்கையை ஒட்டினபடி யால் செயற்கை வளர்ந்து வெகு சீக்கிரமாக இயற்கைப் பருவம் இல்லாமல் காய்க்கிறது கோல் இவன் மனித அறிவின் இயற்கையை மறைத்து மன்னின் பாசத்தின் மாயையின் குருத்தை வைத்து ஒட்டி பருவத்துக்கு முன் அது காய்க்கிறபடி யால் அது இவனின் பல பிறவிக்கு விளக்கமும் ஆதாரமுமாகும். இயற்கை வளர்ந்தால் இயற்கையே தோன்றும். அது துலங்கும் ஜோதியாயிருக்கும். அதற்கு பல பிறப்பு இல்லை. தோற்றமும் இறைவனிலே தோன்றியது. மறைவும் இறைவனிலே மறைந்தது. இதுதான் அவழுடைய உண்மை என்பதை விளங்கிக் கொள்ளவும் பிள்ளைகளே. இதை உணராவிட்டால் இது இவன் குற்றமே அல்லாமல் இறைவன் குற்றமில்லை.

கிட்டத்: 17-3-70

நேரம் 8-45 பி.பி.

தம்பி ஓர் உதாரணம்:

களைப்பும் இளைப்பும் தாகவிடாயும் உள்ளவன் குளத்துக்குப் போனான். அங்கு தண்ணீர் தாழுத்தில் கிடந்தது: அப்போது அவன் ஏ தண்ணீரே! நீ என்ன இவளவு தாழுத்தில் கிடக்கின்றோய். நான் இருக்கிற இடத்துக்கு நீ வருகிறேயா இல்லையா: நான் நீ இருக்கிற இடத்துக்கு வரவேண்டுமா? என்று பேசிவிட்டு குண்டுமணி அளவு பாத்திரத்தை போட்டு எடுத்தெடுத்து தண்ணீர் குடித்துப் பார்த்தானும்: ஆனால் அப் பாத்திரத்தில் தண்ணீரும் வரவில்லை. அவனுக்குத் தாகவிடாயும் தீரவில்லை. அதனால் அவன் நான் எத்தனை தடவை வருகிறது என் தாகம் தீரவில்லையே: நீ என்னிடம் வரும் வரையும் நான் ஒரு போதும் உள்ளிடம் வரமாட்டேன் என்று கோபித்துக் கொண்டு போனாலும்.

போருஞ்; அதுபோல்தான் மனிதரைப்போல் முகம் தோன்றிய பல பிறவிகள் மாயமயக்க அறுவினையை ஆதாயமாகக் கொண்டு உண்டு ஐந்து பஞ்சப் புலன்களையும் வளர்த்து அஞ்ஞானத்துக்குள் மறைந்து சிற்றின்பத்துக்குள் கலந்து பாசத்துக்குள் வாழ்ந்து பல நடுஸூ ஆசைகளின் இன்பத்தில் கலந்து உடலை பலப்படுத்திக்கொண்டு என்னைவிட யார் என்று புகழ்டைந்து உலக பட்டத்தைத் தரித்து தங்களுடைய ஆத்ம ஈடேற்றத் தைப் பெற, பிறவித் துன்பத்தைத் தீர்க்க குருவைத் தேடித் திரிந்து தாங்கள் பெற்ற பட்டங்களையும் கற்ற பாகங்களையும் அவருக்குச் சொல்லிக் காட்டி விளங்கப்படுத்தி அவரையும் அந்தப் பாகத்தில் அழைத்து, மேலும் நான் இவ்வளவு பெறு மதியானவன். உங்களுக்கு என்னைத் தெரியுமா? என்று தன் புகழைச் சொல்லி, அவன் அந்த குளத்துத் தண்ணீருடன் கோபித்துக்கொண்டு போனது போல் இவனும் இக் குருவான வர் தன் படிப்புத்தக்க மதிப்பும் அவருக்குத் தக்க சிம்மாசன மும் கொடுக்கவில்லை என்று கோபித்துக்கொண்டு போவார்கள் இப்பிறவிகள் பலர்.

பிள்ளைகளே! இவர்களைத் தெரிந்து நாம் தவறி மனித அறிவுடையவனுக்கு அன்பால் அறிவைப் போதிப்பது நன்று இல்லாவிட்டு உண்மைக்கும் இறைவனுக்கும் உன் அன்பு அறி வுக்கும் ஆபத்து நேரிடும். முன் அவன் தாகவிடாயையும் களைப்பையும் தீர்க்க கொண்டு வந்தது குண்டுமனிப் பாத்திரம். இவன் தன் பிறவிப் பெருங்கடனைத் தீர்க்கவும் ஆன்ம ஈடேற்றத்தைப் பெறவும் கற்றுப் பட்டம்பெற்றது அஞ்ஞான இருளை. இவன் கோபமும் அறிவும், அவன் கோபமும் அறிவும் ஒரு மாதிரி யாகத்தானிருக்கும். அவன் கொண்டு வந்த பாத்திரத்தால் ஒருபோதும் தாகவிடாய் தீர்க்கமுடியாது. இவன் கொண்டு வந்த அஞ்ஞான இருளின் பட்டத்தில் எத்தனை பிறவி எடுத்தாலும் ஆத்ம சுதந்திரம் பெறமுடியாது. இது எமக்கும் இறைவன் உண்மைக்கும் ஆபத்து.

தீக்கு: 18-3-68

நோம்: 9-15 மு.ப.

காடு சுத்தும் சுவாமியார் கணக்கிலடங்காத பேர்கள் ஊர் சுத்தும் சுவாமியார் ஒழுக்கமில்லாதவர் ஒரு தொகை உடல் சுத்தும் சுவாமியார் ஒருவருமில்லை உலகில் அது அரி திலும் அரிது:

9. சமாதி: சமட-ஆதி

மகனே! சமாதி சமாதி என்று உலகம் சொல்கின்றது. சமாதி என்பதைச் சொல்கிறேன்.

ஆண்டவனின் கருணையின் அன்பின் குணம் கொள்வதே சமம். இப்பொருள் நிறைந்தவன் ஆதி. அதுதான் இறைவன்: தன்னுயிர்போல் பிற உயிரை நேசித்து அன்பு கொள்வதே சமாதியாகும்.

ஆனால் சின்னங்களை அணிந்து அம்மணமாகக் குந்தி சமமனம் போட்டிருப்பது சமாதி அல்ல. அம்மணமாக இருக்க நாணம், அச்சம், மடம், பயிர்ப்பு நான்கும்போய் சம்மணம் போட்டால் அது சமாதியாகாது. செத்த பிரேதங்கள் பலதை சமாதியாக்கி குழிவெட்டி இருத்தி அதற்குமேல் கணக்கில்லாத பாரத்தை ஏற்றி, அவன் உயிரோடவும் உலக பாரத்தைத் தூக்கமுடியாமல் செத்தவனை நூக்கி இருத்தி விறைக்கப்பண்ணி சமாதி வைத்து, அவன் தேடிய பாரத்தையும், நீங்கள் தேடிவைத்த பாரத்தையும் அவனுக்குச் சுமத்திப்போட்டு எழும்பி வா எழும்பி வா என்று ழசை, நெவேத்தியம் செய்து பூசித்து வரம் கேட்பது அறிவினத்திலும் அறிவீனம். சமாதி யைத் தெரிந்து விளங்கி தெளிந்து கொள்வது நன்று. சண்மைப்பையும் உப்பையும் கொட்டி தேகத்தில் இருக்கும் நீரை இழுத்துப்போட்டு கருவாடாக்கி வைப்பது சமாதி அல்ல. இருக்கும்போதும் உப்பு தேவை. இறந்தபின்பும் உப்பு தேவைப் பட்டால் சமாதி அல்ல. மூப்பு மூ-உப்பு. அந்த உப்புத் தான் போட வேண்டும், ஆதியில் ஆன்மசோதி விரிந்த இடத்தில் பூத்தபூவும், இன்ஸான் காமிலாக விளங்கும்போது பேரறி வில் பூத்தபூவும், இறைவனைத்தில் அன்பின் கருணை பூபூத்து, இம் மூன்று பூவும் மலர்ந்து இறைவனைக் கவிழ்ந்து பிடித்து அந்த மனத்திலே இறைவன் வந்து வீழ்ந்து மனத்தோடு மனம் சமத்துவப்படுவதே சமாதியர்கும். அந்திலை மூ உப்பு. இதல்லாமல் உப்பைக் கொட்டி வைப்பது சமாதி அல்ல. இருக்கும்போதும் உப்பு தேவைப்பட்டு செத்தபின்னும் உப்பு தேவைப்படுவது சமாதியாகாது. கருவை வளர்க்க உப்பும், அதைக் கருவாடாக்க உப்பும் தேவைப்பட்டால் அது சமாதி யாகாது பிள்ளைகளே.

திதி: 18-3-70

நோம் 10-30 ம.ப.

10. தமிழ்! ஓர் உதாரணம்:-

பாம்பு கெருடனைப் பார்த்து கெருடா சுகமா என்று கேட்டது. அதற்கு நீ இருக்கும் தான்த்தில் இருந்துகேட்டால் சுகத்துக்கம் சொல்லலாம். நீ இப்போது தானம் தப்பி இருப்பதால் எப்படி சுகத்துக்கம் சொல்வது என்று கெருடன் சொன்னது.

ஒன்று வீளக்கம்:- தமிழ் புராணத்திலே ஒரு கதை, விஷ்ணு கெருடன் மேலேறி ஆகாயத்தில் பறந்துபோனான். விஷ்ணு இருக்கும் தானத்துக்கு மேல் ஐந்து தலை நாகம் படம் விரித்து வெயில் படாமல் மறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அப்போது மேல் இருக்கும் ஐந்து தலை நாகத்தின் மூக்கும் கீழிருக்கும் கெருடனின் மூக்கும் ஒன்றாய் அருகருகே இருந்தது. அப்போது நாகம் கெருடனைப் பார்த்து கெருடா சுகமா என்று கேட்டது. அதற்கு கெருடன் இருக்கும் தானத்தில் இருந்தால் சுகத்துக்கம் சொல்லலாம் என்று சொன்னது.

அதாவது:- கெருடனுடைய நிழல்பட்டாலே பாம்பு செத்து விடும், கெருடனைக் கண்டவுடனே பாம்புகள் போய் புற்றுகளில் ஒழித்துவிடும். அப்படியில்லாமல் தப்பித்தவறி பாம்புகள் வெளியில் வந்தால் கெருடன் அதன் நகத்தால் இரண்டாக வெட்டி விடும். பாம்பைக் கொல்லக்கூடிய வளிமையுடைய கெருடனிடம் நாகம் கிருஷ்ணனின் உதவியைப் பெற்றிருந்ததாலும் கிருஷ்ணன் பாம்பின் உதவியைப் பெற்றிருந்ததாலும் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டது பாம்பு.

போருள்:- இதுபோல்தான் மன் நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சலோகங்களின்மேல் அந்த உண்மையின் ஜோதி இருந்து பறந்து போகின்றது. அந்த உண்மையின் ஜோதிக்குமேல் பஞ்சப்புலன்களாகிய ஐந்துதலை நாகத்தின் படம் விரித்திருந்தது.

ஆனால் இவ்விரண்டும் இந்த உண்மையின் ஜோதியின் உதவியைப் பெற்று வாழுவேண்டியிருக்கிறது. அந்திலையில் பஞ்சப்புலன்களாகிய மாயையின் நச்சத்தன்மை நிறைந்த நீல இருள் வடிவாகிய குணங்களின் சர்ப்பம் அம்மன்பாகத்தைக் கேட்கிறது. முன் அப்பாம்பு கெருடனிடம் கெருடா சுகமா என்று கேட்டதுபோல்.

அந்திலையில்தான் மன்பாகத்தை கலந்த ஆகாயம் என்னும் அரும்பெரும் ஜோதிக்குள் விளங்கப்படுகின்ற சிருஷ்டி வர்ணங்களுக்குள் தோன்றிய ஜோதிப்பிரகாசமாகிய அறிவு சொல்லிற்று: நீ இருக்கும் தானத்தில் இருந்து கேட்டால் சுகதுக்கம் சொல்லலாம். இப்போது தானம்தப்பி இருப்பதால் எப்படிச் சொல்கிறது என்று ஆக்ம ஒளியறிவு சொல்லிற்று.

மேலும் அதுபோல் ஒரு மனிதன் எந்தக் காரியத்தையும் சொல்லப்போகும்போது இருக்கும் தானத்தில் இருந்து சொன்னால்தான் அது பயன்தரும். பஞ்சப்புலன்களின் உதவியையும் பெற்று அதற்குள் இருந்துகொண்டு அப்போதனையைச் செய்வானாகில் உண்மையையும் அதன் பிரகாச ஒளியையும் விளங்கப்படுத்த முடியாது. அப்படிப் பொதித்தால் அவனுக்கே அவமானமும் வெட்கமும் துக்கமும் வந்து சாரும். இதை விளங்கி நாம் போதிக்கவேண்டும். அதற்குள் இருந்துகொண்டு போதிக்க முடியாது. அது ஐந்து தலை நாகம் கெருடனைப் பார்த்து கேட்டதுபோலாகும்.

திதி: 18-3-70

நோம்: 6-40 பி.ப.

11. கரு - உரு.

அதாவது:- கரு என்பது அறையை விட அணுவாய் வந்த வித்து உரு - என்பது செபித்த மந்திரம்.

கருவிலிருந்து உருவாக்கச் செயிக்கப்பட்ட மந்திரம் ஐந்தெழுத்து. அதாவது அவிப்பி, லாம், மீம், ஹே, தால், அது பஞ்சாட்சரம் மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, ஆகாயம், இந்தலோகங்களால் உருவானது சடலம். அந்திலை ஐந்தெழுத்து. இதைச் செபிப்பது மந்திரம் கால் டி மதி முக்கால் டி. அம்மந்திரம் பஞ்சாட்சரம். அந்தப் பஞ்சாட்சரத்தை செபித்து உருவாகக் காண்பது கால் டி. மதிமுக்கால்.

இவ்வுடவில் என்னென்ன பாகம் எப்பேர்ப்பட்டது என்று வாழ்க்கையின் சித்திரத்தை மதிப்பெடுத்து தீர்வு காண்பது முக்கால் டி. தந்திரமே பெரிது. அந்திலையுடைய உடலையும் அவுடலினுள் ஒடுங்கிய உலகத்தையும் இவன் அறிவைக்கொண்டு இம்மயக்கத்திலிருந்து தந்திரமாகத் தவறி தப்பிக்கொள்வதே பெரிது. தன் வெளியைக் கண்டு அந்திலையின் அறிவைக் கண்டு அவ்வறிவின் ஒளியைக் கண்டு அவ்ஒளியின் நிறைவாகிய இறைவனைக் கண்டு அந்திறைவில் ஒடுங்குவது நம் அவ்வளிதொற்றுத்தின் ஒடுக்கம்.

இந்திலை நம்பிறவியின் ஏகாம்பரமாகும். இந்திலையின் வடிவ தான் கரு, உரு, மந்திரம், மதி, தந்திரம் அறிவு இவ்வாறு நிலைகளின் விளக்கம். உண்ணென்று தெரிந்து கொள்வதின் அறிவின் முழக்கம்.

தீக்தி: 18-3-70

கோடு: 7-15 பி. ப

12. தமிழ் ஓர் உதாரணம்:-

கோழிக்கு மாணிக்கத்தைத் தெரியுமா? இல்லை. குப்பையைத்தான் தெரியும். அதுவே அதன் வாழ்க்கையின் இன்பத்தின் நிலை. அக்குப்பைக்குள் இருக்கும் பூச்சி புழுக்களே அதன் சுதந்திர உணவு. அதன்முன் மாணிக்கத்தைக் கண்டால் அதைக் கிளறி எறிந்து விட்டு புழுக்களையே தேடும்.

போருள்:-

அதுபோல் மன், பொன், பொருள், காமம், குரோதம் புலன்களின் மாயையின் இருள்வடிவின் தன்னலமுடையோர்க்கு சமாதானம், சமத்துவம், ஒன்றே குலம் ஒருவனை தெய்வம். பொறுமை, சுருணை, தயை, ஈடு, இரக்கம், தன்னுயிர்போல் பிறஉயிர் நேசம், அவன் கருணையின் குணங்கள், உண்மையின் விளக்கம், அவன் அருளின் நிறைவு மனிதனின் அறிவின் முழக்கத்தின் விளக்கம் இதைப்போலொத்த எண்ணிக்கைக் கரிதான இறைவனின் குணங்களம், செயல், நடை ஒழுக்கங்களின் உண்மையின் விளக்கங்களை மேற்சொன்ன கோழியைப் போலிலாத்த அறிவுடையோருக்கும் போதித்தால் அக்கோழி மாணிக்கத்தைத் தள்ளியதுபோல் உண்மையின் நற்கருவின் போதனைகளை எல்லாம் அஞ்சான மாயமயக்கப் புழுக்களைத் தின்னும் இவர்கள் தள்ளிவிட்டுவிட்டு, அக்கோழி குப்பையைக் கிண்டி புழுவைத் தேடியதுபோல் இவர்கள் உலகத்தின் பாவக் கர்மக் குப்பைகளைக் கிண்டி அதற்குள் கிடக்கின்ற துனியாவின் மயக்க இருள் கர்மப் புழுக்களை உண்டு வளர்ந்து வருவார்கள் இக்கோழியைப் போல் அறிவுடையவர்கள். மேலும் இவர்கள் கற்றபோதனையை அவ்வண்மைக் குருவுக்கும் போதிக்கத் தொடங்குவார்கள் உலக மயக்க அறிவுடையோர்கள்.

அவர்கள் சொல்லை நற்கரு ஏற்காவிட்டால் அவரையும் அவ்வண்மையையும் அழிக்கத்தெண்டிப்பார்கள். அக்கோழியைப் போல் ஒத்த இருள்வடிவின் கர்மப் புழுக்களைத் தின்று உண்டு

வளர்ந்தவனுக்கு உண்மையைப் போதிக்காமல் பரிசுத்த அறி வுடையோனுக்கு போதிக்கவேண்டும் என்கிறூர் ஞானகுரு சீஷனுக்கு.

தீக்தி: 18-3-70

கோடு: 7-35 பி. ப.

13. தமிழ் ஓர் உதாரணம்:-

இருவனின் தேகத்தில் அழுக்கு உண்டாகிவிட்டது. அவன் அவ்வழுக்கைப் போக்குகிறதற்கு தண்ணீரைத் தேடிப்போய் அதில் விழுகிறூன். அவன் அப்படி விழுந்து குளித்துவிட்டால் தண்ணீர் அவனிலுள்ள அழுக்கைப் போக்குமா? இல்லை. அவன் தேய்ததுக் கழுவுவானுல்தான் அவ்வழுக்கு அவனிலிருந்து அகன்றுபோகும். அவன் அவ்வழுக்கை தண்ணீரோடு சேர்த்து விடுகிறூன். ஆனால் தண்ணீர் அவ்வழுக்கை வைத்துக்கொள்கிறதா? இல்லை. அத்தண்ணீர் அவன் கழுவிவிட்ட அழுக்கை அழுக்கோடு சேர்த்துவிட்டு அத்தண்ணீர் தெளிவாயிருக்கிறது.

போருள்:-

அதுபோல் பகுத்தறிவுடைய மனிதனிடம் அஞ்சானம் என்னும் இருளின் மயக்க மாய அழுக்குகள் அவன் பஞ்சப் புலன்களின் மூலியமாக வந்து சார்வதுண்டு. அவ்விருளின் மயக்கத்தில் அவன் நன்மை தீமை தெரியாமல் எல்லாம் எனது உனது நான் நீ என்ற வேறுபாடுகளுடைய அறிவீனத்தில் வீழ்ந்து புராஞ்சுவது உண்டு. அந்திலையில் பத்தரைக்கோடி விதமான மாய இருளின் அழுக்குகள் அவனைச் சார்ந்து கொள்கிறது.

அந்திலையில் அவன் அவ்விருளின் அழுக்கைப் போக்க மெய்ஞ்சு ஞானக் குருவை நாடிவந்து வீழ்ந்து முன் அவன் அக்குளத்தில் போய்விழுந்து தேய்ததுக் கழுவியதுபோல் அக்குருவினுடைய முழக்கத்தின் அருளின் விளக்கத்தை எடுத்து இவன் தன் பஞ்சப்புலனின் ஜந்து எழுத்திலும் போட்டு தேய்ததுக் கழுவிக் கொள்வானுகில் முன் அத்தண்ணீரில் அழுக்குக் கழுவன் றுபோல் இவன் பிறவியில் ஒட்டிய மாய அழுக்குகள் இவனிலிருந்து அகன்றுவிடும்.

ஆனால் அவன் அழுக்கைப்போக்க குளத்தில்போய் விழுந்தாலும் அது ஊத்தையைப் போக்காதுபோல இவன் மாய அழுக்குகளை அகற்ற குருவில்போய் சேர்ந்துவிட்டேன் என்று கூம்மா இருந்தால் அம்மாய அழுக்குகள் இவனிடமிருந்து பேரக மாட்டாது.

ஆனால் தண்ணீரில் அவன் வந்து விழுந்து தேய்த்ததுபோல் இவன் குருவிலுடைய உண்மைக்குள் வீழ்ந்து தேய்க்கவேண்டும். மேலும் அழுக்குகளைத் தண்ணீர் எடுத்து கரைக்குச் சேர்ப்பதுபோல் இவற்றிலீனத்தின் மாயையின் பஞ்சப்புலன்களின் அழுக்கை அது முன்தோன்றிய மாயையிடமே குரு சேர்த்துவிடுவார். மேலும் அவ்வழுக்குகளை குரு தானும் வைத்திராமல் சீஷனுக்கும் போய்ச்சேராமல் அவ்அழுக்கை முன்தோன்றிய இடத்திலேயே சேர்ப்பார். அதன்பின்தான் அவனுக்கு முக்கி பெறும் சித்தியடையும் அறிவு விளங்கும் வழிகள் தோற்ற மாகும் என்று செய்கு (குரு) விளக்கம் செய்கின்றார்.

தீக்தி: 8-3-70

கோம்: 8-00 பி.ப.

14. மகனே! ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்கின்றேன்.

அதாவது ஒரு வயதிலிருந்து ஏழு வயதுக்குட்பட்ட பிள்ளைகளுக்கு படிப்பிற்கிறதற்கு சில கதைகளை வசனங்களை அவர்கள் அறிவின் உணர்ச்சிக்குத் தகுந்த மாதிரி விளங்கக்கூடிய முறையில் சில ஆங்கிலப் புத்தகங்களை அச்சடிக்கின்றார்கள். அதில் பல படங்களையும் வரைந்திருக்கின்றார்கள். அதாவது எலி, பூனை, கரடி, முயல், மனிதன், குதிரை, கழுதை, நாய், நரி, அணில், முதலை, மீன், மாடு, மான், சிறுத்தை, புலி, குரங்கு, வெள்வால், காகம், மயில், தாரா, வாத்து, கடல், கப்பல், வண்டு, புழு, ஏறும்பு, பூச்சிகள், புற்பூச்சிகள், மரப்பூச்சிகள் கொசு, நுளம்பு, சு, தேன்வண்டுகள், பாம்புகள், கிழங்குகள், கரட, முள்ளங்கி, பீற்றுாட், லீக்ஸ், கோவா, கத்தரி, வாழைக்காய், புடலங்காய், இதுபோல் கோடானுகோடிதாவரவஸ்துகளுக்கும், ஊர்வனங்களுக்கும், பறவைகளுக்கும், நாற்கால் மிருகங்களுக்கும், படங்களைத் தீட்டி மனிதனைப்போலும், மிருகங்களைப்போலும் முகங்களை வர்ணித்து அதற்கேற்றவாறு கதை வசனங்கள், கீதங்கள் அமைத்து அவர்கள் அறிவுக்கு தக்க முறையில் விளக்கமாக அப்புத்தகங்கள் விற்கப்படுகின்றன.

அதை அம்மதலைக் குழந்தைகளுக்கு தாய் தகப்பன் வாங்கிக் கொடுத்து வாசிக்கச் சொல்லி உணர்த்திக் காட்டி பாவபுண்ணியங்களை விளக்கம் செய்து அறிவைத் துலக்கம் செய்து அப்புத்தகத்தின் படத்தின் விளக்கத்தின்படி அவர்கள் சிற்றறிவுக்கு உணரச்செய்கிறார்கள். தம்பி! நீங்களும் அப்புத்தகத்தைக் கண்டிருக்கலாம் அல்லவா?

போருள்:-

அதுபோல் மனிதனுக்கப் பிறந்து வளர்ந்து கற்றுப்படித்து வயதும் முதிர்ந்துள்ள பலபிறவிகள் எடுத்த சிறுவர்கள் இருக்கின்றன.

ஆர்கள். அவர்களும் மேற்சொன்ன குழந்தைகளுக்கு உணர்த்திக் காட்ட அச்சடித்த புத்தகங்களின் படங்களைப்போல் படங்களைத் தயாரிக்கின்றார்கள்.

அவற்றைத் தங்கள் மனதுக்குள் தோன்றியவாறு பத்தரைக் கோடிவிதமான ஆண்டவனின் சிருஷ்டிப் படைப்புகளின் முகங்களையும் உருவங்களையும் தங்கள் அறிவுக்கு ஒவ்வக்கூடியமாகிரி உருவத்தை அமைத்து முகத்தைக் கீறி மேற்சொன்ன புத்தகத்தில் வர்ணித்து பிள்ளைகளுக்கு காட்டியதுபோல் இவர்களும் அவைகளுக்கு பல நாமத்தையும் பெயர்களையும் கொடுத்து அதற்கேற்றவாறு கதை வசனம் பாடல் ஆடலைத் தயாரித்து சங்கிதம் வீணை தாளம் மேளம் இவைகளை அப்பாடலுக்கேற்ற வாறு சேர்த்து அமைத்து அப்படங்களை மேற்சொன்ன புத்தகத்தில் வர்ணித்துக் காட்டியதுபோல் இவர்களும் இவ்வகில் பசம்பரையாக இப்படங்களையும் உருவங்களையும் முன்வைத்துக் காட்டி விளக்கம் செய்து பக்கிப்பரவசத்தை அடைந்து பூசித்து அறிவுக்கு விளக்கம் செய்து தவத்திலிருந்து வரத்தையும் கேட்கிறார்கள்.

இவர்கள் போதனைகளையும் புராணங்களையும் இதிசாங்களையும் வசனங்களையும் அமைத்து வைத்துக்கொண்டு, இவைகள் முன் பரம்பரையாக யும் யுகங்களாக உள்ளது. இயற்கையானது. இதுதான் நமக்கு உகந்தது என்று சுட்டிக்காட்டிப் பக்கிப்பரவசமாக அறிவுக்கு விளக்கம் செய்கிறார்கள்.

மேலும் இது ஆதியில் உள்ளது. அதை மறந்துவிடாதீர்கள். விட்டுவிடாதீர்கள் கட்டிப்பிடித்துக் கொள்ளுங்கள் என்று யுகம் யுகங்களாக பிறக்கும் பிள்ளைகளுக்கு இப்படங்களின் முகத்தைக் காட்டி அப்பாடல்களின் வசனங்களை ஊட்டி இப்பிறவியை நடிக்கச் செய்துவருகிறார்கள்.

ஆனால் தம்பி! மேற்சொன்ன பரிசுத்தமான குழந்தைகளுக்கு ஆதியில் உருவங்களைக் காட்டி புத்தக வசனங்களைப்போதித்ததுபோல் இவர்கள் ஆத்மப் பிறவிக்கடனை ஒழிக்க இப்படங்களைக் காட்டி விளக்கம் செய்து வருகிறார்கள். இவ்வகில்.

ஆனால் இவ்வகில் இரண்டு வகையான சிறுவர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்களில் ஒன்று பரம்பரையாக பல பிறவிகள் எடுத்த வயது முதிர்ந்த சிறுவர். மற்றது இப்பிறவி அரிதாக எடுத்து அந்தப் புத்தகத்தின் படத்தைக் கண்டு அதன் வசனங்களையும் விளங்கி உணர்ந்து உண்மையைத் தெரிந்துகொள்ளும் பாலர்டு.

இந்தப் பல பிறவி எடுத்து வயதில் முதிர்ந்த சிறுவர்களும் இவ்வரிதாகப் பிறவி எடுத்து அப்படத்தைப் பார்த்து உணர்ந்து தெளிந்து படித்து பலன் அடைந்த பாலர்களும் இருவகையினராக இருக்கிறார்கள். ஆனால் தம்பி! இந்தச் சிறுவர்களையும் பாலர்களையும் அறிந்து நீங்கள் அறிவு வளர்ந்தே நிய பாலரைக் கண்டு அவர்களுக்கு இப்பிறவிக் கடனைத் தீரவழி சொல்லிக் கொடுத்தீர்களானால் அது மிகச் சிறப்பையும் இறைவனின் குணத்தின் அழகையும் மனிதப் பிறவியின் உரிமையையும் அவனைப் படைத்த இறைவனின் பெருமையையும் விளங்கச் செய்யும் அப்பாலர்களுக்கு என்று ஞானக்கு சீலி னுக்குச் சொன்னார்.

மேலும் இப்பரம்பரையாகத் தோன்றி வந்த வயது முதிர்ந்த பல பிறவிகள் எடுத்த சிறுவர்களுக்கு கதையும் வசனமு கீதமும் தாளமும் நடிப்பும் நடிப்புக்கேற்றவாறு நாடகமுமே அவர்களுடைய இப்பிறவிக்கு சிறப்பாய் இருக்கும்.

இப்பாலரையும் வயது முதிர்ந்த பல பிறவிகள் எடுத்த சிறுவர்களையும் தெரிந்து கொள்வது நம்பிறவிக்கு நலமாய் இருக்கும். அப் பலபிறவி எடுத்து சிறுவராகிப் படங்களை வரணித்தவர்களுக்குப் போதிக்காதே. அது உனக்கும் உண்மைக்கும் இறைவனுக்கும் ஆபத்தைத் தரும். அரிதாய்ப் பிறந்த பாலனுக்கு அவ்வண்மையை உணர்த்தி விளக்கம் செய்தால் அது அப்பாலனுக்கு அறிவின் விளக்கமும் அருளின் விளக்கமுமாகும் தம்பி.

19-3-70

9-15 மு. ப.

15. தம்பி ஓர் உதாரணம்

உலகில் இறைவனை வணங்குவதற்குப் பல மார்க்கங்களிலும் உதயகாலத்தில் அவ்வல் பலருக்கு நான்கு வேதங்களிலும் உள்ள போதவேதகர்கள் அவரவர் வேதங்களுக்கு ஒவ்வக்கூடிய முறையில் மக்களை இறைவனை வணங்க தொழு அவரவர் நிபந்தனையின் படி கோயில் பள்ளி சேர்ச் இவைகளுக்கு வரச்சொல்லி கூவி அழைக்கின்றனர்.

சில வேதங்களில் கோயில் மணியை ஆட்டி பூசைக்கு வரச்சொல்லி அழைக்கிறார்கள். சேர்ச்சிலும் அவ்வாறே மணியை அடித்து பூசைக்கு வரச்சொல்லி அழைக்கிறார்கள். பள்ளிகளில் முஅதீன் லெவ்வைமார் பாங்கு சொல்லி சத்தமிட்டு இறைவனை வணங்க வாருங்கள் என்று அழைக்கின்றார்கள். இது

உலகில் இயல்பாக நடந்து வருகிறது. இவர்களுக்கு உலகில் தகுந்த மதிப்பும் பெயரும் சங்கையும் கொடுப்பர் உலகிலுள்ளோர்கள்.

இவ்வாறு இறைவன் சேவை செய்கின்ற சிலர் சில நேரங்களில் நித்திரை செய்துவிடுவார்கள். அதனாலும் தனக்குரிய விட்டுவேலைகள் இருந்தாலும் மற்றவர்களை விட்டு மாற்றிச் சேவை செய்வதும் உண்டு. இவ்வாறு உலகில் நடந்து வருகிறது.

ஆனால் தம்பி! இவர்களை விட இவர்களையும் எழுப்பி இறைவனை வணங்குவதற்கு வாருங்கள். இறைவனை வணங்குங்கள். பொழுது விடிந்துவிட்டது. உங்களுக்கு உணவு அளிக்கின்ற இறைவனை உள்ளன் போடு நேசியுங்கள். விரைந்து வாருங்கள் என்று சில இரண்டு காலுள்ள பகுத்தறிவில்லாப் பறவைகள் அழைக்கின்றன.

அவர்கள் எப்பொழுதிலும் எந்த இரவிலும் நித்திரையிலும் விழிப்பிலும் அவன் நாட்டத்திலேயே நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்கும் படைப்புக்களாக இருக்கிறது. அவைகள் சலிப்பு துக்கம் நித்திரை இவைகளில் வேறு ஒருவரை மாற்றி அனுப்புகிற வர்கள் இல்லை. அவைகள் தாங்கள் தாங்களே தன்னுடைய உணர்ச்சியின் உள்ளன்பின் இறைவனின் நேசத்தைக் கொண்டே அவன் கடமையின் கட்டளையை நிறைவேற்றி அழைக்கின்றன. அவைவாவன:

மயில், குயில், சேவல், கரிச்சான்கள் இன்னும் பல இனங்கள். இவைகள் இரவு முன்று மணிக்கே இச்குரலையிட்டு இறைவனை வணங்குவதற்கு வாருங்கள் என்று ஒன்றுக்குப் பலசத்தமிட்டு எல்லோரும் சேர்ந்து நின்று கூவி எல்லோரையும் எழுப்பி பொழுது விடிந்துவிட்டது. இறைவனை வணங்குங்கள் உங்கள் கடமையைச் செய்யுங்கள் என்று சொல்லி அழைக்கின்றன.

அச்சத்தம் கூச்சல் ஒவ்வொரு உள்ளத்திலும் செவியிலும் நுனோந்து அவர்களுக்கு விடிந்து விட்டது என்ற உணர்ச்சியை எழுப்பி விடுகின்றன. இவர்கள் தூங்காமல் உணர்வும் உணர்ச்சியும் மாருமல் இரவெல்லாம் விழித்து முழித்து தூங்கி இருக்கக்கூடிய இனங்களாக உணர்ச்சி தவறாத வண்ணம் இருக்கிறது.

அவைகள் கூர்ந்த செவிகளைக் கொண்டு இறைவனுடைய சத்தத்தையும் வானவர்களுடைய வணக்க முழுக்க சத்தங்களை

யும் வான்லோகத்திலுள்ள சேவல் பறவைகளினுடைய சத்தங்களையும் செவியைக் கொண்டு கூர்ந்து கவனித்துக் கேட்டுக் கொண்டிருக்கின்றது. அச் சத்தங்கள் தன்செவியிலே கேட்ட வுடனே அந்த எச்சரிக்கையை மனிதர்களுக்கும் சிருஷ்டிகளுக்கும் உடனே அறிவித்து வாருங்கள் விடுந்து விட்டது. இறைவனை வணங்குங்கள் என்று அழைக்கின்றது. இத்தகைய கூர்ந்த செவிகளும் உணர்ச்சியுடைய பறவைகளும் இயற்கையில் உண்டு.

ஆனால் இன்ஸான்கள் இக்கட்டளையில் தவறிவிட்டாலும் அவர்களையும் கட்டளையைச் செய்யச் சொல்லி அவர்களையும் முன்னுதலாக எழுப்பி செய்யக்கூடிய பறவைகளுக்கு பகுத்தறிவு இல்லாவிட்டாலும் நுண்ணிய அறிவையும் கூர்ந்த செவியையும் உணர்வையும் கொடுத்துப் படைத்திருக்கின்றன.

இவைகள் மரங்களில் இருக்கும் போது கன்வர்கள் மிருகங்கள் பிடிக்கப்போனாலும் உடனே பறந்து உயிரையும் காத்துக் கொள்கிறது. அப்போதும் அது உணர்ச்சியோடுதான் நித்திரை செய்கிறது. அந்திலையிலும் இறைவனுடைய சத்தங்களையும் வானவர்களுடைய வணக்கங்களையும் உயிரைக்காக்க எடுத்த உணர்ச்சியைப்போல அதைக்கேட்டிரும் உணர்ச்சியையும் கைவிடவில்லை. மனிதனை எழுப்பி வணங்க அழைக்கின்ற அந்த வகுதி னுடைய உணர்ச்சியையும் கைவிடவில்லை இந்தப் பகுத்தறிவில்லாத பறவைகள். ஆனால் மேற் சொல்லிக் கொண்டு வந்தவர்களிலும் கீழ்ச் சொன்ன இவர்களிலும் எது கடமை தவறாது இறைவன் தொண்டை செய்தது என்பதை நாம் உணரவேண்டும். யாருடைய கடமை இறைவன் உக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது என்பதை உணரவேண்டும்.

மேற்சொன்னவர்கள் சம்பளமில்லாவிட்டால் செய்யமாட்டார்கள். கீழ்ச்சொன்னவர்கள் சம்பளமும் தன்னலமும் அற்று இறைவன் கட்டளையும் தவறாது செய்கின்றன. இவை இரண்டு வகையினரில் யார் திறமையானவர் என்று நம் அறிவால் கிந்திக்க வேண்டும் இப்பறவைகளும் ஆண்டவன் சிருஷ்டிகள்தான். நாமும் ஆண்டவன் சிருஷ்டிகள்தான் இதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும்.

மேலும் இந்த உணர்ச்சி தடுமாறுமல் நித்திரை செய்து உயிரைக்காத்து இறைவனுடைய சத்தத்தையும் முழக்கங்களையும் வானவர்களுடைய வணக்கங்களையும் கூர்ந்த செவியால் கேட்டது போல் இவன் அறிவின் உணர்ச்சியின் உணர்வின்

சமானின் தெளிவால் கேட்டு அக்கடமையை தன்னலமற்று நலம் திதுகளை அறிந்து அவன் குணம் கொண்டு இறைவனின் பணியைச் செய்வதே மனிதப் பிறவிக்கு மேன்மையாகும். வானவர்களுடைய வணக்கம் இறைவனுடைய சத்தம் இவைகளை சுக்ததிலும் துக்கத்திலும் இனபத்திலும் ச வி ப் பி லு ம் கேட்டு கடமையைச் செய்யவன்தான் மனிதன்.

இதை நாம் அதிகமாகச் சொல்லவில்லை. அவரவர் அறி வையும் உணர்வையும் உணர்ச்சியையும் சமானின் திடத்தின் உறுதிப்பாட்டின் தெளிவின் பேரறிவைக் கொண்டு பார்த்து விளங்கிக் கொண்டால் தாம் தாம் கடமை செய்கின்ற நிலைகளைத் தெரியும். அதை மென்மேலும் சொல்லவேண்டிய அவசியமில்லை என்கிறார் ஞானகுரு (செய்கு) சீஷனுக்கு.

19-3-70

10-10 மு. ப.

16. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:

நாம் நமது மானத்தைக் காக்க சேலை கட்டி இருக்கின்ற மூல்லவா; அது சேலை. நமது மானத்தைக் காக்கத்தான் சேலை கட்டினேன். அந்தச் சேலை எத்தனையோ இலட்சக்கணக்கான நூல்களைக் கொண்டு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அது மனிதப் பிறவியின் ஒரு மானத்தைக் காக்கத்தான்.

போருள்: பசி, பினி, மூப்பு, சாக்காடு இதுபோல் நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கத்தின் தொத்து நோய்கள் மனிதனின் பிறவிக்குள் இருக்கின்றன. அவைகளைத் தொலைத்து உங்கள் பிறவி மானத்தைக் காப்பாற்றுகிறதற்கு, ஒரு மானத்தைக் காப்பாற்ற சேலை கட்டுவதுபோல இனிப்பிறவாதிருக்க குருவின் வாக்கியத்தைப் பக்குவமாக எடுத்து பகுத்தறிவுக்குள் வைத்து முடைந்து முடைந்து அதைக்கொண்டு பிறவி மானத்தைக் காக்கவேண்டும். சூரியனுடைய ஒவ்வொரு சொல்லையும் எடுத்து பகுத்தறிவு என்னும் தறியில் போட்டு முடைந்து பேரறிவின் சேலையாக்கி அதைக்கொண்டு உங்கள் அரிதான் பிறவி மானத்தைக் காக்கவேண்டும் பிள்ளைகளே.

20-3-70

6-40 மு. ப.

17. தம்பி! ஓர் உதாரணம்

நாய்க்கு முன் புரியாணியை கொண்டு போய் வைத்தால் அது எந்தப் பாகத்தைச் சாப்பிடும். அந்நாய் எலும்பைத்

தான் சாப்பிடும். அதுதான் அந்நாய்க்கு சுவை. அது அதன் இயல்பு.

போருள்: அதுபோல் மனிதனுடைய உடம்பு பஞ்சலோகங்களைக் கொண்டது. அது மனசத்து, நெருப்புச் சத்து, தன்னீர்ச்சத்து, காற்றுச் சத்து, ஆகாயச் சத்து இவைகளைக் கொண்டே வளர்ப்படுகின்றது. அதற்கு அல்லாஹ்வின் உண்மையைக் கொண்டுபோய் வைத்தாலும், நாய் எலும்பைச் சாப்பி டுவெதுபோல் இது அந்த உண்மை எல்லாவற்றையும் விட்டு விட்டு கண்காட்சி, சுவை இன்பம் இன்னும் இதைப் போலொத்த துனியா மினுக்கங்கள் இவைகளையே சாப்பிடும்.

மேலும் அதற்கு ஞான அறிவை எவ்வளவு போதித்தாலும் இந்தப் பஞ்சலோகத்தின் சக்தியையே எடுத்துச் சாப்பிடும். ஆனால் நாய் எலும்பைக் கடிக்கக் கடிக்க அதன் பல்லி விருந்து அதன் இரத்தம்தான் வரும். அதையேதான் நாய் சுவை ருசி என்று நினைத்து அவ் எலும்பையே மீண்டும் மீண்டும் கடித்துச் சுவை பார்க்கும்.

அதுபோல்தான் மன்பாகத்தினுடைய பாகத்தை அம்மணே கடித்துக் கடித்துச் சுவை பார்க்கும். அதுவே அதற்கு இச்சையாகவும் ஆசையாகவும் கண்காட்சியாகவும் இருக்கும். தசையில் வளர்ந்த ஆசையின் எலும்பை அவாவின் நாய் கடித்து இனப்பப்படுவதுபோல மன்பாகத்திலே வளர்ந்தேறிய இனப்ததையும் இச்சையையும் பாசத்தையும் இறுதியில் மண்ணே சாப்பிட்டு அதையே சேர்த்துக்கொள்கிறது. மண்தன் பொருளையே தானே சாப்பிட்டு இனப்படுகின்றது. இதை விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும். பின்னைகளே.

திகதி: 1-4-70

நோய் 4-20 பி.ப

18. தமிழ் ஓர் உதாரணம்:-

ஓரு ராஜா இருந்தார். அவர் நாட்டியத்திலும் புலமைக்கல்லியிலும் நாட்டமுடையவராய் இருந்தார். அவர் மந்திரியிடம். எனக்கு நடன நாட்டியங்களும் சங்கீதங்களும் கேட்கவிருப்பமாய் இருக்கிறது. இதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று கேட்டார். அதைக்கேட்ட மந்திரி, மகாராஜா! நம் நாட்டிலே எல்லோரும் நடனக்காரரும் சங்கீத வித்துவான்களுமாக இருக்கிறார்கள். அதில் இன்னர் வா, இன்னர் வா என்று அழைத்தால் ஊர் மக்கள் குழம்புவார்கள். ஆனதால் பறை அடித்து நாட்டியத்தில் வலிமையையெவர்கள், சங்கீத வித்து

வான்கள் ஆறுமாதங்களுக்குப் பின் இன்ன திகதியில் வந்து உங்கள் திறமையைக் காட்டி அரசனின் பரிசைப் பெற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்று பறையடித்தால் வல்லமையையெவர்கள் வருவார்கள் என்று மந்திரி அரசனிடம் கூறினான். அப்படியே செய்யும்படி அரசர் கட்டளையிட்டார். அதன்படியே மந்திரி பறை அடித்து ஊர் மக்களுக்கு அறிவித்தான். இதற்காக ஆயிரம் ஏக்கர் நிலத்தில் மேடையும் அமைத்தனர்.

அவ் ஊரில் உள்ளவர்கள் அதைக் கேட்டு ஆறு மாதக் குழந்தைகளுக்கும் சங்கீதமும் பழக்கிக் கொடுத்துப் பரிசைபெற விரும்பினார்கள். அவ் ஊரிலுள்ளவர்கள் தொழில் ஒன்றும் செய்யவில்லை. சதா நாட்டியமும் சங்கீதமும் பழக்கிய வண்ணமே இருந்தார்கள். வறுமை, பிணி வந்து அவர்களை வாட்டியது. அவர்கள் உணவு உண்ட நேரத்தில் இருந்த அழுகும் இலட்சஸி கரமும் குறைந்துவிட்டது; ஆனால் அந்தப் பரிசைபெறும் ஆசை குறையவில்லை. பட்டம் பெறு தாகழும் அவர்களை விட்டுப் பேகவில்லை. அந்தக் குறிக்கப்பட்ட நாளைக்கு சங்கீத வித்துவான்களும், நாட்டியக்காரரும் ஆயிரம் ஏக்கரில் நிறைந்திருந்தார்கள். அரசர் வந்து அந்நாட்டியத்தைப் பார்க்க மேடை ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அங்கு தாட்டியக் காரரும், சங்கீத வித்துவான்களும் நிறைந்திருந்தார்களே அல்லாமல் அவைகளைப் பார்க்க ஒருவருமே வரவில்லை. அங்கு அரசன் மந்திரியைத் தவிர மற்றதெல்லாம் நடிகர்களே. முன்று வயதிலிருந்து இறக்கும் வயது வரையும் ஸ்யாவரும் நடித்துப் பரிசைபெற வந்திருந்தார்கள். அரசன் இருக்கப் போட்டு நடிப் பேர்களை மேடைக்கு முன்னால் இருபத்தைந்து பேர் நிற்கக்கூடிய மேடை ஒன்றும் போடப்பட்டிருந்தது.

அப்போது அரசன் பரிசைக்காச வந்த நாட்டியகாரரும், சங்கீத வித்துவான்களும் ஒரு பக்கமாகவும், அதைப் பார்க்க வந்தவர்கள் ஒரு பக்கமாகவும் ஒதுங்கி நில்லுங்கள் என்று சங்கு நாதம் செய்யச் சொன்னான் மந்திரிக்கு. மந்திரியும் அப்படியே சங்கு நாதம் செய்து அரசன் சொன்னமாதிரியே சொன்னான். ஆனால் அரசனையும் மந்திரியையும் தவிர்த்து மற்றவர்கள் எல்லோரும் போட்டிக்காகவே வந்திருந்தார்கள். ஆனால் அரசன் ஒருவை வணங்கி, எல்லோரும் நாட்டியகாரரும், சங்கீத வித்துவான்களுமாகவே இருக்கின்றார்கள். அதனால் யாருக்கு பரிசைக் கொடுப்பது என்று கேட்டான் அரசன். அதற்கு குறு, அரசனே! நடிப்புள்ளவர்கள் எல்லோரும் நடிக்கட்டும், நடிப்பில் சிறந்த

வரிகள் யாரென்று பார்த்து பரிசைக் கொடுங்கள் என்று சொன்னார். அந்திலையில் அரசன் எல்லோரையும் நடிக்கச் சொன்னான். எல்லோரும் ஆடினார்கள். பாடினார்கள்.

ஆனால் ஒன்றும் சரியாக விளங்கவில்லை. நாட்டில் 70,000 கழுதைகள் கொண்டு வந்துவிட்டு அவைகள் உள்ளும் சத்தத்தைவிடக் கூடியதாக இருந்தது. யார் யார் பாடியது என்று தெரியாது. காலுக்கும் கேட்கவில்லை. நிரிகள் ஊளையிட்ட மாதிரி ஓரே கூச்சலாக இருந்தது. அப்போது மந்திரி அரசனிடம் யாருக்குப் பரிசு கொடுப்பது என்று கேட்டான். அதற்கு அரசன் எனக்கு சங்கீதமும், நாட்டியமும் விருப்பம். ஆனால் இதுதான் சங்கீதமும், நாட்டியமும் என்று இன்றைக்குத் தான் நான் கண்டேன் என்று சொன்னான். அப் போது குரு எப்படி அறிந்தாய் என்று அரசனிடம் கேட்டார். அதற்கு அரசன் நாற்பதினையிரம் நாரிகளும், ஏழபதினையிரம் கழுதைகளும் சேர்ந்து கூச்சவிட்டால் எப்படியோ அதுபோல இருந்தது. அதைத்தான் நான் கண்டேன். அந்தச் சத்தத்தில் என் காது கிழிந்ததுதான் அல்லாமல் சங்கீதங்களைக் கேட்க வில்லை என்று சொன்னார். அப்போது குரு பரிசைக் கொடு என்று சொன்னார். இந்த உறுதவில் இருதயம், காது, அறிவு எல்லாம் வெடித்துப் போய்விட்டது. கண்ட பலன் ஒன்றுமில்லை. யாருக்கும் பரிசு கொடுப்பது என்று கேட்டான் அரசன்.

அதற்கு குரு, நீ நாட்டியங்களையும் சங்கீதங்களையும் விரும்புகின்றார். அதுவே உம்முடைய பிறவியின் அறிவுக்குத் துங்பமாக வந்துவிடும் என்று இன்றே அறிந்துகொள். அப்படி அறிந்தாலும் உலகம் உண்ண விடாது. மேலும் வந்திருக்கிற வர்கள் தொகைக்கு உன் நாட்டை ஆளுக்குக் கொஞ்சம் பிரித்துக் கொடுத்தாலும் உன்னுவடைய நாடு அவர்களுக்குக் காலானது என்று குரு சொன்னார். அப்போது அரசன் நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டான். நீ பார்த்த இந்த நாட்டியத்திலும் சங்கீதத்திலும் யார் திறமைசாலி என்று குரு கேட்டார். இதில் திறமைசாலி யாரென்று எனக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லையே என்று அரசன் சொன்னான். உனக்கு வீளங்காததை அந்த நாட்டியம் ஆடின வர்களே சொல்லட்டும். அதன்பின் அவர்களுக்கு கொடுக்கும் புரிசை இறைவனே கொடுப்பான் என்றார்கு அது எப்படியென்று கேட்டான் அரசன். அதற்கு குரு சீரி. அவர்களிடம் யார் திறமையாக நடித்தவர்கள், முன் வாருங்கள். நடித்தவர்களும் பார்த்தவர்களும் நீங்களே தான் ஆனதால் பரிசெபற முன்வாருங்கள் என்று அழைக்கும்படி சொன்னார் அரசனுக்கு குரு, அப்படியே அரசனும் கூறி அழைத்தான்.

அப்போது நான் நடித்தது திறம். நீ நடித்தது திறம் என்று அங்கு வந்தவர்கள் எல்லோரும் ஒருவரை ஒருவர் தள்ளி விழுத்தி அடித்துக் கொண்டு ஒடிவந்தார்கள். இந்த நிலையில் நாட்டியக் காரர்களுக்குள்ளேயே சண்டை வந்துவிட்டது. அச்சன்டையினால் கால்போனவர், கைபோனவர், உடல்போனவர், செத்த வகுமாக நாட்டியக்களம் ரணக்களமாய் முடிந்து ரணக்களத்தில் வந்திருந்த சொந்தக்காரர்கள் தங்கள் தங்களுடைய பிரேதந்தை தாங்களே தூக்கிக் கொண்டு போனார்கள். அப்போது அரசன் குருவே! இங்கு ஒருவரும் இல்லையே. யாருக்குப் பரிசைக் கொடுப்பது என்று கேட்டான். அதற்கு குரு நீ விரும்பிய நாட்டியமும் சங்கீதமும் ரணக்களமாய் முடிந்துவிட்டது. இது தான் நீ விரும்பிய சங்கீதத்தின் மேடை. இதைக் கண்டு கொள்ள மேலும் ரணக்களத்தைக் கண்டால் கழுகுக்கூட்டங்கள் வரும், கழுகுக் கூட்டங்கள் வந்தால் ரணக்களத்தில் மடியும் அறி விழந்த பிணக்கூட்டங்களைத் தின்னும். இதுதான் இந்த கழுகுகளுக்கு பரிசு அல்லாமல் இதற்கு வேறேரு பரிசு கொடுக்க உண்ணிடம் இல்லை. இங்கு பார்க்க ஆடப்பாட வந்த பிணக்கூட்டங்களும், ரசிக்கவந்த கழுகுக்கூட்டங்களும்தான் நீ அமைத்த மேடையில் நிறைந்திருந்தன. அதல்லாமல் உன் பரிசைக் கொடுக்க அரிதான் பிறவியும், அறிவான மனிதனும் இங்கு வரவில்லை ந் எதை இன்பப்படுகிறுயோ அதைக் கொல் என்று சொன்னார் அரசனுக்கு குரு.

பொருள்:- இதுபோல்தான் இந்தக் கலை நூனத்தையும்..... நாட்டியத்தையும் விரும்பிய அரசனிப்போல் கடவுளைக் காணாத் துணிந்த பக்தர்களும், சித்தர்களும், முக்தர்களும், மதக்குரு மார்களும், சாதிக்குருமார்களும், இனக்குருமார்களும் உலகத் தின் சின்னத்தின் நாயன் மாரும் இப்படி நானுறு இலட்சம் கோடி மினுக்கவுடிவை அலங்கரித்துக் காட்டுகின்ற கலைஞர் களும் கடவுளுடைய வசனங்களையும், புகழ்களையும், புராணங்கள் இதிகாசங்கள், சித்தாந்தம் வேதாந்தங்களைப்பாடி பூசை நெவேத்தியம் செய்து தெய்வத்தோடு கலந்து ஒன்று பட அந்த அரசன் பரிசைப் பெறப்போன கலைஞர்கள் போல இந்தகைய படிப்பும் பக்தியும் சிரத்தையும் உள்ளவர்கள் உலக நாடக கேட்டையில் உண்டு இவர்கள் பக்திப் பரவசப் பாடல்களை படித்து பட்டம் பெற்றவர்களாக விளங்குகிறார்கள்.

ஆனால் முன் அரசனிடத்தில் நடிப்பைக் காட்டிப் பரிசெபற வந்ததுபோல் இவர்களும் அகிலாண்டகோடி நாயகனுகிய ஆதி பரம் சோதியிடத்தில் இவர்கள் உலக பக்தியின் யோகாம் சங்களைப்படித்துப் பட்டம் பெற்று புலனின் ஆடிசிக்குள் அமைந்து

மத்தின் ஆட்சிக்குள் வாழ்ந்து பேதமை மறுவின் அறி வீனத் தின் பட்டங்களைப் பெற்று, பஞ்சபூதங்களின் வடிவெடுத்து மனக்காட்சியின் உடைகளை அணிந்து கண்காட்சியின் புகழைப் பெற்று, எல்லோரும் உலக சுவாமியாராக விளங்கி, இறைவனின் அருளின் அறிவின் மேடையில் அவன் முன்னிலையில் ஆடப்போனார்கள் அந்த அரசனின் முன்னிலையில் சங்கீத வித்து வாண்களைப் போல: அரசனுக்கு நாட்டியம் சங்கீதம் விருப்பம் போல தன்னை இழந்து, மன்னை இழந்து, பொன்னை இழந்து, அன்பு, கருணை, பொறுமை, சிகிப்பு, சமாதானம், உண்மையை அறிவால் எடுத்து அவன் குணத்தைக் குணம் கொண்டு ஆடக்கூடியவன் எவ்வே அவனைக்கான அந்த ஆண்டவன் விருப்பப் பட்டான்:

அரசன் நாட்டியத்தையும், சங்கீதத்தையும், காணவிரும்பி மேடை தயாரித்து வைத்து சங்கீத வித்துவான்களை அழைத்து திறமையானவர்களுக்குப் பரிசு தருகிறேன் என்று சொன்னது போல, இறைவனும் மேற்சொன்று சிறப்புடையோனைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டு சமத்துவ உரிமையின் உலக மேடையைத் தயாரித் துவைத்து இதில் வந்து தங்கள் சிறப்பான நடிப்பைக் காட்டிய வனுக்குத் தன் இராச்சியத்தை அவனுக்குக் கொடுப்போன் என்றுசொன்னான் இறைவன் முன்பு அந்நாட்டிலுள்ள யாவரும் நாட்டியமாட அரசன்முன் நாட்டியமேடையில் போய் சேர்ந்த மாதிரி உலகச் சிருஷ்டியின் மனுக்கள் எல்லாம் யோகாம்ஸி நிலைப்பட்டம் பெற்றவர்களும் சடை சந்தியாசி பக்தர்கள், சித்தர்கள், முத்தர்கள், வித்தர்கள், துறவிகள், இல்லற ஞானிகள் இதைப்போல நானுறு இலட்சம் கோடி மினுக்கமுடைய 18,000 ஆலத்திலுமள்ள யாவரும் நான் நடிப்பேன் நீ நடிப்பேன் என்று அவரவர் நடிப்போடு அவரவர் நடிப்பின் சின்னங்களை அணிந்து அந்த ஆண்டவன் அமைத்த உலக நாடக மேடையில் அவன் முன்னில் நடிக்க வந்து சேர்ந்தனர்:

அந்நிலையில் இறைவன் அவரவர் நடிப்போடு வந்தவர்களைப் பார்த்து உங்கள் நடிப்பையும் குணத்தையும் காட்டுங்கள் என்று சொன்னான். அவர்கள் தங்கள் தங்கள் நடிப்பையும் குணத்தையும் நடித்தார்களே அல்லாமல் சமத்துவ மேடையில் அவன் குணங்கொண்டவன் ஒருவணையும் காணவில்லை. தங்கள் தங்கள் மத்தையும், சாதியையும், இனத்தையும், பட்டத்தையும், பதவியையும், மோகத்தையும், யோகத்தையும், வேதத்தையும், சித்தாந்தத்தையும், வேதாந்தத்தையும் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் இப்பேர்ப்பட்ட 10½ கோடி பிறவியெடுக்கின்ற நடிப்புகளையும், நானுறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்

களின் அலங்கார மாய உடைகளையும் அணிந்து அந்த இறைவன் முன்னில் ஆடிக்காட்டினர்கள்: அவன் குணங்கொண்டு அவன் அழைகப் பெற்று ஆட அவன் பரிசைப் பெற வந்தவர் யாருமே இல்லை. அந்த உலக மேடையில்: அரசன் நாட்டியங்கள், சங்கீதங்களில் விருப்பப்பட்டதுபோல என் குணத்தைக் காட்டிப் பரிசைப் பாருக்கள் என்று இறைவன் கேட்க அரசன் நாட்டியம் பார்த்து நாட்டியமேடை ரணங்கள் மேடையாக மாறியதுபோல இறைவன் அமைத்த உலக மேடையில் இந்நடிகர்களின் நடிப்பு ரணங்களமாய் முடிந்து இரத்த வெள்ளாம் அறிவினத்தின் நரகவெள்ளமாய் ஓடியது. அந்த சமத்துவ மேடையில் அவன் குணம் கொண்டு நடித்து இறைவன் இராச்சியத்தைப் பரிசைப் பெறவந்தவன் ஒரு வனுமில்லை: அரசன் அவன் பரிசைத்தானே பெற்றதுபோல இறைவன் தன்பரிசைத் தானே பெற்றுக்கொண்டு இறைவனே இறைவனுக் கிருந்தான் இந்நிலையிலுள்ள இறைவனின் சமத்துவ மேடையில் இந்நடிகர்கள் இந்த நிலையில் நடிப்பை முடித்தார்கள். இறைவனின் இராச்சியத்தில் இறைவளின் சமத்துவமேடையில் இறைவனின் குணம் கொண்டு இறைவனின் பரிசைப் பெறுபவர் மிக அரிதாக இருக்கிறது. பிள்ளை, இறைவனுக்கு ஸ் நீ இருந்து கொண்டால் உன்னுக்குள் இறைவன் இருந்தால் இறைவன் இராச்சியம் உன்னுக்குள். இறைவன் குணங்களைல்லாம் அதற்குள். இதை விளங்கி உலகத்தைத் தெரிந்து உண்ணை நீ மறைத்துக்கொண்டால்தான் இன்ஸான் காமில் மனுஷன் என்று சொல்லப்படும் என்கிறோர் இன்ஸான் காமில் (ஞானகுரு) சீஷனுக்கு.

8-10 பி. ப.

19. உலகத்தை விட்டு குருவிடம் ஒன்றடைவதும் கடவுள் அடவைதும் எப்படி என்று Dr. செல்வராஜன் கேட்கிறோர்: அதற்கு ஒர் உதாரணம் சொல்கிறோர் குருபாவா.

தம்பி! நீ இதைக் கொஞ்சம் சிந்திக்கவேண்டும். வரி முயல் என்று ஒரு முயல் சாதி இருக்கிறது. அவைகளுக்கு இரண்டு கோசங்கள் உண்டு. ஆனால் அக்கோசங்கள் ஆனால் பெண்ணும் மாக உலகத்தில் கூடி வாழ்வதுண்டு. அப்படி வாழும் போது சினைப்பட்டு குட்டிகள் ஈனும். அவைகள் இரண்டுக்கும் அந்த உடலை மாற்றும் தன்மைகள் இயற்கையில் உண்டு. அதன் பொருட்டால் தங்கள் வாழ்க்கையிலே ஆனால் பெண்ணும் ஒரு வருடம் ஆண் பெண்ணாகவும், ஒரு வருடம் பெண் ஆணைகவும் இருந்து வாழ்க்கையை நடாத்துகிறது; இந்த வருடத்திலே

ஆன் பெண்ணாக மாறி சினை இருந்து குட்டி போடும். அதுத்த வருஷத்திலே அந்தப்பெண் ஆனாக மாறிக்கொள்ளும். ஆனாக கும் பெண்ணாக்கும் இரண்டு கோசங்கள் உண்டு. ஒரு கோசம் அதன் பயணிக் கெய்யும்போது ஒரு கோசம் சக்தியற்று அடை பட்டுப்போகும். இப்படி இயற்கையிலே இரண்டும் ஒன்றுபட்டு அதன் வாழ்க்கையை சமத்துவநிலையில் நடத்திக் கொண்டிருக்கிறது.

போருள்: இதுபோல் மிக அரிதாய்ப் பிறந்த மனிதனின் புலனின் ஆசையும், மாயையின் மயக்கமும் ஆனும் பெண்ணாக இக்கூட்டிற்குள் வசித்துவருகிறது, இப்படி வசித்து வரும் போது புலன்கள் சிலகாலம் ஆணைப்போலவும் சிலகாலம் மாயை என்னும் மயக்கம் பெண்ணைப்போலவும் சிலகாலம் புலன்கள் பெண்ணைப்போலவும், மாயை என்னும் மயக்கம் ஆணைப்போலவும் மாறி இவ்வாழ்க்கையை சிற்றின்பத்தில் நடத்திவருகிறது இந்த உடலை: ஒரு வருஷத்தில் வரிமுயல் பெண் ஆனாக மாறுவதுபோல் இவனுடைய கூட்டில் இந்த இரண்டு பாகமும் இரண்டு மூன்று நிமிஷத்துக்குள்ளே அவனுடைய சிற்றின்பம் ஆனாக மாறி ஆசையோடு கலக்கின்றது. இரண்டு நிமிஷம் சென்றபின் அந்த ஆண் மாறி பெண்ணாகவிடுகிறது. மீண்டும் ஆசை ஆண் உருவத்தை எடுத்து சிற்றின்பத்தோடு கூடுகின்றது. இந்த வரிமுயல்போல் ஜந்து வரிகள் உள்ள இந்தப் புலன்களும் மாயப்பூதங்களும், ஆசைகளும் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து உடலின் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றது. வரிமுயல் ஆனும் பெண்ணும் மாறி மாறி தன் இன்ததைப் பெருக்குவதுபோல் புலனின் ஆசையும் மாயையின் மயக்கமும் மாறி மாறி இந்த நாளூறு இலட்சம் கோடி மினுக்கமாகிய இரத்த பாசங்களின் புலன்களைப் பெருப்பித்து வருகிறது.

இந்திலையில் அதனால் இருக்கும் இயற்கைப் பொருளாகிய பேரின்பம் (அல்லாற்றுடைய அருள் இன்பம்) தோன்றி அவ்வின் பத்துக்குள்ளால் முழங்கு கின்ற அறிவு விளங்கி இந்த முயல்கள் ஒன்றுபட்டுக் கலந்து மாறுவதுபோல மாறிக்கொண்டிருந்த இந்த உடலின் புலனின் பூதங்களின் இன்பத்தைவிட்டு பேரறி வின் பேரின்பமும், அறிவும் ஒன்றுபட்டு கலந்து கொள்கின்றது அவ்வின்பம் வெளிப்பட்டு மட்டற்று விளங்கும் பொருளோடு மௌன நிலையில் கருணை அன்பில் பொறுமை நிலையில் நின்று நோட்டமிடுகின்றது. அப்போது அதற்குள் உதித்த அறிவு தோன்றி அக்கூட்டின் இன்பத்தின் மயக்கத்தைவிட்டு வெளிப் பட்டு பேரின்பமாகிய குருவை அவ்வறிவு கலக்கின்றது. அப்போது குரு சீஷனுக்கும், சீஷன் குருவாகவும் ஒன்றுபடுகின்றது.

அந்திலையில் அறிவொளியும் ஆன்ம ஒளியும் ஒன்றேடு ஒன்று கலந்து அறிவு ஆன்மாவாகவும், ஆன்மா அறிவாகவும் அந்த வரிமுயல் வருஷத்துக்கு வருஷம் மாறுவது போல் செக்கனுக்கு செக்கன் மாற்றியமைக்கிறது. பின்பு அனு நேரத்தக்குள் மாறு கின்றது. பின்பு ஆன்மா அறிவின்மயமாகத் துவங்கு கின்றது. குருவும் சீஷனும் இருந்த நிலைமாறி அறிவும் ஆன்மா நிலையும் மாறி அறிவுக்குள் ஒளிவறிவாய் இருக்கின்ற பிரகாசமயத்தில் தோன்றுகின்றது. அப் பிரகாசத்துக்குள் நூரூ (நிரப்பம்) தோன்றி நூறு கோடி சூரியனை விடப் பிரகாசமான ஏகாம்பரவடிவில் தோன்றுகிறது. அவ் ஏகாம்பரமே இறைவனாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது:

இந்திலைதான் முயல்மாறியதுபோல் உடலும் ஆசையும் புலன்களும் மயக்கத்தில் மாறி மாறி இன்பப்பட்டு பாவபஞ் சப் புலன்களையும் மயக்கத்தையும் மாயையையும் அறிவீன்தையும் விருத்திசெய்து வந்தது. அதைவிட்டு பேரின்பமான பேரறிவின் குருவும், ஆன்மாவாகிய சீஷனும் ஒன்றுக்குள் ஒன்று கலந்து அறிவுக்குள் ஆன்மா ஒடுங்கி ஆன்மாவுக்குள் அறிவு கலந்து கொள்ளும் நிலை குருவும் சீஷனும் ஒன்றுபடும் நிலையாகும். மேலும் இந்திலைப்படி மாறுவதே இறைவனேடும் ஆன்மாவோடும் குருவோடும் சலக்கும் நிலையாகும். அதுவே உடலின் பஞ்சபுலன்களை மாற்றி அமைக்கும் நிலைகளாகும். மனம் ஒடுங்கி ஆன்மாவும் அறிவும் கலக்கும்போது அருங்கும் இறைவனுமாகப் பிரகாசிக்கும். இந்திலையே இறைவனும் சீஷனுடைய ஆன்மாவும், குருவினுடைய ஆன்மா மூன்றும் ஒன்று கலக்கும் நிலை. பிரிந்த இடத்தில் முச்சடரும் மூன்றும் ஒன்றுக்குள் ஒடுங்குக்குப்போது ஒன்றேயாகும்; இந்திலை அடைந்தவன் அவனே அவன். அவனுக்குள் நீணும் நாளூம். இந்த நிலையை ஞான குரு விளங்கி உண்ணைக் கலக்கச் செய்து ஒன்றுபடச் செய்வார். அதே ஒன்று படுதலாகும் என்கிறார் குருபாவா சீஷனுக்கு.

1-4-70

9-00 பி.பி.

20. சங்கீதபூஷணம் இரட்னவேதன் கேட்கின்றார், சவாமி! குருவில்லாமல் தியான வணக்கங்களை செய்து, கல்வி அறிவு வித்தைகளைக் கற்று புலமைகளால் உலகத்தைவென்று இறைவனை அடைய முடியுமா அல்லது முடியாதா? குருவில்லாமல் இந்த உலக மாயையை வெல்லமுடியாதா?

குருபாவா சோல்கின்றார்:- நீ சொன்னது சரிதான். உலகத்தை வெல்லவாம். உலகில் வேறெருநவர் காணுமல் நடக்கலாம். விண்ணிலும் பறக்கலாம். விண்ண வரையும் ஏவல்கெள்ளலாம்: நீரிலும் நடக்கலாம். ஓர் அளவுக்கு கற்றும் படித்தும் தெரிந்து கொள்ளலாம். யோகம் ஞானங்களையும் படித்துக் கொள்ளலாம். எவ்வாம் செய்யலாம். ஆனால் சிந்தனையை அடக்கி சும்மா இருக்கும் திறம் அரிது. அதை அடக்கவேண்டுமானால் குரு வேண்டும். அதற்கு நாம் கீழ் சொல்வதை விளக்கிக்கொள்.

ஆனால் சித்தியடையவும் முத்திபேறவும், பிறவிக் கர்மம் தொலைக்கவும் கடவுளை அடையவும் குருவேண்டும். குரு இல்லா விடில் உன் அறிவு வெல்ல முடியாத சில கர்மங்களுக்குள்ளால் உன் அறிவு மாண்டு போகநேரிடும். அதற்கு ஓர் உதாரணம் சொல்கின்றேன்.

ஓர் கீரி இருக்கின்றது. அது புற்றுகளிலும் வேறிடங்களிலும் வாழும். சில புற்றுகளில் பாம்பும் இருக்கின்றது. ஆனால் பாம் புக்கும் கிரிக்கும் இயற்கையிலே ஒன்றையொன்று கொல்கின்ற ஜென்மப்பகை இருக்கின்றது. ஆனால் அந்தக் கீரியானது தன்னுடைய பகைவீசுக் கண்டால் ஓரளவுள்ள பாம்பைத்தானே வெட்டிப்போடும். ஆதிசேடன் நாகராஜன் இப்படியான பாம் பை அக்கீரியால் வெட்டமுடியாது. அந்திலையில் இப்பாம்பு களால் கீரியே மாளனேரிடும். அதற்கு முன் அப்பாம்புகளைக் கடித்துக் கொல்லும்போது மாம்புகள் கடித்தால் விஷத்தை அகற்ற அதற்குரிய மூலிகையில் போய் பிரண்டு உருண்டு அந்த விஷத்தைக் கழற்றத் தெரிந்தாலும் மேற்சொன்ன பாம்புகளை வெட்டிப் போட இதற்குத் தையியம் காணுது. அப்பாம்புகள் சீறினாலே இக் கீரிகள் செத்துப்போக நேரிடும்.

அந்திலையில் அக்கீரிபோய் தன் எஜமான் ராஜ கீரியை தன்னுடைய முதுகில் ஏற்றிக்கொண்டு மந்திரி பிரதானிகளோடு பாம்பு இருக்கின்ற இடத்துக்கு வந்து அக்கீரிக்கு பாம்பைக் காட்டும். அப்போது ராஜகீரியின் மனத்தைக் கண்டதும் அந்நாகேந்திரன்தானே படுத்துவிடும். தன் வீரத்தைக் காட்டாது அந்திலையில் இந்த ராஜகீரி இப்பாவிருந்து அப்பால் இருக்கும் கீரியின் முதுகுக்கு பாயும்போதே அதன் பாய்ச்சவில் பாம்பு இரண்டு மூன்று துண்டாகிச் செத்துப்போய்விடும்.

போருள்:- இதுபோல் குருவில்லாமல் சீஷன் கற்ற வித்தையும், தவங்களும், யோகம், ஞானங்களும் அறிவும் அக்கீரி ஓரளவுள்ள பாம்பைத்தபனே வெட்டுவதுபோல இவனும் ஓரளவுக்குத்

தன்னுடைய அறிவால் மாயை சம்பந்தமான உலகப் புலன்களை வெட்டி அகற்றமுடியும். ஆனால் பசி, பினி, மூப்பு, சாக்காடு, கர்மம், மாயை, ஆசை, மயக்கம், மதம் இதைப்போலோத்த விஷக்குணங்களை, அக்கீரி நாக பாம்பு, ஆதிசேடனை வெட்ட முடியாது. கொல்லவும் முடியாது. இதைக்கொல்லாத இடத்தில் அவனுக்கு முத்தியும், ஞானமும், யோகாம்சமும் முத்தி பெறமாட்டாது. இறைவனேரே இவன் ஒன்று கலக்கமுடியாது. இறைவனேரே இவன் ஒன்று கலக்கமுடியாது. மறுபிறவியை அகற்றமுடியாது.

அந்நாகராஜனைக் கொல்லுவதற்கு ராஜ கீரியை கொண்டு வந்ததுபோல் இவ்விஷக் குணங்களை அகற்றவும் கொல்லவும் மெஞ்சுஞானக் குருவேண்டும். ராஜ கீரியைக் கண்டதும் நாகராஜன் படுத்ததுபோல் இக்குருவின் பிரகாச அறிவைக் கண்டதும் அவ்விஷக் குணங்களெல்லாம் படுத்து எரிந்துபோகும். இதை விளக்கிக்கொள் என்று குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்குச் சொன்னார்.

நூற்மீட்டு பாடங்கள்

21. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

தண்ணீரில்தான் தாமரை வளருகின்றது. தண்ணீருக்கு மேல் இலைகள் விரிந்து பூக்கள் மலர்கின்றது. ஆனால் தண்ணீருக்கு மேலிருந்தும் தண்ணீரை தான் வைத்துக்கொள்வதில்லை. அது தண்ணீர் இல்லாமல் வாழவும் மாட்டாதுதண்ணீருக்குள் இவந்து தண்ணீரை ஏற்றுக் கொள்வதுமில்லை. ஆனால் அதன் தண்டு வழியாக நீரை வேரிவிருந்து இழுத்து தன்னுடைய உணவுக்கு எடுத்துக் கொள்கிறது. தண்ணீருக்குள் இருக்கும் தண்ணீரை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. இலையும் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. பூவும் அப்படியே.

போருள்:- இதுபோல்தான் உலகத்தில் மனிதனுக்கப் பிறந்தவன் மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் புதங்களின் வடிவாகிய ஆசையின் உடலைச் சமந்திருக்கின்றன. அவன் உடல் மாயை என்னும் மயக்கக்டல். மாண்டவன் மீண்டும் பிறப்பான். பிறந்தவன் மீண்டும் மாண்டுபோவான். மாள மாள மீண்டும் தோன்றும் புதினம் புதினமாகிய பிறவிகளின் உருவங்களைச் சித்தரித்துக் காட்டுகின்றது. பல பிறவிகளின் வடிவையும், அழகையும், குணங்களையும், செயலையும், உருவங்களையும் மாற்றி மாற்றி எடுத்துக் காட்டும் புதினமான செயல் விளைகளையும் வானத்தை வில்லாய் வளைக்கும் மணலைக் கயிருயத்

திரிக்கும், இப்படிச் செய்வேன் என்ற எண்ணங்களையும் அவன் அறிவை மயக்கி மாற்றிக் காட்டும் மாயக்கடவின் சிற்றின்ப பஞ்சபூதத்தின் புதின வடிவுடலாய் இருக்கிறது. மாய வடி வெடுக்கும் புதினமான இந்தக் கூட்டுக்குள்ளே ஆணவம், கர்மம், மாயை என்னும் நீர் பெருக்கொடுத்திருக்கிறது. அறு வினையான அழுக்குப் பச்சோகனும் அக்கடலுக்குள் உறைந்து படிந்து சேர்ந்திருக்கின்றது. அதற்குள் ஆன்மா என்னும் ஒளி முளைத்து வளர்ந்து வருகிறது. முன் அத்தனைருக்குமேல் தாமரை இலைகள் விரிந்து படர்ந்திருக்கிறதுபோல் இவ் ஆண்மாவுக்குள் பகுத்தறிவு என்னும் உணர்ச்சி அறிவின் தாமரை இலைகள் விரிந்து படர்ந்திருக்கிறது. தன்னைருக்குள் தாமரை இருந்தும் தாமரை இலை தன்னைரைக் கழித்ததுபோல் பகுத்தறிவு என்னும் தாமரை இலைகள் பஞ்சபூதமாயக் கடலுக்குள் படியாமல் தீவினையாகிய மாயக்கியை அகற்றி நல்வினையாகிய உண்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறது. அந்த உண்மைக்குள் பேரறிவாகிய ஒளி விரிந்து, அத் தாமரை மலர் அக்குளத்தை விட்டு மேல் வந்து தன் அழகைக் காட்டுவதுபோல் இவன் உடலை விட்டு அப்பேரின்பமாகிய பிரகாச அருளின் அறிவின் மலரை விரித்து தன் வடிவைக்காட்டி விளங்கப்படுத்துகின்றது. தாமரை எப்படித் தன்னைரை வைத்திராமல் கழித்ததோ அது போல் மாய உடலுக்குள் இருக்கும் பாகங்களைக் கழித்து, ஆண்மாவும் அறிவும் ஒன்றுபட்டு தன்வடிவைத் தான் பிரகாசித்துக் காட்டுமாயின், அந்த அறிவின் தாமரையாகிய இருதயத் தாமரை மலரைக் கவிழ்ந்து டகாள்ளும் இறைவன் அப்புவைக் கொய்ய வருவான். அம் மலர் அவனுக்கு உரியதன்றி மற்றெறவருக்கும் உரியதல்ல. இந்த இரண்டு பாகத்தையும் நீ தெரிந்து விளங்கி அறிந்து கொண்டால் அதுவே மெய்ஞ்ஞானம் என்று சீஷனுக்குச் சொன்னார் குருபாவா அவர்கள்.

கிடத்: 2-4-70

கோம்: 6-55 பி.ப.

22. தம்பி! ஓர் உதாரணம்.

ஒட்டகமானது பாலைவனங்களில் நடக்கக்கூடிய ஓர் படைப்பு. அது எந்த மணல்களிலும், எந்த வேளியான இடங்களிலும் நடக்கும். ஒட்டகத்தை பாலைவனத்தின் கப்பல் என்று உலகம் சொல்லிக் கொள்ளும். அவ் ஒட்டகத்தின் முதுகில் ஒரு தோல் கை இருக்கிறது. அது பலநாள் தாகத்துக்கு வேண்டிய தன்னைரை இழுத்து வைத்துக்கொள்கின்ற தன்மை பொருந்தி இருக்கிறது. அவ்வொட்டகம் அப்பாலைவனங்களில் தன்னைர் இல்லாதபோதில் தான் எடுத்துவைத்த தன்னைரையே குடித்து

தன்னுடைய தாகவிடாயைத் தீர்த்துக்கொள்ளும், தோல் பையில் தன்னீர் குறைந்ததும் அம்மாவுத்தனுடைய சொல்லை யும் மதியாது தன்னீரை இருக்கும் இடத்துக்கே தேடி மணந்து போய் தன்னீரை மீண்டும் அப்பையில் நிறப்பி வைத்துக் கொள்ளும். பின்புதான் அது அப்பாலையைப் பாதையில் போகத் துனியும். அந்தநிலையில் அவ்வனங்களில் சூழல் காற்றுகள் அடித்து மணலைக் கொண்டு வந்து பெரிய பாவதம் பொல் குவிக்கும். அப்போது இந்த ஒட்டகத்துக்கு மேலால் மறைத்தும் குவிக்கப்படும். ஒட்டகத்தின் மூக்கையும் வாயையும் மறைத்துக்கொள்ள தோல் இருக்கிறது. அவ் ஒட்டகம் அத தோதால் மணல் உள்ளே போகாமல் மறைத்துக்கொண்டு அசையாமல் அப்படியே நிற்கும். அக்காற்று நிற்றவுடன் அம் மணலை உதறிவிட்டு ஒட்டகம் போகும். அத்தகைய சத்தி உடையது பாலைவனத்துக் கப்பலாகிய ஒட்டகம்.

போருள்:- இதுபோல் மனிதன் கடும் இருண்ட காடாகிய முந்பத்தை, கரடி, புலி, சிங்கம், யானைகள் இன்னும் எண்ணற்ற மிருகங்களும் விஷஜென்துக்களும் நிறைந்த சிற்றின்பமென்னும் பெரும் மாயக்காட்டைக் கடந்து போகவேண்டிய தன்மை இருக்கின்றது. அக்காட்டுக்குள் எண்ணீக்கைக்கடந்தாக வினை மிருகங்களும் நானூறு இலட்சம் கோடி பூதக்கணங்களும் நிரம்பி இருக்கின்றன. அதைவிட அப்பாலைவனத்தில் அடித்த காற்றைப் போல் அல்லல், வறுமை, பிணி, நோய் என்னும் இக் காற்றுகள் இவனுடைய சிற்றின்ப இருண்ட வனத்துக்குள் சுற்றி அடித்து இவனைப் பிரடித்த தள்ளும்.

அந்தநிலையில் முன் அவ் ஒட்டகம் நின்றது போல் திடம் என்னும் நம்பிக்கையின் உறுதியைக் கொண்டு இவன் திடமாக அசைவற்று நிற்கவேண்டும். அந்த ஒட்டகம் நீர் குறைந்தும் மீண்டும் போய் நீர் எடுத்ததுபோல் இவன் அல்லலுக்குள் கலங்கி மயங்கி நிற்கின்ற நிலையிலும் மீண்டும் இவன் பகுததற்கு வென்னும் உணர்ச்சியின் உண்மையின் நீரை எடுத்து சேகரித்து வைத்துக் கொண்டு, அறிவென்னும் பிரகாசத்தால் அந்தப் பூதக்கணங்கள், விஷுமிருகங்கள், விஷஜென்துக்கள் நிறைந்த காட்டின் இருளை அகற்றி அப்பிறவிக்காட்டைக் கடக்கவேண்டும். அப்படி அக்காட்டைக் கடந்து விட்டால் கடவின் சமுத்திரத் தில் தோன்றுத அலைகள் கரையில் அக் கொந்தளிப்பு வந்து அலைகளாக அடித்துக் காட்டுவது போல் இவன் பிறவியில் வந்து அலைகள் கல்லாவற்றையும் இவன் கடந்து அலையில்லா அறிவின் கடவில் வாழ்பவனாவன். அவ்விடத்தில் அசைவற்ற மனத்தையும், நிகரற்றவனின் ஆழகையும், குணமற்றவனின் குணத்துத்

யும், மனமற்றவனின் மனத்தையும், இனமற்றவனின் இனத்தையும், மற்றவில்லா நிறைவான பொருளையும், பெற்றுக்கொண்ட வளவான். அந்தநிலையில் குறைவொன்றுமில்லாத நிறைவாக இருக்கப்படுகின்ற நிறைபொருளாய் விளங்கப்படுவான். இந்நிறைவை அடைந்தவனும் குருவிடத்தில் இவ்வழியை அடைந்து உணர்ந்து தெரிந்து தெளிந்து கொண்டவனும் ஞானக்குருவின் சீஷனுவான் என்கிறுர் குருபாவா அவர்கள்.

2-4-7 □

7-15 .பி.ப.

23. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

இரு குதிரை எவ்வளவு துவில்தமாக ஒடித் தன்னையும், தன் அழகையும், தன் வேகத்தையும், தன் கணப்பையும் காட்டி உலகத்தில் ஜெயம்பெறுகிறதோ அதுபோல் மனிதனுக்குள் மனம் என்னும் கல்புக்குள் உள்ள புலன்களும், பூதங்களும், விணைகளும், கர்மங்களும், மாயையும், மயக்கமும், ஆசையும், மோகமும் அநேக வடிவுகளை எடுத்து, அக்குதிரையின் வேகத் தைவிட வாய்வு வேகத்திலும் மனே வேகமாகப் பறந்து ஒடிச் சென்று பதினெண்ணோயிரம் ஆலத்தையும் சுற்றி, ஸாயத் துக்குள் அக்குதிரை வந்து அடங்குவதுபோல் இம்மனப் புலன்கள் அக்கல்புக்குள் வந்து அடங்கி, அவ்விடத்தில் குதிரை படுத்து நித்திரை செய்யாது நின்று நித்திரை செய்வது போல இப்புலன்கள் படுக்கவும் முடியாமல் நின்று நித்திரை செய்யவும் முடியாமல் சுற்றிப் பார்வையிட்ட இடத்திலுள்ள வற்றை எண்ணி எண்ணி அதை முடிப்போமா இதை முடிப்போமா என்று உலன்று ஒன்றும் முடியாமல் நிலையற்று, குதிரை நித்திரை செய்து பொத்தென்று விழுந்து எழும்பியதுபோல் இவன் மனப்புலன்கள் பொத்தென்று விழுந்து எழும்பி மறுபடியும் நான் வீரன் தான் என்று குதிரை கணைத்ததுபோல் மனம் கணைத்துக் கொண்டு நிற்கும்.

இந்நிலையை அறிந்து குதிரையை கடிவாளம் போட்டு தன்னுக்குள் அடக்கி தன்வசத்தில் எடுத்து சவாரிசெய்து கொண்டு போகிறுனே சாரதி அதுபோல் இந்தப் புலன்களின் வீரங்களையும் வாய்வு வேகத்திலும் மனே வேகமாகப் பறந்து போகின்ற அந்தப் பூதங்களின் மனே வேகத்தை அறிவைக் கொண்டு அடக்கி அறிவாகிய கடிவாளத்தைப் போட்டு நம் பிக்கை ஈமான் என்னும் திடம் அதன்மேல் ஏறி சவாரிவிட்டு அதை ஒடுக்கி அடக்கி ஈமான் என்னும் கட்டுத்தறியில் கொண்டுவந்து அதைக் கட்டி பொறுமை என்னும் தீணிப்

போட்டு கருணை என்னும் நீரை வைத்து, சிப்பு சமாதானம் என்னும் குதிரை உடுப்பைப் போட்டு போரறிவாகிய நூற்றைக் கொண்டு பாதுகாத்து வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். அந்தநிலையை குருவிடத்தில் தெரிந்து அடைந்து அம்மனைவேகத்தை அடக்கிக் கொண்டவனே குருவின் உத்தம சீஷனுவான் என்று குருபாவா சீஷனுக்குச் சொன்னார்.

2-4-7 □

7-35 பி.ப.

24. தம்பி ஓர் உதாரணம்:-

கடல் ஆமை கடலில்தான் வாழ்கின்றது. அது தன் வாழ்க்கையிலே ஆணும் பெண்ணுமாக அக்கடலுக்குள்ளேதான் கலந்து கூடி வாழ்கின்றது. ஆனால் அதனுடைய கருதோன்றி முட்டையிடும் பருவம் வந்தவுடனே அவ் ஆமை அக் கடல் கரைக்கு வந்து கரை மன்னைத் தோண்டி முட்டையிடுகின்றது பின் அதை முடி விட்டு தான் வந்த பாதை தெரியாமல் தட்ட தை அழித்துக் கொண்டு பின்னுக்கே போகும். அந்த முட்டை பொரிக்கும் கோலத்தின் சிந்தனை அதற்கு உண்டாகி மனம் உற்றுநோக்கி கரைக்கு கிட்டே வரும் வேளையில் அம்முட்டை களின் காலமும் பருவமும் சரியாக வந்ததும் அம்முட்டை தானே வெடித்து குஞ்சுகளாக வெளிப்படுகிறது.

அந்நிலையில் கடலைநோக்கிப் போனது கடலாமையும், மனைலை நோக்கிப் போனது பீ ஆமையும், காட்டை நோக்கிப் போனது சருகாமையும், குளத்தை நோக்கிப் போனது குள ஆமையும், கிணறு குட்டைகளை நோக்கிப் போய் விழுந்தவை கள் பால் ஆமையும் இப்படி எந்தெந்த இடத்தில் போய் ஒதுங்கி அடைந்ததோ அந்தந்தக் குணத்தையும் செயலையும் அடைந்து அவ்வுணவுகளையும் அருந்திக் கொள்கின்றது. ஆனால் கடலில் போய் விழுந்ததுதான் கடல் ஆமை. அது பெருப்பத் திலும், உயரத்திலும், தத்துவத்திலும் கூடியதாக இருக்கும்.

போருங்:- இதுபோல்தான் மனிதன் அறுவினை மாயச் சிற்றின் பக் கடலுக்குள் மேராகம் ஆசை காமம் இவைகள் கூடி வாழ்ந்து மனு சிருஷ்டியாகிய கரு உருக்களைத் தோற்றுவித்து இந்தச் சிற்றின்பமாயக் கடலுக்குள் விளங்கக் கூடியினர் இப்படைப்புகளில் எண்ணிக்கைக்கு அடங்காத சிருஷ்டிகள் இந்தச் சிற்றின்ப மாயக்கடலுக்குள் தோன்றி இருக்கிறது. அந்த ஆமை முட்டை வெடித்ததும் அதனுடைய குஞ்சுகள் எவ்வாறு பிரிந்து பிரிந்து சென்று போய் அந்தந்தக் குணத்தை

யும் செயலையும் உணவையும் பெற்றதோ அதுபோல் இச் சிருஷ்டிகளும் நானாரு இலட்சம் கோடி மினுக்க அழகுகளிலும், பதினெந்து புவனங்களிலும், பத்தரைக்கோடி பிறவி இனங்களிலும் ஆண்டவன் சிருஷ்டிகள் பிரிந்துபோய் அந்தந்தத் தத்துவத்தைப் பெற்று அந்தந்தக் குணங்களோடு வளருகின்றது. ஆமை வாழ்கின்ற கடலுக்குள் சிலது வீழ்ந்து கடல் ஆமையாக வாழ்ந்தது போல் இவ் அறுவினை மாயச் சிற்றின்பக் கடலுக்குள்ளும் வீழ்ந்து வாழ்கின்றனர் பலர். ஆனாலும் அந்தந்த இடத்துக்கும் வாழ்வுக்கும், தக்க வேறுபாடும், மாறுபாடும், தெய்வங்களும், கடவுளும் சாதிகளும் அந்தந்த சேர்க்கைக்குத் தக்க உண்டு.

இது எவ்வாறு நல்லும் மனிதனானவன் எங்கே பிறந் திருந்தாலும் யாருக்குத் தோற்றமாகி உதித்திருந்தாலும் ஆமை முட்டையிட்டு முடிவைத்துவிட்டு தான் போன பாதையை அழித்து பின்னுக்கே வந்து கடலுக்குள் இறங்கியது போல் இவன் தோன்றிய இடத்தையும் இவன் வந்த பாதையையும் அறிவால் அழித்துவிட்டானாலில் இவன் பிறவியின் தொடர்பு, இன்பதுன்பம் மறுபிறவியில்லா சுதந்திரத்தையும், இப்பிறவி முத்தியையும், குருவின் சித்தியையும் இறைவனின் அருளின் பிரகாச ஜோதியையும் பெற்றவனு வான். இவன் வந்த பாதையையும் ஆமை அழித்ததுபோல் அறிவால் அழித்துப் பின்னுக்கு வராவிட்டால் இவன் ஒரு காலமும் இந்த அறுவினை மாயச் சிற்றின்பக் கடலை அழிக்கமாட்டான் என்கிறூர் குருபாவா அவர்கள் உத்தம சீஷனுக்கு.

3-4-70

1-015 ஸ். ப.

25: அன்புடைய சீஷனே! கேள். உன் அறிவால் உணர்ந்து தெளிய ஒரு வழி சொல்கிறேன். ஒரு ஏருமை இருக்கின்றது அதை வளர்ப்பவன் அவ் ஏருமையின் குணத்தையும் செயலையும் அறியவேண்டும். அவ் ஏருமையை தன் வசத்தில் வசப்படுத்தி அதைக்கொண்டு ஒரு தொழிலை செய்வத்கக் கூடிய அறிவை அதை வளர்ப்பவன் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். மேலும் ஏருமையின் இயற்கை குணத்தை அறிந்து வேலை வாங்கவேண்டும். அவ் ஏருமைக் குணத்துக்கு ஏற்றவாறு அதன் உடல் அமைப்பு இருக்கிறது. அவ்வுடலில் அநேகவிதமான விளக்கங்களும் அதன் அம் சத்தின் வண்ணமாகவே அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவ் ஏருமையை வேலை வாங்குவன் அந்த உடலின் கூரை அறிந்து அதற்குத்தக்க நேரம் காலம் நிமிஷம் இவைகளைத் தெரிந்து

வேலைகொடுக்கவேண்டும். ஏனென்றால் அதன் உடல் அம்சத்தில் கொழுப்புச் சத்தும் நெய்ப்பற்றும் அதிகமாக மேல்தோ லை மருவி இருக்கிறது. சூரிய வெப்பம், சூடு, உண்ணம் ஏற்படும் போது அதன் சர்வரத்தில் இருக்கும் கொழுப்புச் சத்து உருகி நெய்ப்பற்றேடு சேர்ந்து நெய்யாகி உடலுக்குள் கொதிக்கும் போது ஏருமையின் மேல் படும் சூரியச் சூட்டைவிடப் பதின் மடங்கு அந்தெந்தச்சூடு அதிகரித்திருக்கும். அவ் ஏருமையின் சர்வரத்தின் வெப்பவேதனையால் அது வளர்ப்பவனையும் உழுப் பவனையும் மதியாது அங்கிங்கு இழுத்து தள்ளி முறித்து அடித்துக்கொண்டு ஓடும். அந்திலையில் அதை வளர்ப்பவனும் உழுப் பவனும் அடக்க முடியாது. அப்படி அவ் ஏருமை ஓடி குள்களை நாடிப் போய் தெளிந்த தன்னீரில் போய்க்குளிக்காமல் சேற்றுக் குள்ளேதான் போய் வீழ்ந்து புரஞும். அந்தச் சேறு அவ் ஏருமையின் தேகத்தில் பற்றிப் பிடித்தால்தான் அதற்குள் இருக்கும் கொதிப்பைத் தணிக்கும் என்பது அதன் புத்தியின் விளக்கம்.

அது மாத்திரமல்ல அது தன்னீர் குடிக்குமாயின் தன்னீரைக் கலக்கி உடல்டித்தான் குடிக்கும். இது அதன் இயற்கையின் குணம். அது தெளிந்த தன்னீர் சேற்றுத் தன்னீர் என்பதன் விளக்கத்தை தெரிந்து அறிவுதில்லை. தெளிந்த தன்னீரை தேடிக் குடிக்கின்ற அறிவும் அதற்கில்லை. ஆனால் அது வீரமும், பெலனும், தெரியமும் உள்ளதாக இருக்கிறது. அதை வளர்த்து வேலை வாங்குபவன் இக்குணங்களை அறிந்து வெய்யிலுக்கு முன்னே வேலையை வாங்கிக்கொண்டு பின்பு அதைவிட்டால் அது தன் மனம் போல் போய்த்திரியும். வெய்யில் தாழ்ந்தவுடன் மீண்டும் அதைக் கொண்டு வேலையைச் செய்யலாம். அதல்லாமல் இவன் அதன் குணத்தையும், செயலையும், உணராது அக்காலங்களைத் தவிர்த்து வேலை செய்யப்போனால் ஏருமைக்கும் துன்பம். ஏருமையை வைத்து உழுபவனுக்கும் துன்பமாய் முடியும்.

போருள்:- இதுபோல் மனிதனாகப் பிறந்தவனின் உடல் நிலையின் தோற்றம் பஞ்சப் பூதங்களால் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவன் மயக்கத்தின் மாயை வடிவில் விளங்குகின்றன. அவ் விளக்கத்துக்குள் நிலையற்ற அசைவுடைய இருதயத்தை வைத்திருக்கின்றன. அம்மன்மோ எண்ணிக்கைக்கடங்காத மயக்கத்தையும் அறிவீனத்தின் அசைவையும் வைத்திருக்கின்றது: இன்னும் இவன் கண்காட்சி அணைத்தையும் அதற்கப்பாற்பட்டகாணுத காட்சியையும் அம்மனம் சித்தரித்து உருப்படுத்தி

உருவாக்கி அழகாக்கி வைத்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது அம்மன்க்காட்சியை: இத்தகைய கண்காட்சி மனக்காட்சிகளை உருவாக்கி வைக்கின்ற மனத்தைப் பெற்றுள்ளது இந்தப் பஞ்சஷ்டங்களின் உருவான இம்மனிதப் பிறவி. எருமையின் குணம் செயலீப்போல இம்மனமும் தூக்கமுடியாத, சுமக்கமுடியாத, செய்யமுடியாத பாரங்கள் எல்லாவற்றையும் சுமக்கவும், செய்யவும், தூக்கவும் முடியுமென்று இம்மனம் சொல்லிக் கொண்டும், அப்பாரங்களைத் தூக்குவேண் என்று என்னிக் கொண்டும், அசைந்துகொண்டும் இருக்கிறது. எருமையின் குணம், செயல் உடல் நிலையை அறிந்து வளர்ப்பவன் நேரம், காலம், அறிந்து வேலைகொடுப்பதுபோல் இவன் மனத்தையும், செயலீயும், பூத்ததையும், அறிந்து இவன் உடல் நிலைக்கேற்றவாறு அறிவானது எழும்பி விரிந்து எருமையை உழுவதுபோல் இவ்வறிவு மனத்தைக் கட்டி காலம் நேரம் நிமிடம் அறிந்து அடக்கி ஆளுமாய் இருந்தால் இவன் இப் பிறவிக்கும் அறிவுக்கும் துன்பமில்லாது இறைவன் அன்பைப் பெறுவான். வெப்பத்தில் உழுதால் எருமையும் துன்பப்பட்டு உழுவதனும் துன்பப்படுவதுபோல இவன் காலம், நேரம் பக்குவங்களை அறியாது அசைவுடைய மனத்தை வைத்து ஆத்மசுதந்திர வேலைபார்ப்பானுகில் அவ் அறிவுக்கும் துன்பம். இவ் ஆன்ம பிறவிக்கும் துன்பமாய் முடியும். அப்படி இவன் அறிவால் மனத்தைக்கட்டி முன் எருமையைக் கொண்டு உழுதுபோல் உலகத்தின் இப் பிறவிக் கட்டமைகளை உழுது விடைத்து அறுவடை செய்தாலும், அவ் எருமையை உழுது முடிந்ததும் அவிட்டுவிட்டவெட்டனே அதுபோய் சேற்றுக்குள் வீழ்ந்து கலக்கிதன்னீர் குடிப்பதுபோல் இம் மனத்தை அவிட்டு விட்டான் கில் அது அஞ்சானம் என்னும் குளத்துக்குள் வீழ்ந்து அப்பிறவியின் முன் உதித்து நெந்த தானத்தையும் அவன் பின் கறந்து குடித்த தானத்தையும் எண்டு அதற்குள்ளே விழுந்து கலக்கி அந்த மாய மயக்க அஞ்சான் கலங்கல் நீரையே குடிக்கப்பார்க்கும் அம்மனம்.

அவ் எருமையைக் கொண்டு உழுது பின் அதை அவிட்டு விட்டது போலில்லாமல் இம் மன எருமையை அறிவால் கட்டி வைத்து அங்கும், பொறுமையும், கருணையும், சகிப்பும், சமாதானமும், ஸப்ரும் இறைவனின் அருளில் குணங்களின் அருள் உணவைக் கலந்து அதற்கு தீன் போடவேண்டும். அப்படிப் போட்டாயாலும் இந்த அசைவுடைய மனத்தையும் அதன் குணத்தையும், அதன் செயலீயும், அதன் விணையையும் அடக்கி ஆள்வாய். இதை நீ கவனமாகத் தெரிந்துகொள்:

மேலும் இந்நிலையை அனுபவத்தில் செய்துகொண்டு நடத்திக் கொள். இதுவே மேலான செயலாகும் என்கிறார் குருபாவா அவர்கள் சொல்லுக்கு.

3-4-7 □

11-□□ மு. ப.

26. மகனே ஓர் உதாரணம்

ஆடுகளில் எத்தனையோ வகைகள் உண்டு: அதில் ஒருவகை ஆட்டின் உதாரணத்தைச் சொல்கின்றேன். செம்மறி ஆடு இருக்கின்றது. அது கூட்டம் கூட்டமாய்த்தான் மேயும். அது ஒரு குட்டிதான் போடும். அதன் சரீரமும் எலும்புகளும் மிகவெரமுடையதாக இருக்கும். அதன் தசைகள் சொரி, கிரந்தி, புண்கள் உண்டாக்கூடிய தத்துவத்தைப் பெற்றதாக இருக்கும். அச் செம்மறி ஆடு கூட்டம் கூட்டமாகக் கூடி இணைந்து வாழுத் துணியும். ஒரு செம்மறி ஆடு போன பாதையிலே அக் கூட்டங்களெல்லாம் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக நுனைந்து இடித்து அப்பாதை சிறிய பாதையாய் இருந்தாலும் அதற்குள்ளால் தான் போகப்பார்க்கும்: அச்சிறிய பாதையை விட்டு அதன் அருகே பெரிய பாதைகள் வெளிகள் இருந்தாலும் அப்பாதை வழியால் பிரிந்துபோய் அப்பால் ஒன்று சேர்வோம் என்று நினையாது அச்சிறிய பாதையால்தான் போகும். அதன் இயற்கை தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொண்டு குனிந்த வண்ணமே போய் புல் அறுகம் வேர்களை முச்சால் ஊதி ஊதிப் பிடுங்கிச் சாப்பிடும். அவைகள் போகும் பாதையில் கிணறு இருந்தால் ஒரு செம்மறி ஆடு போய் அக்கிணைற்றுக்குள் விழுந்தால் அக்கூட்டமும் முழுவதும் அதன் பின்னால் போய் விழுப்பார்க்கும். ஒரு கள்வன் ஒரு ஆட்டை இடையில் மறித்துக் கொண்டு போனால் மற்ற ஆடுகளும் குனிந்தபடி அதன் பின்னாலேயே போகும். அவைகளுக்கு பகுத்தறிவாசிய அறி வு இல்லை:

பொருள்:- ஆட்டில் எத்தனையோ சாதி உள்ளதுபோல் மனிதனில் பல சாதியும், வேதங்களும், மதங்களும், இனங்களும், கூட்டங்களும் உண்டு. அதில் இந்த செம்மறி ஆட்டைப்போல் ஒத்த குணமுடைய கூட்டத்தார் மனிதனில் உண்டு. அக்கூட்டத்தார் மதம், சாதி, வேதம் என்று என்னி பெரும கொண்டு உலகத்தில் செம்மறி புல் அறுகம் வேர்களை மேய்ந்து போல் அஞ்சான மதப் புல்களையே ஊதி ஊதி மேய்ந்து கொண்டு திரிவார்கள். அருகில் சுவையான நன்மையான புலுகள் இருந்தபோதிலும் அதைச் சாப்பிட மாட்டார்கள்: இம்

மனித செம்மறி ஆடுகள். ஆனால் எத்தனை பாதைகள் விஸ்தீரணமாக இருந்தாலும் சிக்கலான பாதையில் ஒரு செம்மறி நூலோந்தால் எல்லாம் நூலோவதுபோல இம்மனித செம்மறிக் கூட்டங்களும் எவ்வளவு வெளியான இடங்கள், அழகான புற்கள் அரும் சுவையான தீங்கள் இருந்தபோதிலும் இவர்கள் அந்த மதத்துக்குள் என்மதம், உண்மதம் என்சாதி, உன்சாதி என்று செம்மறி இனம் சேர்ந்தது போல இந்த இனத்தைக் கருதியே அச்சிக்கலுக்குள் நூலோவார்கள்.

அவர்கள் பிரிந்துபோய் விரிந்த பாதைகளையும் சிக்கலில் வாத வழிகளையும், வெளியான பரந்த வெளியில் நிறைந்த சுவையான உணவுகளையும், அருளையும் உண்மையான பொருளையும், குறைவற்ற நிறப்பத்தையும், அவிவற்ற பொருளையும் சுவையில்லாச் சுவையையும், முடிவில்லா இன்பத்தையும் சுவைக்கப் போகமாட்டார்கள். பீமதம் என்னும் பிறந்த இடத்தைக் கருதிய மனத்தின் இருண்ட குடையின் சிக்கலான பாதையாகிய மதத்தின் சிக்கலின் வழியேதான் இம்மனித இரண்டு கால் செம்மறிக்கூட்டமும் முன் அச் செம்மறிகள் தலையைத் தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு நூலோந்தாலும் இவர்களும் அறிவினத்தை தொங்கப் போட்டுக்கொண்டு நூலோவார்கள். இச் செம்மறிக் கூட்டங்களை விட்டு தப்பி நீங்கள் அகன்று அறிவென்னும் கண்ணைக் கொண்டு நிமிர்த்து பார்த்து அகன்ட பரிபூரணமான வெளியைக் கண்டு, அவ்வெளியில் நிறைந்த பொருளைக் கண்டு, அப்பொருளைக் குறைவில்லாமல் நீ உண்டுகொள்வாயானால் இம்மை மறுமை இரண்டுமின்றி துண்ப இன்பம் இரண்டும் கழுந்று சுகவாரியான சுதந்திரப் பொருளோடு கலந்து கொள்வாய் என்று உத்தம சீலனுக்கு குருபாவா அவர்கள் சொன்னார்கள்.

3-4-70

5-30 பி.ப.

27. சீலனுக்கு குருபாவா அவர்கள் ஓர் உதாரணம் சொல்கிறார்கள் காட்டில் வாழ்கின்ற மான்களில் எத்தனையோ வகைகள் இருக்கின்றது. அம்மான்கள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு விதமான குணங்களும் செயலும் இருக்கிறது, அம்மான்கள் எல்லாவற்றிலும் புள்ளிமான், கலைமான் என்று மிருக சாதிகளில் மிக அழகு வாய்ந்த மிருகங்களாக இருக்கிறது. மீண்பு போல் நீண்டு சிவந்த கணகளும், குதிரையைப்போல் கழுத்தும் முகமும், செவிகளுமாக பார்த்தவர் ரசிக்கக்கூடிய அழகுடைய ஆண்டவளின் படைப்பாக இருக்கிறது. பெண்மாணின் அழகை

பெண்களுக்கு ஒப்பிட்டும், ஆண்மாணை (கலைமாணை) ஆண்களுக்கு ஒப்பிட்டும் புலவர்கள் பாடி இருக்கிறார்கள். அத்தகைய அழகான வஸ்துதான் அம்மான். அதன் கண்பார்வையும், முகமும் பச்சக் குழந்தை போல் சாந்த குணங்களும் நடையும், ஒட்டமும் பாய்ச்சலும் நிறைந்திருக்கிறது. மாண் இப்படி அழகாய் இருந்த போதிலும் உயிர்ப்பயையும், அப்பயத்திலுண்டான சந்தேகமும் இருக்கிறது. அது காட்டுக்குள் உலாவித்திரியும் போது தன் புழுக்கை சருகில் விழுந்த சுத்தமோ, தன் கால் நடைச் சுத்தமோ கேட்டதும் அப்பயத்தினால் தனக்கு பின்வரும் ஆபத்தையும் மதியாது பாய்ந்து ஒடும். அந்திலையில் படிகுழிகள், புதர்கள், பாதாளம், மலைகள் உள்ள இடங்களில் அம்மான் பயத்தால் உணர்ச்சியற்று ஒடுவதால் அப்பள்ளங்களில் பாய்ந்து விழுந்து கால் முறிந்து எலும்பு முறிந்து சாவதும் உண்டு.

பொருள்: அதைப்போல் மனிதர்களிலும் வெள்ளை, கறுப்பு, சிகப்பு, பொதுநிறம், பொன்றிறம் இப்படி அநேக கலர்கள் இருந்த போதிலும் இந்த ஜந்து கலர்களை ஒப்பிட்டு பார்க்கலாம். அந்தக்கலர் மானுக்கு எவ்வளவு அழகு படுத்துதோ அதுபோல் மனிதர்களும் இக்கலர்களால் அழகு வாய்ந்திருக்கிறார்கள். மாண் தன் அழகைக் கண்டு பெருமை அடைவது போல் மனிதனும் இவ் அழகைத் தாங்கியிருந்து பெருமை கொண்டு மற்ற ஒவ்வொரு கலர் உள்ளவர்களைத் தாழ்வாக எண்ணை தன்னைப் பெரிதாகக் காண்கிறார்கள். எந்தக் கலர் எவ்வாருக இருந்தாலும் மண், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று ஆகாயம் என்னும் பஞ்சப்புவன்களின் வடிவதான் இவனும் மற்ற சிருஷ்டி களும் என்பதை உணர்மாட்டான்.

மான் காட்டில் தன்னுடைய புழுக்கையின் சுத்தத்தைக் காணே கேட்டு பயந்து ஒடுவது போல் இவன் இவனுக்குள் கலந்திருக்கின்ற பசி, பினி, மூப்பு, சாக்காடு, வறுமை இவ்வைந்தும் இவன் உடலுக்குள் இருந்து முழுங்கியவுடனே இவன் உணர்விழுந்து, அறிவிழுந்து, முன் தான் நினைத்த கலர் இழுந்து வடிவிழுந்து, எங்கே ஒடித்தப்புவோம் என்று அவள் மனமும் புலனும் வாழ்க்கையின் மாயக்காட்டுக்குள் விரண்டோடுகின் புலனும் வெளியைப்போல் கொண்றுவிடுவார்களோ என்று பயந்து ஒடுவது போல் இவன் அவ்வைந்தும் தண்ணைக் கொண்றுவிடுமோ என்று பயந்து மாயக்காட்டுக்குள் ஒடி, அம்மான் மலை, பள்ளம் பாதாளத்தில் பாய்ந்தது போல், இவன் இனத்துக்குள் எல்லாலும், சாதிக்குள்ளாலும், மதத்துக்குள்ளாலும் பாய்ந்து

படுகுழிக்குள் ஒடி விழுந்து கை கால் மறிந்து இருந்த துன் பத்தை விட பதின்மடங்கான துணபத்தை அடைந்து மாண்டு போகிறுன். இந்த உடல் அழகையும், புலன் அழகையும், பூதங்களின் வடிவையும், தன்னுடைய அழகு என்று பெற்றுக் கொண்டு வாழ்த்துணிந்த மனிதன் அவ் அழகுகளையும் புலன் களையும், பூதங்களையும் இருந்த இடத்திலே விட்டு விட்டு மாண்டு போகிறுன். இவ்வழகை கவனமாகக் காத்து அழகு படுத்திக்கொண்டு வந்தவன் அதைக் கொண்டு போகாமல் விட்டுப் போகிறுன். அந்த ஜிந்து பூதங்களும் எதிலிருந்து தோன்றியதோ அந்தந்தப் பாகத்திலே சேர்ந்து கொள்கிறது. மன மணங்கேடும், நெருப்பு நெருப்போடும், தண்ணீர் தண்ணீரோடும், காற்று காற்றோடும், ஆகாயம் ஆகாயத்தோடும் கலந்து கொள்கிறது.

இதை அழகாய் கருதியவன் ஆண்டவன் அழகையும் விட்டு தன்னுடைய அழகையும் விட்டு, இந்தப் பூதங்கள் அழகையும் விட்டுவிட்டு மயக்கத்தின் இருள் மயத்தில் ஆன்ம ஜோதியாகிய அறிவின் கண்ணை இழுந்து பேய்கள் பூதப் பசாசாய் அலைந்து திரிகிள்ளுன் மன உலகிலும், வின் உலகிலும். ஒரு வகை காட்டுமான் அது. இவை ஒரு வகை நாட்டுமான். இந்த நாட்டுமான்கள் மனிதமுகம் தரித்து இருக்கின்றன. இதை அறிந்து இந்திலையுடைய நாட்டுமான் செயலை அறிந்து ஆன்ம அறிவை அடைந்து அவன் அழகைப் பெற்று அழிவற்றிருப்பதே சிறந்த வழியில் நிறைந்த பிறவி நம் மனுப்பிறவியாகும்: மனுஷனாகும் இன்ஸான் காமிலாகும் என்று விளங்கி உடன் வடிவை அறிந்து அவன் அழகைப் பெற்றுக்கொள்வது நல்லது என்று குருபாவா சொன்னார் சீஷனுக்கு.

3-4-70

6-45 பி.ப.

28. புலனை எவ்வாறு ஒடுக்கலாம் ஞானகுருவே என்று சீஷன் கேட்கின்றுன் அதற்கு குருபாவா அவர்கள் ஒரு உதாரணம் சொல்கின்றார்.

காட்டுமுயல் வீட்டுமுயல் என்று இருக்கிறது. ஆனாலும் முயலில் பல சாதி இருக்கிறது. அந்த வீட்டு முயலை ஊரில் உள்ள அநேகம் பேர் வளர்ப்பார்கள்: அது எட்டு ஒன்பது பத்து பதினொரு குட்டிகளை ஒரு முறைக்குப் போடும். மூன்று மாதம் தொண்ணாறு நாட்களுக்குள் போடுவது உண்டு. பென் முயல் குட்டிகள் போடும் போது ஆண்முயலை வேறுகப்பிரித்து

அடைத்து விடுவார்கள். இல்லாவிடில் ஆண்முயல் அக்குட்டி களைக் கடித்துக் கொன்றுபோடும். அப்பெண்முயல் குட்டி போடும் முன்னே சூட்டி போடுகின்ற வசதிக்குத் தக்க இடங்களையும், நில அறைகளையும் தயாரித்துக் கொள்ளும். அது குட்டி போடும் தருணத்தில் மயிர்கள் உதிரக்கூடிய தன்மை கள் உண்டாகும். அது தன் மயிர்களை காலால் விராண்டி நில அறைக்குள் கொட்டி மெத்தையாக அமைத்துக்கொண்டு அதன் பின்தான் அதிலே குட்டிகள் போட்டு பக்குவமாகப் பாதுகாத் துக்கொள்ளும். இந்திலையில் அது தீன் இரைகள் தேடப் போகாது. இதைக் கண்டு வளர்ப்பவர்கள் ஆண் முயலை வேறிடத்தில் அடைத்து விடுவார்கள், பின்பு அத்தாய் முயல் இரை தேடிவந்து உண்டு குட்டிகளுக்கும் பால் கொடுத்து வளர்க்கும். இப்படி பத்துப்பதினைந்து நாளையில் குட்டிகளை வெளியில் கூட்டிக்கொண்டு வந்து இரை கொடுத்து வளர்க்கும். அக்குட்டிகள் வளர்ந்து இரை தேடக்கூடிய நிலை வந்ததும் பெண் முயலைப் பிடித்து ஆண்முயலுள்ள கூட்டுக்குள் போட்டு அடைத்து விடுவார்கள். தொண்ணாறு நாளைக்குள் மறுபடியும் குட்டிபோடும் இப்படி குட்டிகளைப் பெருக்கக்கூடிய தன்மையுடையதாக இருக்கிறது. இம்முயல்.

போருள்: இதுபோல் மனிதன் மிக அரிதாய் தோன்றி அவதரித்து இருக்கின்றன: அவனுக்குள் பஞ்சபூதங்கள் குட்டிகளைச் சிருக்கிறது. அதற்குள் காமம், குரோதம், லோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியிம் என்னும் அறுவினையும் வாழ்ந்து வருகிறது. அவ் அறுவினைக்குள் கள், காமம், களவு, கொலை, பொய். என்னும் ஜிந்து வழி மனப்பகவர்களும், காம மோகப் பெண்ணுக ஆனும் பெண்ணுமாக இருந்து வாழ்கின்றது. இவ்விரண்டும் முயல் தொண்ணாறு நாட்களுக்கு குழிருந்து குட்டிபோட்டது போல் இவ்வினைகள் அறுபத்தினால் கலைகளையும் உடலுக்குள் ஈன்று வைத்து வளர்க்கிறது. முயல் தன் மயிரை உதிர்த்து மெத்தையாகப் போட்டு குட்டியைக் காப்பாற்றி வளர்ப்பது போல் இவனும் உடல், பொருள், ஆவி இம்முனிறையும் இந்தக் கர்ம விளைகளுக்கு அர்ப்பணித்து மெத்தையாகப் போட்டு வளர்க்கிறுன். அது ஒவ்வொரு கலைகளும் மூன்றாறைக் கோடி கர்மங்களை ஈன்று வளர்க்கிறது. இப்படி நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்க வடிவின் கலைகள் அனைத்தையும் இவ்வினைகள் அதே இனத்தைப் பெருப்பித்து உடலின் குகைக்குள் வளர்த்து வருகிறது. உன் அறிவால் இந்திலையை உணரவேண்டும். இம்மனமும் பூதங்களும் சித்தரித்து அன்னையும் தந்தையுமாக இருந்து ஆனும் பெண்ணுமாக கூடிக்கலந்து வளர்ந்து

வருகிறது. அவை அறிவையும், உண்மையையும் ஒருவனையும் நாசம் செய்கின்ற பொருளாக வளர்ந்து வருகிறது.

இந்திலையை நீ அறுக்கவேண்டுமானால் பிறப்பொரு மயக்கம் மன ஒரு தயக்கம், மனம் ஒரு கலக்கம், குருமொழி இயக்கம் இந் நான்கையும் நீ உணர்ந்து இந்த இயக்கத்தை விளங்கிக் கொள்ள வேண்டும். இந்திலையில் அந்த வீட்டு முயலை வளர்த்து போல கூட்டுமுயல் பிறப்புகளும் இவ்வினைகளை வளர்த்து வருகிறது. இதை அறுக்க வேண்டுமானால் ஆஸ்முயலை விட்டால் அக்குட்டிகளைக் கடித்து கொன்றுபோடுவது போல் இக்குரு மொழியின் அறிவின் பிரகாச விளக்கத்தை இக்குட்டுக்குள் விட்டு இப்பூத்தத்தின் புலன்களின் குட்டிகளை அவ் அறி வால் கடித்துக் கொன்றுபோட வேண்டும். அதைக் கடிக்கும் போது இரத்த வெடுக்கு, நீரின் நாற்றம், பால்வெடுக்கு, பிரேத நாற்றங்கள், சூழ்வினை மயக்கங்கள், இரு விலும் இருண்ட குடையின் நரகத்தின் மணங்கள், வெடுக்குகளும் மணக்கும். அந்த மணங்களையும் குணங்களையும் முன்னும் பின்னும் மணந்து கொள்ளாமலும் ஏற்காமலும் பெருங் கூட்டத் தில் ஒரு பாம்பு விழுந்தால் அக்குட்டம் பாம்பைக் கண்டு எப்படி சிதறி ஒடுமோ அதுபோல் இக்குருமொழியின் இயக்கத்தின் பிரகாசம் இவ்வினைக் கூட்டத்துக்குள் விழுந்து நான்கு பக்கமும் சிதறி ஓடக் கடித்து ஏரித்ருக் கலைத்து அக்குடையின் நாட்டை விட்டே ஓட்டிவிடவேண்டும்.

அந்திலையில் புலன்கள் அறுந்து பூதங்கள் ஒழிந்து வினைகள் கலன்று பகைவர்கள் எரிந்து இருள் விலகி அருள் துவங்கி அறிவு விளங்கி உண்மை உதித்து ஒருவன் தோன்றிக்காணும். இருவினை அகன்று ஒருவனை அடையும் நிலையாகும். இதைத் தெரிந்து விளங்கி அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று சீஷனுக்குச் சொன்னார் குருபாவா அவர்கள்.

3-4-70

29. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:

ஒரு கோழி முட்டையிட்டு அடைகாத்து குஞ்ச பொரித்து அக்குஞ்சை பருந்து, காகம், கீரி, நரிகள் இவைகளுக்கு இரையாகப் போகாமல், சத்தம் கேட்டதும் ஓடிப்போய் தன் பொறை சிறகாலும் பாதுகாத்து வளர்த்துத் தன்னிப்போல் தன் வடிவாக்கி விடுகிறது.

போருள்: இதுபோல்தான் மனம் என்னும் கோழி பூதம் புலன் என்னும் இரண்டு சிறகால் உலக பந்த பாசம், கர்மங்கள்

அனைத்தையும் மறைத்து வளர்த்து வருகிறது. பத்தரைக் கோடி தீவினைக் கர்மங்களை ஊட்டி நல்வினையை அகற்றி எது விதத்திலும் அவ்வினைகளுக்கு ஆபத்து இல்லாமல் இரு இறகால் மறைத்து வளர்த்து வருகிறது. இந்த மனம் என்னும் கோழியையும், புலன் என்கின்ற இறகுகளையும், வினை என்னும் குஞ்சகளையும், முற்றுக வளரவிடாது அழிக்கவேண்டுமானால் நல்வினை என்னும் உண்மையை நாடிச் செல்வேண்டும். சீஷன் உண்மைக்குள் ஒருவரான குருவைக்கண்டு பணிந்து நின்றால் அவருக்குள் அருளான பொருளைத் தந்து அன்பான இரையைத் தீத்தி, பகுத்தறிவென்னும் இறகையும், ஆன்மா என்னும் இறகையும் இவ்விரண்டையும் தந்து பேரறிவு என்னும் பிரகாசக் கண்ணின் ஒளியைத் தருவார். கலை என்னும் இரண்டு கால்களைத் தருவார். அக்காலால் நடந்தும், சிறகால் ஆகாயத் தில் பறந்தும் முழங்கி இவ்வினையின் குஞ்சகளையும், கோழியையும் முற்றுகவே அடித்து எரித்து கலைத்து கடவிலே எறிந்து விடச் செய்வார். அவ்வல்லமையை குருவிடத்தில் வாங்கிக் கொண்ட சீஷன் இவ்வினைகளை அகற்றிக்கொள்ளும் வழியைத் தெரிந்து குருவை அடைவான். இதை நீ தெரிந்து அதைப் பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்கிறார் குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்கு.

4-4-70

9-40 மு. ப.

30. சீஷனுக்கு குருபாவா ஓர் உதாரணத்தைச் சொல்கிறார்:

அப்பா! ஒரு மனிதன் உலகத்திலே தன் உடலை வளர்க்கக் கூடிய உபாயத்துக்குரிய தொழில் எல்லாம் செய்து பார்த்தான். அவனுக்குப் போதிய கூலியும் தன் வாழ்வையை நடத்தக்கூடிய வழிகள் ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. அவன் உண்மையை நிறைவேற்றவும் உலகில் முடியவில்லை. அவ்வகையில் உண்மையான நிலையில் அவன் வயிறு வளர்க்கப் பார்க்கும் போது செய்த வேலைக்குத் தக்க கூலி கொடுப்பாரும், உணவு அளிப்பாரும் ஒருவருமில்லை. இது என்ன புதினமென்று உலகத்தின் செயலை புத்தியால் உற்றுப்பார்த்தான். அப்போது அப்புத்திக்கே ஈனமான செயல் நிறைந்த உலகத்தைக் காண்கிறுன். உழைத்தவனுக்கும் உழுதவனுக்கும் கூலி இல்லை. உழைக்காத, பேசாத, நடக்காத, எழும்பாத, உதவி ஒன்றும் செய்யாத உருவங்கள் அனைத்துக்கும் எல்லை நடந்த உணவுகளையும் படைத்து, நகைகளைப் போட்டு, உடைகளை உடுத்தி பூசை நெவேத்தியங்கள் செய்து பட்டங்களைப் பெற்று பல பதவிகளை அடைந்து இச்சை ஆசையைப் பெருப்பித்து மனக்

7-45 ம. ப.

காட்சியின் கண்காட்சிப் பூசைகளை விருத்தி செய்து மோகத் தைப் பெற்று பக்தியில் நின்று பக்தர்களாக வணங்கி பரத்தி டம் வரத்தைக் கேட்டு படைப்புகளின் உயிரை வதைக்கும் கோலத்தையும் கண்டான்.

அந்திலையில் அவன் புத்திக்கு அப்பாலுள்ள அறி வை விருத்தி செய்து ஆராய்ந்து இந்த மதிகெட்ட உலகில் விதி கெட்டு அலையும் பக்தர்களை கதி கெடச் செய்தால் பிழைக்க ஸ்ரீம் நாம் என்பதை உணர்ந்து அவ்வரெல்லாம் தி ரி ந் து பழைய பரவசப் புராணப் பாட்டுக்கள் சிலவற்றை எடுத்து படித்து பாடிக்கொண்டு வந்தான். அப்படி வந்து அரசன் அரண்மனை வாசல் முன்னின்று கடவுளை கண்முன் காட்டுவேன். காண விரும்பியோர்கள் என்முன் வாராங்கள் என்று உரத்து சொல்லி அப்புராணத்தை விரித்துப் பாடினான். அச்சத்தத்தை யும் மொழிகளையும் கேட்ட அவ்வூர் அரசன் முன்வந்து அக்கடவுளை எனக்குக் காட்டுவாயாகில் உனக்கு வேண்டிய பரிசைத் தருவேன் என்றுன்.

அதைக் கேட்டு காட்சியின் கண்கண்ட கடவுளைவிட மனம் காணுத, கண் காணுத, கருணை நிறைந்த கடவுளைக் காண வேண்டுமானால் நான் சொல்வதைச் செய்து தந்தால் நான் காணபிப்பேன் என்று சொன்னான். அவனுடைய வேஷத்தை யும், நடிப்பையும், உடையையும் கண்ட அரசன் அதன்படியே செய்து தருவேன். உனக்கு என்ன வேண்டும். எனக்கு கடவுளைக் காட்டித்தா என்று சொன்னான் அரசன்.

அதாவது நான்கு மைல் சுற்றளவில் ஒரு பெரிய கோட்டை கட்டவேண்டும். வெள்ளி, தங்கம், பொன் இவை களா பல் இழைக்கப்பட்ட நூற்களும், வெள்ளி, பவுன், மாணிக்கம், நவரத்தினக்கற்களும், நெசவு செய்கின்ற தறிகளும் தரவேண்டும். அங்கு வேலை செய்யும் வேலைக்காரருக்கு வேண்டிய சம்பளங்கள் பத்துக்கோடி ரூபா தரவேண்டும். அங்கு ஒரு வருடத்துக்கு ஒருவரும் வரக்கூடாது. நானே அந்தக் காரியங்களை முடித்தவுடன் உங்களை நான் கூப்பிட்டு அப் பெராரு கீக் சொன்டுவந்து அந்தக் கடவுளைக் காட்டுவேன் என்று சொன்னான். அரசனும் அதன்படியே எல்லா விஷயங்களையும் முடித்துக் கொடுத்தான். மாதத்துக்கு பத்துக்கோடி ரூபாவையும் கொடுத்தான். அவன் பவுண்களையும், மாணிக்கத்தையும் எடுத்து தனக்கொரு பெரிய மாளிகையும் மற்றும் அங்கு வேலை செய்யும் ஐந்நாறு பேர்களுக்கும் ஐந்நாறு மாளிகை களும் தயாரித்து வேண்டிய பொருளும் கொடுத்து, ஐந்நாறு

பேரையும் செல்வத்துக்கு அரசராக்கி விட்டான். இதற்கிடையில் அவன் இரண்டு முழும் சதுரமுள்ள ஓர் பட்டுப் பீதாம் பரமொன்று தங்கத்தாலும், பொன்னாலும், வெள்ளியாலும், மாணிக்கத்தாலும் செய்து ஒன்பது வகை இரத்தினுதிகளைப் பதித்து பல கலர்களும் துலங்கக்கூடிய பட்டு நூற்களால் சரிகைகளை இழைத்து தயாரித்து முடித்தான்.

அந்திலையில் ஒரு வருஷமும் முடிய நாள் நெருங்கி வந்து விட்டது. அரசனுக்குப் பக்திப் பரவச மிகுதியால் ஓயாதபூசை களும், மனம் சோராத பக்தியும் அவனுக்கு உண்டாகி விட்டது: அன்று ஒரு வருஷமும் முடிந்தது. அரசனின் நிபந்தனையின்படி கடவுளைக் காட்டக்கூடியவன், மன்னுதி மன்னர்களையும், அரசர்களையும், சித்தர்களையும், முத்தர்களையும், பக்தர்களையும், பூசாரிகளையும், ஆசாரிகளையும், புலவர்களையும், அறிஞர்களையும், புரோசிதர்களையும், ஆண்டிகளையும் இன்னும் கடவுளைப் பார்க்கக்கூடியவர்கள் யாவரும் வரலாம். நாளைக்கு எல்லாம் தயாரித்து அரண்மனை வாசலில் வந்து பார்க்கலாம் என்று பறை அடித்து கடவுளைக் காண விரும்பியோர் யாவரையும் அழைத்து ரதம் பல்லக்குகளை அலங்கரித்து மாளிகை, வீதிகள் எல்லாவற்றையும் சோடித்து, யானையையும், மாவத்தனையும் அலங்காரம் செய்து, யானைக்கு மேல் கடவுளைக் காட்டக்கூடியவர் முடிதரித்து பட்டுப்புடவை அணிந்து அலங்கரித்து உட்கார்ந்து அவன் மடிக்கு மேல் அந்தப் பீதாம்பரத்தையும் வைத்து ஊர்வலமாக அரண்மனை வாசலுக்கு வந்தான்.

அங்கு உலக அரசர்களும், மன்னர்களும், சித்தர்களும், முத்தர்களும், ஞானிகளும் இன்னும் பலரும் கடவுளைக் காண அங்கு வந்து குழுமி இருந்தார்கள்: அப்போது அவன் யானையிலிருந்து இறங்கி அரச சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்து அரசுகிரீட்ததைத் தலையில் வைத்து கடவுளை அரசனுக்குக் காட்ட அப்பீதாம்பரத்தை கையில் எடுத்து அதை விரித்து மேலே பிடித்து வானுடையைப் பார்த்து அதோ அங்கிருக்கிறார் கடவுள். மலக்குகள், வானவர்கள், தேவர்கள், பரிகள், பிரதி நிதிகள், படை பட்டாளங்கள், சந்திரன், சூரியன், ஊர்வசி, ரம்பை எல்லோரும் தெரிகிறார்கள். அதோ அங்கு பாருங்கள் என்று சொன்னான்.

பின்பு அந்தப் பீதாம்பரத்தை அரசனுடைய கையில்கொடுத்துச் சொன்னான். இதற்குள்ளால் பார்த்தால் எல்லாம் தெரியும். ஆனால் வம்பில் பிறந்தவனுக்குத் தெரியாது: ஒரு தகப்பனுக்குப் பிறந்தவனுக்குத்தான் தெரியும். பல தகப்ப

பனுக்குப் பிறந்தவன் பார்த்தால் அவனைத் தெரியாது என்று சொன்னான். அப்போது அரசன் அப்பீதாம்பரத்தால் பார்த்தான். ஒன்றும் தெரியவில்லை. அப்போது அரசன் யோசித் தான் நான் ஒன்றும் தெரியவில்லை என்று சொன்னால் என்னை வம்பில் பிறந்தவன் என்று சொல்லிவிடுவார்களே. நான் ஒரு தகப்பனுக்குத்தானே பிறந்தவன். நான் தெரியவில்லை என்று சொல்லக்கூடாது என்று யோசித்துக்கொண்டிருக்கும் போது கடவுளைக் காட்ட வந்தவன், அரசே கடவுளைத் தெரிகிறதல் வலவா? ஓம். வானவர்களைத் தெரிகிறதல்வலவா? ஓம். ஊர்வசி, ரம்பை, மேனகா, ஜின்கள், பரிகள் எல்லாம் தெரிகிறதல்வலவா? ஓம், எல்லாம் தெரிகிறது என்று அவனும் ஒவ்வொன்றாய்க் கேட்க அரசனும் ஓம் ஓம் என்று சொல்லிக்கொண்டே இருந்தான்; இல்லை என்று சொன்னால் தன்னை வம்பில் பிறந்தவன் என்று சொல்லிவிடுவார்கள் என்ற அச்சத்தினால் எல்லாவற்றுக்கும் ஓம் ஓம் என்று சொன்னான். இப்படியே, மந்திரிகள், சித்தர்கள், முத்தர்கள், ஞானிகள், அறிஞர்கள், புரோதிதர், பூசாரி, ஆசாரிகள் இன்னும் அங்கு கடவுளைக் காண வந்திருந்தவர்கள் யாவரும் அதை வாங்கிப் பார்த்து ஓம் ஓம் என்று சொன்னார்களே அல்லாமல் இல்லை என்று ஒருவரும் சொல்லவில்லை. இல்லை என்று சொன்னால் அவர்கள் வம்பில் பிறந்தவர்களாகி விடுவார்களே.

ஆனால் உண்மையும், மனச்சாட்சியும், கடவுளைக் காண வில்லை என்று தெரியும். அது கடவுளைக் காட்டவந்தவனுக்கும் தெரியும். அரசன் அவனது குலத்தையும் பெருமையையும் காக்கிறதற்காக மற்றதெல்லாவற்றையும் மறைத்துப் பொய்யை ஏற்றுள்ளன. உலகமும் பொய்யை ஏற்று அவனுக்கு வேண்டிய தீரவியம் கொடுத்து அந்த இராஜ்ஜியத்துக்கே கடவுளைக் காட்டிய கடவுளாக வைத்துக்கொண்டார்கள். ஆனால் கடவுளைக் கண்டவர் ஒருவருமில்லை. பொய்யை உண்மையாகக் காணபித்தவனும் கடவுளாக விளங்கினான்;

போருங்:- இதுபோல்தான் இந்த உலகத்தில் நான்கு வேதமத பேதங்களுக்குரியவர்களும் வேதம் வேதாந்தங்களைக் கற்றுப் படித்துத் தெளிந்தவர்களும், யோகம் ஞானச்சிறப்பை அடைந் தோம் என்ற பக்தர்களும், நானூறு இலட்சம் கோடி கடவுளை கண்முன் வைத்து மனக்காட்சியால் கண்டுகொண்டிருக்கின்ற பக்தர்களும், சித்தர்களும். புலவர்களும், அறிஞர்களும், புரோதிதர்களும், ஞானிகளும், ஏணிகளும் இவ்வுலகில் உடலை வளர்த்து அதற்குள் வாழ்கின்ற பத்தரைக்கோடி கர்மங்களையும் மூன்ற

கௌக்கோடி பிறவியை எடுத்துக்கொடுக்கும் சித்தர்களையும், அறுபத்தினான்கு கலைகளையும், தொண்ணூற்று தத்துவார்த்த பெருமைகளையும், நானூறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களின் வடிவின் உருவங்களையும், நானூறு இலட்சம் கோடி புவன தெய்வங்களையும், பதினெண்ணூரியரம் ஆலத்தின் புதினமாயை இருளின் மயக்க மோக காம இச்சை, ஆணவம், கர்மம், மாயை என்னும் மும்மலத்தின் பூதங்களையும் அறுவினையின் பாவங்களைபும் வந்தரசாரும் வழிமனப் பகவன் ஜவரையும் இன்னும் என்னிக்கைக்கடங்கா அருவ உருவ சடோ இருள் வடிவில் தோன்றுகின்ற கூட்டங்கள் அணைத்தையும் உடலுக்குள் வளர்க்கத் துணிந்த பக்தர்கள்தான் அவனைப்போலக் கடவுளைக் காட்டுவதற்கு முன்வந்தவர்கள். இவர்கள் தான் அரிதான் மனிதப் பிறவியை மாற்றிப்பிறக் கடவுளைக் காட்டிக் கொடுக்க வந்த சித்தர்கள். இவர்கள் அவனைப்போல வயிறை வளர்க்க முடியாத தன்மையில் உண்மையை இழந்து உலகத்தைப் புகுற்றது, அறிவினத்தை உகந்து, அஞ்ஞானத்தை மகிழ்ந்து பஞ்சபூதங்களைப் பகிர்ந்து, பார்க்கும் காட்சிகள் அணைத்தை தையும் மகிழ்ந்து மனச்சாட்சியை இழந்து அறிவைக் கலைந்து, ஹசது, பொருமை, வஞ்சகத்தை ஏற்று, உடலை வளர்த்து, ஒருவனை அகற்றிவிட்டு, அறுவினையைக் கடவுளாக காட்டிக் கொடுத்து தன்புகழையும், மதிப்பையும், செவ்வத்தையும், பட்டத்தையும், பதவியையும், மோகத்தையும், தாபத்தையும், சின்னத்தையும், உருவத்தையும், பெயரையும், பெருமையையும், மாயையையும், இருளையும், மயக்கத்தையும், கள்ளையும், காமத்தையும், களவையும், கொலையையும், பொய்யையும், கருணை அன்பாய் கடவுளாய் காட்டிக்கொடுக்க வந்த கருணை நிதி உலக வள்ளல்களாக அமைந்து ஒரு ஜான் கும் பியை வளர்க்கத் துணிந்த முக்தர்கள். இவர்களுக்கு இவர்கள் குட்சியே உலகை ஆட்சிசெய்து, மதத்தை முன் நிறுத்தி மதத்தின் மறைவின் பின் தானிருந்து யுகத்தை ஆண்டு பரத்தைக் களைந்து எறிய வந்த பக்தர்கள் இவர்கள். இவர்களுடைய நிலையின் முடிவு பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துபோகும். நோய் வந்தால் இவர்கள் நொடியில் தேடியதையும் இழந்துவிடுவார்கள். முதிர்ந்துவிட்டால் தன்னை மறந்துவிடுவார்கள். இறப்பு வந்தால் வின் பிறந்துவிடுவார்கள். பிறந்து பிறந்து வின்னும் நரகின் புழுவாகி விடுவார்கள். இப்பக்தர்களின் முத்தி முடிவின் நரகத்தின் சித்தி. இதை நீ அறிந்து கொள்.

ஒரு ஜான் வயிற்றுக்கு உண்மையை இழந்துவிடாதே: பஞ்சபூதங்களுக்காக அறிவைப் பாழக்கிவிடாதே: மன,

நெருப்பு, தண்ணீர், காற்றுக்காக நீ தோன்றி வந்த கடமையை மறந்து விடாதே. கண்காட்சியின் அழகுக்காக அந்தக் கருணைவடிவான் இறைவன் அழகை இழந்துவிடாதே. மனக்காட்சி இச்சைக்காக உன் மனச் சாட்சியை பிச்சையெடுக்க விடாதே. இந்த உலகில் பிறந்து உதித்துவிட்ட துன் பத்துக்காக பயந்து என்றும் உதிக்காதிருக்கும் உண்மை நிலையை மறந்துவிடாதே. அறிவுக்குள் அறிவாய் நிற்கும் பரத்தை அங்கிங்கு காணத் துணிந்து விடாதே. அவன் காட்டியது வம்பில பிறந்தவனுக்கு தெரியாது என்று சொன்னவுடனே தன் மதிப்பைக் காக்கிறதற்காக காணுத்தை ஒம் என்று சொன்னானே அதுபோல் நீ மதத்துக்குள் இருந்துகொண்டு மதத்தின் பெருமைக்காக நீ காணுத்து, பொய் எல்லாவற்றையும் உண்மை என்று ஒப்புக்கொள்ளாதே. நீ உண்மையென்னும் ஒருவனையும், மனச்சாட்சியையும் இழந்துவிடாதே. மதம், பெருமை, பிறப்பு, இறப்பில்லா குறைவில்லா அறிவுக்குள் அறிவாய், உண்ணுக்குள் அதுவாய், அந்நிலையில் மனச்சாட்சியாய் உன் தவறை அறிவித்து பிழை, நன்மை என்று எச்சரிக்கை பண்ணுகின்ற பொருளே அதுவாக இருக்கும். அப் பொருளை விட்டு அரசன், மந்திரி, சித்தர், முத்தர், அறிஞர் அனைவரும் பொய்யை உண்மையென ஏற்றதுபோல் நீ மதத்துக்காக பொய்யை உண்மை என்று ஏற்காதே. உண்ணுக்குள் இருக்கும் எச்சரிக்கை செய்கின்ற பொருளை விட மற்ற தெல்லாம் உண்மைக்கும், அறிவுக்கும், மனச்சாட்சிக்கும் புண்படுத்தும் பொருள். அதுவே உன் ஆண்மாவுக்கு துன்புறுத் தும் பொருளாகும். இதை நீ விளங்கி உண்ணே நீ அறிந்து உன் அறிவை உனக்குள் துலங்க வைத்து அப்பரம்பொருளாகிய இறைவனை முழங்கவைத்து அம் முழக்கமாகிய எச்சரிக்கையை நீ விளங்கிக்கொள்வாயாகில் அன்றே உன் பிறவித் துன்பம் தீரும்: அந்த உலக இன்பம் மாறும். இனிப்பிறவா திருக்க நெரும் என்று சீஷனுக்கு குருபாவா சொன்னார்கள்.

4-4-70

6-50 பி. ப.

31. தம்பி ஓர் உதாரணம்

தன் மதலை இறந்து விட்டால் தாய்க்கு கவலையும் துக்கமும் கூடிவிட்டால் அவன் ஒப்புவுமை சொல்லி அழுவாளா? அழமாட்டாள்?

போருள்: அதுபோல் ஆண்டவனுடைய பக்தி கனிரசம் உள்ளத்தில் சொரிந்து உருக்கம் வந்துவிட்டால் அவன் கீத் நாத

சங்கிதங்களாலே அவனை வர்ணித்துப் பாடமாட்டான். உள்ள மூம் உடல் அங்கமும் எல்லாம் உருகி அப்பக்தியிலே கண்ணீர்பெருகி ஓடுமேயல்லாமல் இப்படிப் பரவசமாக நின்று ஆடமாட்டான். பெற்ற தாய்க்கு துக்கம் வந்துவிட்டால் திக்குமுக்குப் பட்டு உள்ளம் நடுங்கி, உடல் சோர்ந்து ஏது செய்வது என்று தெரியாது மயங்கி ஒப்புவுமை சொல்லி அழமாட்டாள்:

அதுபோல் உண்மைப் பக்தனும் இருந்தால் உள்ளம் உருகிக் கசிந்து ஒப்பற்ற இறைவன் மீது நேசம் கொண்டு அவ்வொருவன் மேல் கசிந்தால் இவனுக்கு பாடப்பதம் வராது: உள்ளம் உருகி கண்ணீராகப் பெருகி பக்தி அந்நிலையில் இருக்கும். உலகத்தின் காட்சிகளைக் கண்டு பாசத்துக்கும் நேசத்துக்கும் அழுகின்ற தாயைப்போல்தான் உள்ளமுருகி கண்ணீர் சொரியாதவன் பக்திதான் ஒப்புவுமை சொல்லி ராககீத சங்கீதம் தாளமேன்றதோடு கடவுளைப் புகழ்ந்து ஒசையிட்டுப் பாடுவதாகும். உள்ளம் உருகினால் அவனுக்கு வாய்திறந்து பேசுமுடியாத மூச்சத் தின்றுதலும் அழுகையும் உண்டாகும் என்கிறோர் குருபாவா. ஓலமிட்டுப்பாடி ஆனந்தக் கூத்து என்று ஆடித்திரிவெதல்லாம் உள்ளம் உருகாத நிலையில்லா பக்தி இவ்வகை பக்தி பத்தரைக்கோடி விதமான வடிவில் காட்சியளிக்கிறது. இதை விளங்கி உள்ளம், உடல், அங்கம், மெய், வாய், கண் உருகிக் கலங்கி நீர் பெருகுவதே ஓடுக்கத்தின் அறிவின் பக்தி என்கிறோர் குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்கு.

4-4-70

7-20 பி. ப.

32. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:

மயில் இருக்கிறது. அந்த மயிலுக்கு ஐந்து கலர். அந்த மயிலானது அந்த ஐந்து கலருடைய அழுகைக் காட்டி சுற்றிச் சுற்றி ஆடும்போது அதனுடைய இன்பம் வியர்வையாகவும் இந்திரியமாகவும் உருகி முத்து முத்தாக சிதறி விழுகிறது அதன் உடலிருந்து. அதை அந்தப் பெட்டை மயில் பிரக்கி பிரக்கித் தின்னும். பின் அது கருவாகி உருவாகி முட்டை இடும்.

போருள்: இதுபோல் மனிதனுயே தோன்றியவனுடைய சடலம் ஐந்து லோகங்களால் தோன்றப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஐந்து லோகங்களும் ஐந்து பூதங்களாக விளங்குகின்றது. அப்பூதங்கள் ஐந்து வகையான கலருடையதாய் இருக்கிறது. ஐந்து கலருடைய மனம் உலகைக்கண்டு ஆடும் போது ஆண்மயில்

மருவி நின்ற பெண்மயிலைப் போல் மனத்தை மருவி நிற்கின்ற ஆகாயத்தின் ஏழு கலவரப்போலொத்த அம்மாரு என்னும் நபுளின் புலன்கள் ஏழும் அம்மனத்துக்குள் இருந்து விழுகின்ற நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கத்தின் மயக்கத்தை பெட்டைமயில் பிரக்கி உண்பது போல் பிரக்கி உண்டு பத்தரைக் கோடி கரு உருவின் முட்டைகளை இட்டு மயில் குஞ்சு பொரிப் பதுபோல், மனம் பொரித்துவிட்டு அந்த அசர குணங்களின் இச்சா சக்திகளை கண்டு தன் பிள்ளைகள் என்றும் இனப்நு என்றும், சொந்தமென்றும் மகிழ்ந்து ஆனந்தப்பட்டு ஆடி கொண்டிருக்கிறது. அந்த மனத்தையும், மனதின் ஜிந்து கலராகிய பூதியங்களையும், அதன் மயக்கத்தின் இச்சாசக்திகளையும், அறிவால் சுட்டு எரித்து விட்டால் ஆதம் சுத்தி யை அடைவான், அல்லாவிடில் ஆதம் நஷ்டத்தை பெற்றுக்கொள்வான். இதை விளங்கி உண்மத்தை அறிந்து அக்ஞனத்தைத் தெரிந்து அவ் இன்த்தைப் பிரிந்து ஒரு கணநேரமாவது அவர்களோடு நில்லாது பிரிந்து விலகிக் கொண்டால் இப்பிறவியின் முத்தி உங்களுண்டு என்கிறார் குருபாவா சீஷனுக்கு.

5-4-7 ப

5.55 பி.ப.

33. ஒரு குருவை பல சீஷர்கள் சார்ந்து நிற்கும் போது நல்ல சீஷன், தகுதியற்ற சீஷன் என்று எப்படிக் கண்டு பிடிக்கலாம், என்று குருபாவா அவர்களிடம் ஒரு சீஷன் கேட்கின்றார். அதற்கு குருபாவா அவர்கள் சொல்கிறார்கள்;

மகனே! ஆயிரம் முட்டையிட்ட பாம்பும், ஆயிரம் முட்டையிட்ட ஆமையும் இருக்கிறது. பாம்பின் குட்டி தன்னைச் சார்ந்து வந்ததையும், தன் குணத்தைப் பெற்றதையும் நல்ல பாம்பென்றும், தன் குணத்தைப் பெற்றுத் பாம்புகளை புடையன் பாம்பு, பச்சப்பாம்பு, சாரைப்பாம்பு என்று ஆயிரம் சாதிப் பாம்புகளாகப் பிரித்துக்கொள்கிறது. அதுபோல் ஆமைக் குஞ்சும் தன்குணத்தைப் பெற்று தான் வாழ்கின்ற இடத்துக்கு வந்ததை கடல் ஆமை என்றும், மற்றதை சருகாமை என்றும், பீ ஆமை என்றும் பிரித்துக்கொள்கிறது.

போருள்:- அதுபோல் ஒரு குருவிடத்தில் ஆயிரம் சீஷர்கள் இருந்தாலும் அதைச் சுலபமாகக் கண்டுபிடிப்பார். தன் குணத்தைப் பெற்றது தன் பிள்ளையென்றும், தன் குணத்தைப் பெற்றது வேறு என்றும், தெரிந்துகொள்வார். அது எவ்வாறென்றால் ஒரு கோழி இரை தேடும்போது மாணிக்கம், நவரத்தினம், முத்துக்கள் இருந்தால் அதைக் கிளறி கழித்து

எறிந்துவிட்டு புழுப்பூச்சி களைத்தான் பிறக்கி சாப்பிடும்; இது போல் குருவுடைய நற்போதனைகள் எல்லாவற்றையும் கழித்து விட்டு உலகத்தின் துற் போதனைகளை எடுத்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தானுகில் அவன் நற்பொருளை ஏற்பவன் அல்ல என்பதை குரு தெரிந்து கொள்வார். கோழி விடந்ததில் ஸ இருந்து மறு இருட்டு வரும்வரை கிண்டிப் பிரக்கினாலும் அதற்கு வயிறு நிரம்பாது. இருட்டைக் கண்டால்தான் மரத் தில் கூட்டில் போய் அடையும். அதுவும் வயிறு நிரம்பாமல்.

இதுபோல் ஒரு குருவிடத்தில் இருந்து கொண்டும் துற் போதனைகளை உலகத்தில் பிரக்கி சாப்பிடுகிறவன் இருட்டு வந்து வயிறு நிரம்பாது மரத்தில் அடையும் கோழிபோல இவன் இறக்கும் மட்டும் அவனுக்கு ஒரு போதும் வயிறு நிரம்பாது. அவன் குருவைச் சார்ந்திருந்தாலும் ஞானத்தை அடைந்து இறப்பை அறுக்கமாட்டான். அவனுக்கு பசி. பினி, மூப்பு, சாக்காடு என்றும் நோய் மாறவும் மாட்டாது. குருபோதனையை சிந்தித்து யோசித்து அறிவுக்குள் வைக்காவிட்டால் அவன் கோழியைப் போலொத்தவன் என்று விளங்கி இரவும் தெரியாமல் இரை தேடுபவன் என்று நினைத்து இவனுக்கு போதனை செய்யக்கூடாது. இவன் அதற்குத் தகுந்தவன் அல்ல என்று குரு இருந்துவிடுவார் என்று குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்குச் சொன்னார்கள்.

5-4-7 ப

6-05 பி.ப.

34. சீஷர்கள் குருவை எப்படி நல்லவர் கெட்டவர் என்று கண்டு பிடிப்பது என்று குருவிடத்தில் ஒரு சீஷன் கேட்கின்றார் அதற்கு குரு சொல்கிறார்:

குருமாரிலே நாற்பது இலட்சம் கோடி குருமார் இருகின்றார்கள். எழுபதினையிரம் திரை ஸீடுகளைக் கட்டி அவர்கள் மறைந்திருப்பார்கள். அதில் மூன்றாறர்க்கோடி வடிவெடுத் திருப்பார்கள். அவர்களை நீ தெரியவேண்டுமானால் உங்கிருக்கும் மனநோயையும், இறப்பையும், உன் பிறப்பின் ஊத்தையையும் போக்கக்கூடியவரே நற்குருவாக இருப்பார். அது எப்படியென்றால் உன் தாகவிடாயைத் தீர்க்கக்கூடியது தன்னீர். அதுவல்லாமல் வேறு ஒன்றும் தீர்க்காது.

இதுபோல் உன் பிறவியின் ஊற்றையைப் போக்கி உன் பிறவியின் தாகவிடாயைத் தீர்ப்பவர் எவ்ரோ அவரே நற்குருவாவார். அத் தாகவிடாய் தீர்ந்தால் உங்கே தெரியும் தானே; அப்போது அவரை நல்லவர் என்று நீயே அறிந்து

கொள்வாய், என்று குருபாவா சொன்னார் அச்சீழனுக்கு.

5-4-7 ப.

35. விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்று உலகத்தார் சொல்கிறார்களே. அதை அப்படி வெல்லமுடியுமா என்று குருவைக் கேட்கிறார் ஒரு சீஷன்

அதற்கு குரு சொல்கிறார். நீ சொல்வது நுட்பமான ஒரு கேள்வி. ஒரு புதினம். ஆனால் மதி என்பது தன் வாழ்க்கையை ஒரு மதிப்பெடுத்து இப்படி என்று ஒரு முடிவு எல்லையை காண்கிறது. விதி என்பது எல்லை கடந்தது. இறைவேலேடு கவந்தது: விதிக்கு விளக்கம் செய்வதாயிருந்தால் உலகம் முடியும் மட்டும் சொன்னாலும் விதியைப்பற்றி விளக்கம் செய்யமுடியாது. நீ குறிப்பிட்ட எல்லையின் முடிவை மதி என்று சொல்கிறது. விதியை மதியால் வெல்லலாம் என்று எண்ணுகிறோம். விதி என்பது இறைவனுடைய சுடர். மதி என்பது புத்தியினுடைய கூர். புத்தியை நீ வென்றுவிட்டாயாகில் சிந்தியடைந்து விட்டாய் அந்தச் சித்தியே நீ இறைவனை அடைந்து விதியை வென்ற முத்தியாகும். வி. தீ வி என்பது அறிவு. வி என்கிற அறிவின் பிரகாசத்துக்கு உன் பிறப்பு எரிந்து போய்விட்டது. எரிந்த இடத்தில் விதி என்னப்பா. புத்தியினிருந்து தோன்றிய மதியை வென்றுவிட்டால் அவனி விருந்து தோன்றிய அறிவே, அவனிலிருந்து தோன்றிய விதியை வெல்லும். ஆனதால் நீ புத்தியினிருந்து தோன்றிய மதியை வென்றுவிடு. இறைவனிலிருந்து தோன்றியது அருள் ஜோதி. அந்த அருளிலிருந்து தோன்றியது அறிவு. அவன் கையிலிருந்து தோன்றியது விதி. அவ்வறிவுதான் அந்த விதியை அழிக்கும் என்றார் குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்கு.

5-4-7 ப.

6-45 ப. ப.

36. குரு குரு என்று தேடித் திரிகிறார்களே: குருவோடு கூடித் திரிகிறார்களே. அப்படி குரு என்றால் என்ன? என்று ராமச்சந்திரன் என்பவர் கேட்கிறார். அதற்கு குருபாவா சொல்கிறார்.

மகனே! குரு என்று சொல்வது சுலபம். தேடுவதும் சுலபம். கூடுவதும் சுலபம். குருவாய் இருப்பதும் சுலபம். ஆனால் ஒருவன் சீஷனும் இருப்பானாகில் அவனுக்கு குருவாய் இருப்பவர் சீஷனின் இருதயத்தில் குழந்திருக்கும் இருளைப் போக்கு கிண்ற லீற் வெளிச்சமாக இருக்க வேண்டும். அந்த லீற்றைப்

பிடித்து அவனைச் சார்ந்த இருளை அகற்றிக் கொள்ளவேண்டும்; இருளும் அவனுக்குள். குரு என்னும் லீற்றும் அவனுக்குள்: அவனைச் சார்ந்திருக்கும் இருளை அவன் இருதயத்துக்குள் குடி கொண்டிருக்கும் குருவைக் கொண்டு இருளை அகற்றிக் கொண்டு போகவேண்டும். குரு என்கிற உண்மையை ஒரு சீஷன் தன் இருதயத்துக்குள் கொண்டுபோய் வைத்திருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் ஆன்மா என்னும் இருதயத்தை மருவி நிற்கும் இருளை அக்குரு அகற்றலாம். வெளியில் லீற்றை வைத்துக் கொண்டு உள்ளே இருக்கும் இருளை அகற்ற முடியாது என்கிறார் குருபாவா அவர்கள்.

54-7 ப.

37. இரட்னவேதன் என்பவர் கேட்கிறார். நாற்பது வயதுக்குள்ளே இறைவனை உணரவேண்டுமா? அல்லது அதன்பின் பும் உணரலாமா? என்று கேட்கிறார். அதற்கு குருபாவா அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

தம்பி! நாற்பது வயதுக்குள்ளாலேயே அந்த ஞான ஊற்றின் சரப்பசை காணவேண்டும். தண்ணீர் குடிக்க ஒரு கிணற்றை வெட்டும்போது நம்பிக்கை, திடம், உறுதி, இம்முன்றையும் கொண்டு கஷ்டப் படவேண்டும். மனம் களைக்காமல் வெட்டி சரப்பசையைக் காணவேண்டும்: அப்படிக்கண்டால்தான் ஊற்றுக் கண்ணைத் திறக்கலாம். அதுபோல் நாற்பது வயதுக்கு முன் மன உறுதியோடு தெண்டித்து கஷ்டப்பட்டு முயற்சி எடுத்து அவ்வறிவின் சரப்பசை காணவேண்டும். அதன்பின் குருவானவர் அவ் ஊற்றுக் கண்ணைத் திறந்துவிடுவார். நாற்பதுக்குள் சரப்பசை வராவிட்டால் புலனின் அசைவும், இறப்பின் அசைவும், முப்பின் நடுக்கமும், உணர்ச்சியின் மறதியும் வந்துவிடும். அதன்பின் அதைப் பெறுவது கடினம்.

மகனே! கறையான் வீடு கட்டுவதாயிருந்தால் சரப்பசை இருக்குமிடத்தில்தான் கறையான் தன் வாய்நீரையும், சரப்பசையையும் சேர்த்து புற்றைக்கட்டி வாழும். அதுபோல் உம் முடைய அறிவின் சரம் கண்டிருந்தால்தான் அக்குரு தன் அருளையும் அந்த சரத்தின் அறிவையும் போட்டு கட்டி, கிணற்றின் ஊற்றுக் கண்ணைத் திறப்பது போல் அறிவின் ஞானக்கண்ணை திறந்து சகல உலகத்துள்ள விளக்கத்தையும் பார்க்கச் செய்து எங்கும் நிறைந்தவனையும் உண்ணுக்குள் காட்டி தருவார். அந்த அறிவின் சரப்பசை காணவிட்டால் குரு ஒன்றும் செய்யமுடியாது, மரம் எவ்வளவு பெருத்திருந்தாலும் அதன்மேல் காய்க்

கும் காய்கள் சிறுத்துவிடும். சுவை மாறிவிடும். அது எவ்வாறென்றால் இளமையில் அந்தப் பருவத்துக்குரிய இருதயம் திறந்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்குள் எதையும் வைக்கலாம். குருவின் சரக்கையும் வைக்கலாம். குரு குத்தும் சீலும் பிடித்துக் கொள்ளும். அப்படியில்லாமல் வீடு நிறைந்த பொருளை வைக்கச் சொல்ல வராகு வைக்கோலை வீடு முழுவதும் நிறைத்து வைத்த மாதிரி அந்த இருதயத்துக்குள் துனியா மயக்கப் பொருள் எல்லாவற்றையும் நிறைத்து வைத்துவிட்டால் வேறு ஒன்றும் வைக்க முடியாது. குரு கொண்டுபோகிற சாமாணையும் வைக்க முடியாது. கதவு திறக்கவும் முடியாது. முககு பிரிக்கவும் முடியாது. ஆனபடியால் இடம் காவியாக இருக்கும் போது நல்ல சாமாணைத் தேடி வைத்துக்கொள். அதுதான் தருணம். தருணம் தப்பிவிட்டால் கஷ்டம். இடம் இல்லாத தருணத்தில் நல்ல பொருளை வைக்க ஆசைப்பட்டாலும் வைக்க முடியாது. அதனால் தான் நாற்பது வயதுக்குள் தெண்டித்து தேடவேண்டும் என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள்.

6-4-7□

9-15 மு. ப.

38. தம்பி ஓர் உதாரணம்

ஒரு கொடுக்கன் இருக்கிறது. அதன் வாலில் கொடுக்கு இருக்கிறது. அது ஊர்ந்து போகும்போது எல்லாக் கால்களாலும் போகும். அப்போது ஏதும் ஒரு பொருள் தட்டுப்பட்டால் அது முன் காலால் பிடித்து கொடுக்கால் குத்திப்போடும்:

போருள்: இதுபோல்தான் நாங்கள் ஞானம் படிக்கிறது. நம்பிடம் இயற்கைக் கொடுக்கிறுக்கிறது: அது ஐந்து மொளிகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கிறது. ஐந்து பஞ்சப் புலன்களின் கடைசியில் மதம் என்னும் ஆணி இருக்கிறது. அதற்குள் அறிவீனத்தின் மாயவிழும் இருக்கிறது. உலகத்தில் இக் கொடுக்கன்கள் மேற்ந்து கொண்டு போகும் போது முன் அக்கொடுக்கன் கடித்தது போல் இயற்கையில் இக்கொடுக்கன்களுக்கு மதம் வந்ததும் அதன் கொடுக்கால் கடித்து விட்டால் நெஞ்சடைத்து விழும் ஏறி மனிதனும் அவன் உண்மையின் அறிவும் மாண்டுவிட நேரிடும். தேவின் கொடுக்கைப்போல் நம்மிடம் இருக்கும் மதம் என்னும் கொடுக்கை துண்டித்துவிட்டால் அறிவு வளரும்: மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று இருந்தாலும் பறவாயில்லை, அதற்கப்பால் இருக்கும் மதம் என்னும் கொடுக்க

கின் மாய விஷத்தைத் தட்டிவிடவேண்டும் என்கிறார் குருபாவா அவர்கள்.

6-4-7□

9-20 மு. ப.

39. ஞானக்கண் என்றால் என்ன? அது யாருக்கு இருக்கிறது? என்று ஒரு சீஷன் குருவிடம் கேட்கின்றார்:

அதற்கு குரு சொல்கிறார்: அது ஏந்தும் குழந்தை முதல் எல்லோருக்கும் உண்டு: பிறக்கும் போது அது கடவுளைப் பார்க்கிறது: அதாவது உனக்கு உன்னைத் தெரியாவிட்டால் உண்மை தெரியும்: உண்மை தெரிந்தால் ஒருவன் காணும்: ஒருவன் தெரிந்தால் அதற்குள் அவன் அருள் முழுவதும் தெரியும்: அந்திலையில் அவன்னிறி மற்றதெல்லாம் ஒழியும்: இந்திலை தெரிந்தால் நம் பிறப்பின் சிறப்பு என்றார் குரு:

6-4-7□

5-10 மு. ப.

40. தம்பி! ஓர் உதாரணம்

முயல் விடிய பனிப்புல் மேயப்போனது: அறுகம் புல் பனிப்பட்டு கூர் கூராக இருந்தது: அந்த முயல் போய் 'அவக் அவக்' என்று அப்புல்லைக் கடித்தது: அவ்வறுகம் புல் கூராய் இருப்பதால் முயலைன் முக்கில் குத்திவிட்டது. உடனே முயலுக்கு கோபம் வந்துவிட்டது: உனக்கு அவ்வளவு தெரியமோ நான் தின்னவர் நீ குத்திவிட்டாய்: நான் உன்னை மேய்வேனே தின்பேனே. உன்னுடன் நான் கோபம் என்று தன்பாட்டிலே கோபித்து புல் தின்னுமல் இருந்தது முயல். இதைப் பார்த்து புல் சிரித்தது.

போருள்: இதுபோல்தான் எல்லாம் வல்ல இறைவன் சிறுஷ்டி களைப் படைத்து உணவளித்து நன்மையிலும் தீமையிலும் துணை நின்று காத்து வருகிறவனை முயலைப் போல தங்கள் தங்கள் அறிவீனத்தால் பல பிழைகளைச் செய்து கொண்டு படுகுழிக்குள் வீழ்ந்து கால் முறிந்து கை முறிந்து மேலே ஏற்முடியா மல் தத்தளித்துக் கொண்டு டேய் கண்கெட்டவனே! நீ ஒரு கடவுளா? உன்னையும் கும்பிடுவதா? நீ சிருஷ்டிகளைப் படைத் தவனே? என்று வாயில் வந்ததெல்லாம் பேசி அவனை நீ கடவுளா? நீ இல்லை: நீ இருந்தால் அது பெரும் தொல்லை என்று சொல்லி அவனேடு கோபித்துக் கொண்டு இருப்பார்கள் பலர்.

சிலர் கடவுளையும் அவ்வாறு சொல்லி தங்கள் நோய் பினி, சஞ்சலங்களைத் தீர்க்க வைத்தியனிடம் போக, அவ் வைத்தியன் கொஞ்சம் பொறுங்கள் மருந்து கலக்கித் தருகி ஹென் என்று சொல்ல, நீ ஒரு வைத்தியனு, நான் வந்து எவ்வளவு நேரம், உலகத்தில் வேறு வைத்தியன் இல்லையோ என்று கோபித்துக் கொண்டு போவார்கள்.

சிலர் ஆத்மப் பெரும் பசியையும், இறப்புப் பிறப்பின் கடும் நோயையும் தீர்க்க பக்திப் பரவசத்தோடு குருவை நாடி தேடித்திரிந்து ஒரு குருவைக் கண்டு வரும்போது பக்தன் வருகிறூர் என்று குரு என்னி வருகிற நிலை எல்லாம் கண்டு குரு எழும்பி சங்கை செய்து பூமாலை போட்டு கைப்பிடித்து அழைத்து ஆசனம் போட்டு குருவோடு பக்கத்தில் இருக்க வைத்து அவருக்கு பூசை நைவேத்தியம் செய்து குரு அவருக்கு மதிப்புக் கொடுக்காவிட்டால், உடனே இவன்தானு சுவாமி? உலகத்தை ஏமாற்றுகின்ற கள்வன், திருடன், பொய் காரன், ஆளைப்பார். அவன் காலைப்பார். இவனுக்கு என்ன தெரியும், பண்ணத் தெரியுமோ? என்று கோபித்துக்கொண்டு போவார் சில ஞானம் படிக்கவந்த பக்கதர்கள்.

இன்னும் பலர் கடவுளை நாடி பக்தியைப் பாடிப் படித்து களைத்து இளைத்து கடவுளைத் தேடித்திரிந்து குருவை நாடிவரு வார்கள். அப்படி வந்து குருவை தேடிப்பார்த்து குருவிடத் தில் ஞானம் இருக்கா, இவர் என்ன காவி உடுத்தி இருக்கிறாரா, நாம் வளர்த்து இருக்கிறாரா, நீறு பூசி இருக்கிறாரா, கோக்கனம் கட்டி இருக்கிறாரா, சம்மா இருக்கிறாரா, இவன் என்னசாதி, தமிழனு, சோனகனு, புத்தனு, கிறிஸ்தியனு என்று வடிவையும், சாதியையும் பார்த்து பரிகாசம் செய்து விட்டு கோபித்துக் கொண்டு போவார்கள் பலர்.

இன்னும் கொஞ்சப் பேர் கஷ்டத்தாலும், நஸ்தத்தாலும் வறுமையாலும், பினியாலும், பெண்ணராலும், பிள்ளையாலும், சொத்தாலும், சுகமற்றதாலும், துண்பப்பட்டு பிழைக்கும் வழி எங்கே கிடைக்கும் என்று நம் துண்பத்துக்கு ஏற்ற பொருளைக் கடவுள் தருவார், குரு தருவார், என்று தேடித்திரிந்து குருவைக் கண்டு அவரிடத்தில் தன் துண்பத்தைச் சொல்லி பொருள் கேட்க, அவர் அது கொடுக்காவிட்டால் தாறுமாருக வாயில் வந்ததெல்லாம் பேசி, சாதியும் பேசி, கவாமியையும் பேசி, கடவுளையும் பேசி, வம்பு பேசி கெம்பீரமாக எழும்பி கிண்டல் பேசிவிட்டு, முகத்தைச் சுண்டி, உதட்டை நெளித்து கண்ணச் சிமிட்டி, கழுத்தை நீட்டி காட்டி ப

போவார்கள்.

இவர்களெல்லாம் அந்த முயல் அறுகம் புல்மேல் கோபித்துக் கொண்டு போனமாதிரி உள்ள இந்தப் பலபிறவி எடுக்கும் தன்னலத்தின் முயல்கூட்டம். இவர்கள் ஞானம் படியார்கள். இவர்களுக்கு ஒரு மதி பலகோடி புத்திகளைச் சொன்னாலும் தன் புரி செயல் விடார்கள். இதை அறிந்து விளங்கிப் போதிக்க வேண்டும். இதுபோல்தான் இந்த ஜரந்தீவில் அருமையான உரிமை பெற்றவர்கள் படிக்க வரும் ஞானம். ஆனாலும் இதில் மிக அரிதாய் மாணிட வடிவாய் மனுஷனாய் பிறந்தவர்களும் மிக அரிதாய் உண்டு. அவர்களும் இருக்கிறார்கள். குருவைத் தேடுகிறார்கள். இறைவனை நாடுகிறார்கள். அவர்கள் வந்தால் நீ இந்த அரிதான அப்பிறவிக்கு அறிதற்காரிதான் அப்பொருளை விளங்கப்படுத்திக் கொடுக்க வேண்டும்.

ஆனால் முயல் புல் தின்னுமல் கோபித்துக் கொண்டிருந்தால் புல்லுக்கு எதும் வருத்தமா. அதுபோல் இந்தக் கடவுளைத் தேடி ஞானம் படிக்கப் போகிறவர்கள் எல்லாம் கடவுள் மேலும், குருமேலும் கோபித்துக்கொண்டு போனால் கடவுளுக்கென்ன குருவுக்கென்ன. இப்படித்தான் இந்த உலகமும் உலகத்தின் படைப்பின் பக்கதர்களின் சித்தியும் இருக்கிறதோ இதை விளங்கவேண்டும் என்று சீஷர்களுக்கு சொல்லிக் காட்டி அர் குருபாவா அவர்கள்.

6-4-70

6-40 பி. ப.

41. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:

பிறவியின் ஆத்ம பெரும்பினியின் கர்மநோயைத் தீர்க்கக் கூடிய உயிர்மூலி குருவிடத்தில் உண்டு. அது காயாத மூலி, பட்டும்போகாத மூலி, கெடாத மூலி, அழியாத மூலி, அது ஹயாத்து மூலி. அதைக் குருவுக்குத்தான் தெரியும். அந்த மூலியைக் காட்டி அதைப் பிடுங்கி அனுபவ மூலியமாக செய்து காட்டி அந்நோயைப் போக்கி நோயற்ற வாழ்வின் இன்பத்தைத் தருவார் உத்தம சீஷனுக்கு அக்கரு. அதை அனுபவத் திலும் அனுபவமாக காட்டிக்கொடுத்து செயலிலும் செய்து காட்டி, மூலியையும் காட்டித் தருவார். குருவைச் சார்ந்து நிற்பதால் நேரடியாக நோயைத் தீர்த்துக்கொள்ள, மூலியைத் தெரிந்துகொள்ள, அதைப் பிடுங்கிச் செய்யும் பாகத்தைத் தெரிந்துகொள்ள, அதைப் பிழிந்து காச்சிக்கொடுக்கும் பாகம் தெரிந்துகொள்ள காட்டித்தருவார். இது அனுபவமாக குரு

விடத்தில் சீஷன் கற்றுக்கொள்ளும் இப்பிறப்பின் உண்மையின் விளக்கத்தின் குணங்கள்.

இந்த மூலி தெரிந்தவரைக் கண்டு நீ அந்தமூலி இன்ன தென்று தெரிந்து கொள்ளாது, ஏட்டில் எழுதிய மாதிரி கடையில் வாங்கி ஏட்டில் போட்டமாதிரி செய்து உன் கூட்டுக்கு வைத்தியம் செய்தால் அந்தோயைத் தீர்க்கமுடியாது. மூலி உமக்குத் தெரியாது கடைக்காரன் தரும் மூலிகளை நீ வாங்கி வைத்தியம் செய்தால் அது நோய் தீர்க்காது. நீ மருந்து குடித்ததுதான் மிச்சம். அம்மருந்துகள் போய் வேறு நோயை உண்டாக்கும். அதற்கு வைத்தியம் செய்ய பைத்தியம் உண்டாகும்; இப்படி வைத்தியம் செய்து கொண்டுபோக நாலாயிரத்து நாலூற்றி நாற்பத்தெட்டு வியாதியும் வந்து ஒரு நாளும் தீராது.

இதுபோல் குருவில்லாமல் படித்துக்கொள்ளும் ஏட்டின் படிப்புகள் எல்லாம் பிறவிநோயை பெருப்பித்துக் கொள்வதற்குத்தான். அது இப்பிறவியில் முத்தி இல்லாமல் மூன்றரைக்கோடி பிறவியின் நோயை உண்டாக்கிவிடும். இதைத் தெரிந்து மூலி தெரிந்த ஒரு குருவைக் கண்டு உன் பிறவி நோயைத் தீர்த்துக்கொள்வது நன்று என்கிறார் குருபாவா சீஷனுக்கு

6-4-70

6-45 பி. ப.

42. பறவை ஆகாயத்தில் பறந்துபோய் நிற்பதற்கு ஓர் ஆதாரம் வேண்டும். அது இல்லாவிடில் திரும்பி பூமிக்கே வந்து விடும்.

போருள்: அதுபோல் இவன் பதினெண்ணையிரம் ஆலத்துக்கு போய் கற்றினாலும் குருவை அடைந்தால்தான் அந்த ஆதாரத்தில் நிற்பான். குரு இல்லாவிட்டால் இவன் தங்குகிறதற்கு வேறு இடமில்லை. ஆதலால் ஒரு போதும் இறைவனைக் காணவும் முடியாது. அப்படி இல்லாவிடில் அவன் மாயப் பூமிக்குத் திரும்ப வந்து பல பிறவிக்கு ஆளாவான்.

6-4-70

6-50 பி. ப

43. ஒருசோல்:

குருவில்லா வித்தைதான் இப்போது உலகத்தில் நடந்து வருகிறது. இவர்கள்தான் குருவை அடித்துக் கலைத்து ஆத்ம

கைசேதமாகி யின் அழுது புலம்பி அலைந்து திரியும் மாணவர்கள். முன் வந்த யேசு, முகம்மது (ஸ்ல்) ஞானிகளையும், நபி மார்களையும் அடித்துக் கலைத்துவிட்டு, அவர்கள் சொன்ன சொற்களையும், போதனைகளையும், எடுத்து வைத்து குருவில்லா வித்தைகளைக் கற்ற மாணவர்களாக இருக்கிறார்கள். குரு வோடு கற்று குருவுக்குள் சேர்ந்த மாணவர்கள் ஒருவனுமில்லை.

6-4-70

7-00 பி. ப.

44. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

மனிதனின் வயிற்றுக்குள் முட்டு, பொருமல், ஊதல் இருந்தால் வயிற்றால் போன்ற சுகமாகிவிடும்.

அதுபோல் இறைவனை அறியவந்த நாம் அதை அறிந்தால் வேறுவேலை இல்லை நமக்கு இவ்வுலகில்.

மகனே! கற்றவர் எல்லாம் ஞானம் அடைய முடியாது. கடவில் துரும்பு விழுந்தால் கரைக்கு வராது. தாழவும் மாட்டாது. அது மிதந்து அங்கும் இங்கும் ஆடிக்கொண்டே இருக்கும். அது தான் உக்கி இறக்கும்வரை ஒருபக்கமும் சேராது.

அதுபோல் நாம் கற்றுக்கொண்டால் ஒரு கரைக்கும் போக முடியாது. கற்றவர் எல்லாம் ஞானம் அடைய முடியாது. யேசு எங்கே படித்தார். முகம்மது (ஸ்ல்) எங்கே படித்தார். படியாதவருக்கு படித்துக் கொடுப்பதுதான் ஞானம். உலக ஏட்டைப் படித்தவருக்கு படித்துக் கொடுத்தால் அவர் திரும்பியும் உலக ஏட்டை குருவுக்கு படித்துக் கொடுப்பார். அப்போது யாருக்கு யார் குரு என்று தெரியாது போய்விடும். குரு யார்? சீஷன் யார்? என்பதை விளக்காது போய்விடும். முஞ்குறைப் பிடித்த சாரையைப்போல் அந்த குரு இத்தகைய நிலையில் சீஷனைப் பிடித்துக் கொண்டால் அவர் விட்டாலும் ஆபத்து. அவனுக்குப் போதித்தாலும் ஆபத்து. அதனால் அவருடைய பிறவியின் உண்மை நிலைக்கும் அறிவுக்கும் ஆபத்தாய் முடியும். அதனால் அக்குரு ஆத்ம நஷ்டத்தை ஏற்றுக் கொள்வதாகும். ஆனதால் இரண்டையும் விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். மேலும் ஒழுக்கத்தையும், அறிவையும், உண்மையையும் படித்துக் கொள்ளக் கூடியவன் அவன் ஏட்டை அவ்வளவு படித்திருக்க மாட்டான. கூட்டின் அனுபவத்தை செயலால் சில வற்றை அறிந்து கொள்வான். அந்திலை ஒழுக்கமுடையவனைக்

கண்டு போதித்தால் நீயும் தப்பலாம். அவனும் தப்பலாம். இதை விளங்கிக் செய்துகொள் என்றார் சீஷனுக்கு குரு. மேலும் கடவில் விழுந்த துரும்பைப் போல மாயக்கடவில் மனம் அலைச்சலுடையவைனே நீ உன் அறிவுக்குத் தகுந்த கரைக்கு கொண்டுவர முடியாது. இதைச் சிந்தித்துக்கொள் என்றார்.

6-4-70

7-15 பி. ப.

45. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

நாயைப் பழக்குவதாயிருந்தால் ஒரு பந்தை ஏறிந்துவிட்டால் அது குறிப்பாக எடுத்துக்கொண்டு வரும். அதே பந்தை நான்கு திசைக்கும் ஏறிந்து பழக்க வேண்டும். ஆனால் பல பந்துகளை பலதிசைகளிலும் ஏறிந்தால் அதை எடுப்போமா இதை எடுப்போமா என்று அந்தரப்பட்டு நாய் ஒன்று ம் பழகாது.

போருள்: இதுபோல் ஒருவன் வெறுங்கையோடு வந்தால் கற்றுக்கொடுக்க முடியும். அவன் பலதையும் கற்றுக்கொண்டு வந்தால் அவனுக்குப் படித்துக்கொடுக்க முடியாது. குருவைப் பிழை காணபான். அவ்விடத்தில் அவன் மன நிலை அசைவும் சந்தேகமும், அறிவினமும் தோன்றும். அந்நிலையில் அவன் இருதயத்தில் நம்பிக்கை இராது. நம்பிக்கை இல்லாத இடத்தில் நிறப்பமான உண்மையை விளங்க முடியாது. ஆனதால் இவன் கற்ற கல்வி எல்லாவற்றையும் விசிப் போட்டு குருவிடம் வந்தால்தான் கற்றுக்கொள்ள முடியும். இல்லாவிடில் அவன் நூறு பிரம் பிறப்பின் ஜெனனம் எடுத்தாலும் அவன் ஆத்ம சுதந் திரத்தை பெற்றுக்கொள்ளமாட்டான். அறிவைக் கொண்டு அறிவாகிய பொருளை அறிந்து கொள்ளமாட்டான் என்றார் சீஷனுக்கு குருபாவா அவர்கள்.

6-4-70

7-25 பி. ப.

46. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

வேடன் முயல் வேட்டை ஆடப் போனேன். அவன் நாயை - விட்டு முயலைக் கலைக்கிறேன். நாய் வாடையைக் கண்ட முயல் பயந்து பத்தையிலிருந்து பாய்ந்து பலதிசைகளிலும் ஓடி மாறி மாறி தவ்விப் பாய்ந்து, கலைத்துக் கொண்டு போகிற நாயை மாற்றிக்கொண்டு ஒடும். அதே வேளையில் முயலை உண்ணத்

துணிந்த வேடனும், அதைப் பிடித்துக் கொடுக்கத் துணிந்த நாயும் முயலைன் பின்னாலே துரத்திச் செல்லார்கள். ஆனால் அம்முயல் சமூன்றுடித்து ஏமாற்றிவிட்டு முன் தானிருந்த பத் தையின் பக்கத்துப் பத்தையில் வந்து பதுங்கிக் கொள்ளும். அவ் வேடனும் நாயும் பல திசையிலும் ஓடியதால் நாய் அங்கு மனத்து இங்கு மனத்து ஓடி ஓடி இன்ன இடம் என்று தெரியாமல் அங்கிருந்து முன்னிருந்த இடத்தில் வந்து பார்க்காது. முயலை கூரை வேடன் பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். முயலும் தான் தப்பிவிட்டேன் என்ற எண்ணத்தோடு பத் தையில் பதுங்கி இருக்கும்.

போருள்: இதுபோல்தான் இவன் ஆதியில் எங்கிருந்து தோன் றினானே அந்த இடத்திலிருந்து பிறப்புக்கு வந்தானாகில், இவனை வேடனும் நாயும் முயலைக் கலைத்துக்கொண்டு போனது போல் உலக இச்சை நாயும், ஆனவும், கர்மம், மாயை என்னும் வேடனும் இவனையும் பிடிக்கக் கலைத்துக் கொண்டு போகும்போது, முயல் மாறிமாறி ஓடியதுபோல் இவனும் அவைகளை ஏமாற்றி ஓடி ஓடி எங்கு தோன்றினானே அதற்குப் பக்கத்தில் உள்ள அறிவு என்னும் ஜோதிக்குள் போய் மறைந்தானாகில் மாயையிலிருந்து தப்பலாம். இறைவனுக்குப் பக்கத்திலுள்ளது அறிவு: அதற்குள் போய் மறையவேண்டும் என்கிறார்ஞானகுரு சீஷனுக்கு.

6-4-70

9-35 பி. ப.

47. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

ஓர் நுளம்பு தேகத்தில் கடித்தால் அதை அடிக்கிறேன் என்று தன்னைத்தான் கையால் அடிக்கிறேன். தன்னை அடித்துத் தான் கொசுவைக் கொல்கிறேன்.

போருள்: அதுபோல்தான் இவன் தோன்றிய பாகத்தின் பஞ்சலோகங்களும், புலன்களும் இவனுடைய அறிதான் பிறப்பின் உண்மை இரத்தத்தை உறுஞ்சிக் குடிக்கிறது. அது இவன் உடலாய் இருக்கிறது. அப்புதங்களைக் கொல்ல வேண்டுமானால் இந்த உடல் நிலையின் இன்பத்தின் அறி வீ ன த் தி ன் ஆசையை அறிவால் அடித்து இந்த உடல் நிலையின் இன்பத்தை கொசுவைக் கொன்றதுபோல் கொல்ல வேண்டும். அப்படிக் கொன்றானாகில் நுளம்பு உறுஞ்சுகிறதுபோல் உண்மையை உறுஞ்சுகின்ற புலன்கள் செத்துப் போய்விடும். கொசு செத்ததுபோல் இவன் அறிவால் அடித்தால் புலன்கள்

சாகும். கொசவை அடிக்கும்போது தன்னை அடிப்பதுபோல் புலனை அடிக்கும்போது இவனுக்கும் மனமும், பந்த பாசங் களும், அதால் உண்டாகும் நேசங்களும், இரத்த பாசங்களும் உலகமும் உம்மை நோக்கச் செய்வார்கள் உலகில். நீ அவர்கள் நோவை பொருட்டுத்தாமல் உண்ணை உறிஞ்சிக் குடிக்கின்ற புலனையும், பூதங்களையும், கொசு அடிப்பதுபோல் அடித்துக் கொன்றுபோட வேண்டும். அந்திலையில் உம்முடைய உண் மையை உறுஞ்சிக் குடிக்கின்ற பாகங்கள் இறந்து போகும். கொசவை அடிக்கும்போது தன் தேக்கி நோந்தாலும் அது விளங்காது கொசவைக் கவனிக்கின்றன.

அதுபோல ஆசை என்னும் வடிவுக்குள் புலன் என்ற கொசு இருந்து ஆன்மா என்னும் உண்மையைக் குடிக்கப் பார்க்கும். அந்நேரத்தில் அடிக்கும்போது இப்பிறப்பின் மனதுக்கு நோவு உண்டாகத்தான் செய்யும். அந்த நோவைக் கருதாமல் கொசவின்மேல் கருத்து இருந்ததுபோல் இவன் புலன்மேலும் ஆசையின் மேலும் கருத்தும் அறிவும் உணர்ச்சியும் இருக்க வேண்டும். இந்த உணர்ச்சி அதிலே இருக்குமாயின் உடலின் இன்பதுன்பங்கள் அவனுக்கிராது என்கிறார் குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்கு.

7-4-70

7-35 பி. ப.

4B. தமிழ! ஓர் உதாரணம்:

அம்பட்டன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் அரண்மனை அம்பட்டன். அவன் அரசனுக்கு சிரைக்கிறது வழக்கம். அவனாரில் இன்னும் சில மதிப்பான ஆட்களுக்கும் சிரைக்கிறது. இன்ன இன்ன நாட்களில் இன்ன இன்ன இடத்தில் சிரைக்க வேண்டும் என்று குறித்து சவரம் பண்ணுவது வழக்கம். அரசனுக்கு சிரைக்க அரண்மனைக்குள் போகிற நேரங்களில் படைத் தலைவனையும், மந்திரியையும் கேட்டுத்தான் அரண்மனைக்குள் செல்லவேண்டும். அந்திலையில் அம்பட்டனுக்கும் தலையாரி மந்திரி இவர்கள் இரண்டு பகுதிக்கும் மனத்துக்குள் தகராறு உண்டாகி இருந்தது. ஒருநாள் அம்பட்டன் ஊரில் ஒரு தலையாரிக்கு சவரம் பண்ணிக்கொண்டிருந்தான், அப்போதுதான் அரசனுக்கு இன்று சிரைக்கின்ற நாளென்று அறிந்து அவசர அவசரமாக சவரம் பண்ணிவிட்டு அரண்மனைக்கு ஒடிவந்தான். இதற்கிடையில் அரசன் அரண்மனையில் அம்பட்டனைக் காண வில்லையே. கொலுவிற்குப் போக வேண்டும். நேரமாகிவிட்டதே என்று அவசரப்பட்டு அப்படியே நித்திரை செய்துவிட-

தான். அம்பட்டனும் அவசரப்பட்டு அரண்மனைக்கு வந்து பார்க்கும் போது அரசன் நித்திரையாய் இருப்பதைப் பார்த்து அம்பட்டன் அரசன் நித்திரையாய் இருக்கும்போதே அவருக்குத் தெரியாமல் அவனுடைய வேலையைச் செய்து முடித்தான். அப்போது அரசனும் விழித்துப்பார்த்து அம்பட்டனிடம் ஏய் இவ்வளவு நேரம் என்ன செய்தாய், நான் கொலு விற்குப் போக நேரமாகிவிட்டது. என்று ஏனினுன். அதற்கு அம்பட்டன் மகாராஜா நான் முன்பே வந்து எல்லா வேலைகளும் செய்து முடித்துவிட்டு உங்களை தரிசித்துப் போகத்தான் நிற்கிறேன் என்று கண்ணுடியைக் காட்டினான்; எல்லாம் கவரம் பண்ணி வடிவாக இருந்தது.

அப்போது அரசன் நீ கெட்டிக்காரன். சீக்கிரமாய் முடித்து விட்டாய் என்று சந்தோஷமுண்டாகி உனக்கு என்ன வேண்டும் என்று அம்பட்டனிடம் கேட்டான். அதற்கு அம்பட்டன் உங்கள் அன்புதான் வேண்டும் மகாராஜா. நான் அரண்மனைக்கு உள்ளே வரும்போது தடையில்லாமல் இருக்கவேண்டும் மந்திரி, தலையாரி, படைத்தலைவன் ஆகியோர் என்னைத் தடை செய்யாமல் உள்ளே வரச் செய்ய உத்தரவு தரவேண்டும் என்றான். அதைக்கேட்ட அரசன் அம்பட்டனுக்கு ஒரு பவணைக் கொடுத்து, அம்பட்டனையும் வைத்துக்கொண்டு மந்திரியைக் கூப்பிட்டு இவன் வரும்போது தடைசெய்யக்கூடாது என்று எல்லோருக்கும் உத்தரவு செய் என்று கட்டளையிடதான். அப்படியே செய்து முடித்தான் மந்திரி. அம்பட்டனின் மதியாத பேச்சையும், அரசனிடத்தில் உத்தரவு பெற்ற கட்டளைகளையும் என்னை மந்திரிக்கும் மற்றையப்படைத்தலைவர்களுக்கும், தலையாரிக்கும் கோபம் உண்டாகி விட்டது; அம்பட்டனுக்கு என்னை அங்கு நில் இங்கு நில் என்று சொன்னீர்களே. இப்போது எப்படி என்று பெருமை உண்டாகி இருந்தது. அதனால் அம்பட்டனும் அரண்மனைக்கு போய்வரும்போது மந்திரியையும் தலையாரியையும் பரிகாசம் செய்து மதியாது கண்ணைச் சிமிட்டிக்காட்டி தலையை அசைத்துக் கொண்டு போவது வழக்கம். எப்படி என் செய்கை என்ற எண்ணத்தின் செயலை தலையால் ஆட்டிக்கொண்டு போவான். அவ் அம்பட்டனைன் சிந்தை நான் நினைத்தால் மந்திரிமார்களுக்கு வேலை இல்லாமலாக்குவேன் என்ற எண்ணம்தான் அவனுள்ளத்திலிருந்தது.

ஒருநாள் அம்பட்டனிடம் என்ன நீ எங்களை மதியாமல் பரிகாசம் செய்துகொண்டு போகிறுய் வருகிறுய் என்று மந்திரி கேட்டான். அதற்கு அம்பட்டன் நான் யாரென்று உங்க

ஞக்குத் தெரியவேண்டும். நான் நினைத்தால் அடுத்த நிமிஷத் தில் உனக்கு வேலை இல்லாது போய்விடும் என்று சொன்னான். இதனால் மந்திரிக்கும் அம்பட்டனுக்கும் தகராறு உண்டாகி விட்டது. அம்பட்டன் மந்திரியைப் பார்த்து நான் உள்ளைப் பார்த்துக் கொள்கிறேன் என்று சொல்லிப்போனான். அரசனுக்கும் அம்பட்டனுக்கும் உள்ள ஒற்றுமை அதிகமாக இருந்ததால் ஒருநாள் அம்பட்டன் அரசனுக்கு சிரைக்கும் போது, ஊர்மக்கள் என்ன சொல்கிறார்கள்? ஊர் எப்படி இருக்கிறது என்று கேட்டான் அரசன். அதற்கு அம்பட்டன் அரசனும் நல்லது. ஊரும் நல்லது என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் எல்லா வீடுகளிலும் தங்கம், பொன், வெள்ளி எல்லாம் கூடிப்போய் விட்டதால் அரசரைக் கணிக்கிறார்கள் இல்லை. ஊரில் உள்ள தங்கம், பொன் எல்லாம் நம்முடைய பேங்குக்கு வந்தால் நல்லது. அவர்களுக்கு பணச்செருக்கு இராது. அவர்கள் எல்லாம் அரசனை மதிப்பார்கள் என்று சொன்னான். ஆனால் அம்பட்டன் சொன்னது அவனுடைய கெட்ட சிந்தனையால் இந்த மந்திரி பிரதானிகளுடைய பணச்செருக்கை அடக்கத்தான் இந்த உபதேசத்தை சொன்னான். உடனே அரசன் மந்திரியைக் கூப்பிட்டு எல்லாவீட்டிலும் சோதனை செய்து இருக்கும் மாணிக்கம், பவுண் பொன் எல்லாம் பறிமுதல் செய்து அவைகளை நம் அரசாங்க திறைசேரியில் கொண்டுவந்து சேருங்கள் என்று அரசன் கட்டளையிட்டான்.

அதன் படியே மந்திரியும் பிரதானிகளும் சோதனையிட்டு அங்குள்ள தங்கம் பொன்களை எடுத்துக் கொண்டு வந்தனர். அப்படி வரும்போது அவர்கள் அந்த அம்பட்டன் வீட்டிலும் போய் சோதனை செய்தார்கள்: என்னையாரென்று உங்களுக்குத் தெரியுமா என்று அவர்களிடம் அம்பட்டன் கேட்டான். நீயாராயிருந்தால் எங்களுக்கென்ன? இது அரச கட்டளை என்று சொல்லி வீட்டைச் சோதனை செய்து அங்குள்ள தங்கம் வெள்ளி களையும், அம்பட்டனுக்கு அரசன் வெகுமதியாகக் கொடுத்த பவுணையும் எடுத்துக் கொண்டு போனார்கள். அந்தக் கோபத் தினால் இவர்களை இந்த நாட்டை விட்டே கலைத்துவிடவேண்டுமென்று திட்டமிட்டு பின் ஒரு நாள் அம்பட்டன் அரசனுக்கு சிரைக்கும் போது அரசன் கேட்டான் இப்போது ஊர் மக்கள் எப்படிப் பேசுகிறார்கள். என்ன நடக்கிறது என்று கேட்டான் அம்பட்டனிடம். அதற்கு அம்பட்டன் எல்லாம் அரச மரியாதையை சிறப்பாக நடத்துகிறார்கள். ஆனாலும் மகராஜா! நீங்கள் சந்தோஷமாகக் கொடுத்த பவுணையும் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டார்கள். அதற்கு நான் அரசர் கொடுத்த

வெகுமதி: அதற்கு சங்கை செய்யவேண்டும் என்றேன்: அதற்கு அவர்கள் சொன்னார்கள் அரசனுவது, ஆண்டியாவது. நாங்கள் அரச கட்டளையைத்தான் செய்கிறோம். நீ அரசன்டம் போய் சொல் என்றனர். ஆனால் இந்த மந்திரிமார் அரசரை மதிக்க வில்லையே என்றுதான் மனவருத்தம். ஆனால் மற்றவர்கள் எல்லாம் மதிக்கிறார்கள் என்னுன். அதற்கு அரசன் அரச நீதியின் கட்டளை யென்பது மக்கள் எல்லோருக்கும் ஒன்று தான். ஆனால் உமக்கு ஒன்று மற்றவருக்கு ஒரு நீதியில்லை என்று சொன்னான்.

அதைக் கேட்டு அம்பட்டன் இந்த மந்திரிமார், பிரதானி களை எல்லாம் வேலையிலிருந்து விலக்கவேண்டுமென்று மனதுள் எண்ணிக்கொண்டு போனான். பின் மறுமுறை அரசனுக்கு சிரைக்கும்போது இப்போது ஊர்எப்படி என்று அரசன் அம்பட்டனிடம் கேட்டும்போது அம்பட்டன் சொன்னேன், ஊர்மக்களைல்லாம் பேசிக்கொள்கிறார்கள் இந்த நீதிநிறைந்த அரசனுக்கு இந்த மந்திரிமார், படைத்தலைவர்களைல்லாம் சூழ்ந்து இருந்து கொண்டு இந்த திறைசேரிப் பணத்தை வாங்கி அரசனைவிடக் கூடிய சகம் அனுபவிக்கிறார்கள். இந்த அரசனுக்கு நாங்கள் இருக்கின்றோம் தானே. ஏன் இவ்வளவு சம்பளம் கொடுத்து வைத்திருக்கிறார் அவர்களை. அவர்களுடைய சம்பளத்தைக் குறைத்தால் அவர்களுடைய பெருமை அடங்கின்றும். அவர்கள் அரசநீதியையும் செய்வார்கள். பணமும் திறைசேரிக்கு வந்து விடும். அப்படி இல்லாவிடில் நாட்டைச் சீரழிப்பார்கள் என்று பேசிக்கொள்கிறார்கள். அரசனையோ புகழ்கிறார்கள். மந்திரி, தலையாரிகளை நற்சிந்தனையாக ஊர்மக்கள் சொல்லவில்லை என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட அரசன் அப்படியா பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் அதற்கு என்ன செய்யலாம் என்று கேட்டான் அம்பட்டனிடம் அரசன்.

அதற்கு அம்பட்டன் அரசே! எனக்கு ஒரு யோசனை தோன்றுகிறது. அரசே! ஊர் மக்களுடைய எண்ணத்தை மாற்றி அவர்களுக்கு நல்ல சிந்தனையை உண்டாக்க வேண்டுமானால் இவர்கள் எல்லோரையும் வேலையிலிருந்து தகர் திவிடவேண்டும். அப்போது சம்பளமும் மிச்சப்படும். திறைசேரியில் பணம் நிறையும். ஊர்மக்களும் நல்லெண்ணம் கொள்ளார்கள் என்றால் அதைக் கேட்ட அரசன் நீ சொன்னது சரிதான் ஆனால் நம் நாட்டையும் அரசையும் காக்க மந்திரியும் படைத்தலைவர்களும் தேவைதானேன்றான். அரசே! குடிமக்கள் எல்லாம் பாதுகாக்கக்கூடிய நிலையில் எந்த எதிரிகளையும் விரட்டியடிக்கக்கூடிய தகுதியில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அரசன் மனையக் காக்க ஜநநாறு கொழுத்த நாய்களை விட்டு, ஒரு சமையல்

காரணையும் வைத்தால் ஒரு காகம்கூட வரவிடாது. ஒரு முடை அரிசி சிலவும் அரைஅந்தர் கருவாடு சிலவுதான் போகும். ஆனதால் ஒரு மாதத்துக்கு ஒரு மந்திரிக்கு கொடுக்கின்ற சம்பளத்தை ஒரு வருடத்துக்கு நாய்களுக்கு சாப்பாடு கொடுக்கலாம். நாட்டுமக்களெல்லாம் தேசப்பற்றேடு அரசனைக் காக்கும் வீரர்களாக இருக்கிறார்கள், ஆனபடியால் என்னத்துக்கு இவர்களெல்லாம் என்று அம்பட்டன் சொன்னான். அதற்கு அரசன் அயல்நாட்டான் படையெடுத்து வந்தால் என்ன செய்வது என்று கேட்டான்: அவர்களை வரவிடாது நாய்கள் ஐந்நாறும் எதிரிகளையும் ஒரு காகத்தையும்கூட கோட்டைக்குள் விடாது. அந்திலையில் ஊர்மக்கள் தேசப்பற்றேடு அரசனையும் ராச்சியத்தையும் காப்பார்கள். ஆதலால் இவர்கள் என்னத்துக்கு இவர்களால் பொருஞும் நஷ்டம். திறந்தேரியில் பணமும் சேராது என்றான்:

அதைக்கேட்ட அரசன் மந்திரிமார்களையும், தலையாரியையும், படைத்தலைவனையும், மற்றுமைனவரையும் பதவியிலிருந்து விலக்கிவிட்டு, ஐந்நாறு கொழுத்த நாய்கள் கொண்டு வரும் படி அம்பட்டன்டம் சொன்னான். அம்பட்டனும் அப்படியே ஐந்நாறு நாய்களையும் பிடித்து, சமையல்காரன் ஒருவனையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் அரண்மனையில் விட்டான். அரண்மனையில் நாய்களும் அரசனும் தான் இருந்தனர்: அம்பட்டன் மாத்திரம்தான் போக்குவரத்து மந்திரியாக இருந்தான். வேறு ஒரு வரும் இல்லை.

அப்படி இருக்கும்போது இரவுவேளையில் நாயை அவிட்டு விடுவான் சமையல்காரன். அரசனுக்கு இரவு பகலாய் நாய்ச் சத்தமே அல்லாமல் மனநிமிமதி இல்லை. இரவு பகலாய் நாய்க்கு நாய் சன்னடை. அரசனுக்கு ஓய்வில்லாத மனமும் காதும் அடைக்கக்கூடிய சத்தம். அம்பட்டன் சொன்ன சொல்லிக் கேட்டு இவ்வளவு ஓயாத தொல்லை என்று யோசித்துக் கொண்டிருந்தான் அரசன். அந்திலையில் இந்த அரசனுடைய சேஞ்சிபதிகளும், மந்திரிகளும், படைத்தலைவனும் அயல்நாட்டு எதிரி அரசனிடம் உத்தியோகம் தேடிப்போய், இங்கு நடந்த சம்பாஷனை அளித்ததையும் சொல்லிக்காட்டி அந்தாட்டிலே அரசனுக்கு அம்பட்டன் ஒருவன்தான் மந்திரியாக இருக்கிறான். அவன் சொற்படி அரண்மனைக்கு ஐந்நாறு நாய்கள் இருக்கிறது. அந்தாட்டு மக்கள் கஷ்டத்திலும், நஷ்டத்திலும் சஞ்சலத்திலும் இருக்கிறார்கள். இதனால்தான் எங்கள் குறையையும், மக்கள் குறையையும் தீர்ப்பதற்கு உங்களிடம் வந்தோம் என்-

றனர்: ஒம் அப்படியா. அந்தாட்டை எவ்வளவோ நாள் கைப்பற்ற என்னி இருந்தேன். இதே சமயம் அந்தாட்டுக்குப் படைகளைத் திரட்டி இப்போதே நாட்டைக் கைப்பற்றி மக்களைக் காப்பாற்றவேண்டும் என்று மந்திரியிடம் சொன்னான். அதைக்கேட்ட இங்கிருந்துபோன மந்திரி சொன்னான், படைப்பட்டாளங்கள் தேவையில்லை. இரண்டு முடை கருவாடுகள் தேவை. நாங்களும் அரசன் படைத்தலைவனும், அரசரும் வந்தால் போதும். ஒரு பல்லக்கில் போய் நாட்டைக் கைப்பற்ற வாம் என்று சொன்னான். அதைக்கேட்ட அரசன் கருவாடு எதற்கு என்று கேட்டான். அங்கிருப்பது நாய்கள். கருவாட்டை வாட்டிப்போட்டு ஏற்றதுவிட்டால் நாய்கள் ஒவ்வொன்றும் தூக்கிக்கொண்டு போகும். அப்போது நாங்கள் செங்கோலைக் கைப்பற்றவாம் என்று சொன்னான் மந்திரி. சரி அப்படியா என்று அரசனும், படைத்தலைவனும், முன் அம்பட்டன் பேச்சுக்கேட்ட அரசன் அகற்றிய மந்திரி, படைத்தலைவனும் புறப்பட்டு, அரண்மனை வாசலில் போனதும் நாய்கள் வள் வள் என்று கத்தியது. உடனே நான்கு பக்கமும் கருவாட்டை வீசிவிட்டனர். நாய்கள் அவைகளை பிரக்கி எடுத்துக்கொண்டு அப்பால் போய்வீட்டன. உடனே அரண்மனைக் கோட்டை உடைத்து உள்ளே போய் அரசனைக் கைதுசெய்து ஒ அரசனே! இப்போது நீ என்ன செய்யப் போகிறோய்: வாரும் சிறச்சாலைக்கு என்று படைத்தலைவர்கள் இழுத்து, எதிரி அரசனின் கொடியைப் பறக்கவிட்டு சங்கு நாதம் செய்துவிட்டு அரசனே! இப்போது நீ என்ன செய்யப்போகின்றோய். என்று மீண்டும் கேட்டான்டு அதற்கு இந்தாட்டு அரசன் சொன்னான் நீங்கள் சொல்வதை நான் கேட்கிறேன். இந்திலைக்கு நான் ஆனதற்கு காரணம் எனக்கு ஒரு அம்பட்டன் ஒரு மந்திரியாக இருந்ததால்தான்: அந்த அம்பட்ட மந்திரியைக் கண்டு அவனேரு நான். கொஞ்சம் பேச எனக்கு அனுமதி தரவேண்டும் என்று எதிரி அரசனை அம்பட்டன் புத்தி கேட்ட அரசன் கேட்டான். ஓ! அப்படியா சரி இவனை அழைத்துக்கொண்டு போய் அவனுடைய மந்திரியிடம் விட்டு அவன் பேசவேண்டியதை பேசியதும் மீண்டும் இவனைக் கொண்டுவந்து சிறையில் அடையுங்கள் என்று சொல்லி அரசன் அரண்மனையில் இருந்தான். அதன்படி எதிரி அரசனைக் கட்டிக்கொண்டு போனார்கள்: அங்கு பலர் அம்பட்டனைச் சூழ்ந்து இருந்தார்கள். அம்பட்டன் சிலருக்கு சிரைத்துக்கொண்டிருந்தாய். அவர்களில் சிலர் உங்கள் அரண்மனைப் பக்கம் பெரும் சத்தம் கேட்டது. எதிரி அரசன் வந்து இராச்சியத்தை கைப்பற்றிப் போட்டாராம். நீ மந்திரியாச்சே. என்ன நடந்தது என்று கேட்டார்கள்.

அதற்கு அம்பட்டன் சொன்னான், இராவணன் ஆண்டால் நமக்கென்ன. இராமர் ஆண்டால் நமக்கென்ன எவன் பெண்டில் எவனே முடிபோனாலும் வெவ்வெக்கு ஜிந்து பணம். என் கத்தியை நான் ஒருவர் தலையில் வைத்துப் பிரட்டினால் இருபத்தைந்து சதம். எது எப்படிப் போனால் நமக்கென்ன; எதிரி அரசன் பிடித்தால் தான் நமக்கென்ன? என்று சொன்னான். அதைக் கேட்டுக் கொண்டு வந்தனர் அரசனும் படைத் தலைவர்களும். அப்போது அரசன் அம்பட்டனைப் பார்த்து சொன்னான், உன் பேச்சைக் கேட்டு என் நாடு நகரமெல்லாம் பறி கொடுத்து இன்று இந்த நிலையில் வந்திருக்கிறேன். நீ ஒரு மந்திரி தானே இருந்தாய். இனி எந்த வழியில் நான் தப்பலாம் என்று ஒருவழி சொல்லித் தான் என்று கேட்டான். அதற்கு அம்பட்டன் மகராஜா இப்படி நடக்கும் என்று அப்பவே தெரியும். அரசனும் இருக்க மட்டும் துண்பந்தான். மற்ற அரசன் வந்து கைப்பற்றுகிறது உண்மை தான். என்னப்போல் இருந்தால் ஒரு துண்பமில்லை. கத்தியைத் தலையில் வைத்துப் பிரட்டினால் இருபத்தைந்து சதம். எவரும் சண்டை சச்சரவு இல்லை. நான் ஆயிரம் குடி சிரைக் கிண்஠ேன். அதில் ஜிந்தாறு குடியை நீங்கள் பாருங்கள். நான் ஜிந்தாறு குடியைப் பார்க்கிறேன் என்றான். அதற்கு அரசன், அம்பட்டா! என்னை சிரைக்கவும் ஆளாக்கிவிட்டாய், இன்று முழுப்பாகத்தையும் தெரிந்துகொண்டேன் என்றான். அதைக் கேட்ட கூட்டிக்கொண்டுபோன மந்திரி அம்பட்டன் புத்திகேட்ட அரசனே! அம்பட்டன்புத்தி கேட்டதால் உனக்கு சிறைச்சாலை தான் சிறந்த இடம் என்றுகூறி அவனை கொண்டுபோய் எதிர் அரசனிடம் நடந்தவற்றை சொன்னார்கள். அதற்கு எதிர் அரசன் நாட்டைக்காக்கும் உயிர்காப்பான் தோழர்களைவிட்டு நாவிதன் பேச்சைக்கேட்டு நாய்களைக் காவல் வைத்த மன்னனே! வாரும். அறிவில்லாதவனும், அரசந்தியில்லாதவனும், நன்மை தீமையின் வளக்கமில்லாதவனும், நாவிதன் குணத்தின் வளக்கத்தை தெரியாதவனுமாகிய உமக்கு இந்தாட்டை நடத்த முடியாது. நீ இருப்பதற்கும் இறப்பதற்கும் நடுத்தரமாகிய அறிவீன இருட்டுச் சிறைச்சாலையை நல்லது என்று சொல்லி சிறையில் அடைத்தான்.

பொருள்:- இதுபோல் ஆண்டவனின் சிருஷ்டிப் படைப்புகளில் மிக மேலாந்தரமான அறிவுடையவன் மனிதன் அரிதான் பிற வியைப் பெற்றவனும் மனிதன். இவன் தன்னை உணர்ந்து தன்னை இழந்து தன் தலைவனைப் பெரிதாய்க் காணவந்தவன் மனிதன். ஆனால் அம்மனிதர்களில் பலவிதம் உண்டு அதில் பலர்

இந்த அம்பட்டன் புத்தியைக்கேட்ட அரசனைப்போல் தன் அறி வீன்தைப் பெலப்படுத்தி அதைப் பெரிதாய் வைத்துக் கொண்டார்கள். பட்டம், பதவி, மதம், சாதி, வேதம், வேதாந்தம், சித்தாந்தங்களில் ஒருவொரு சின்னங்களின் அடையாளத்தை தன் உடலின் கூரியும் மனத்தின் அசைவிலும் புத்தியின் ஈன்திலும், புலனின் மயக்கத்திலும், பூதங்களின் விளையாட்டின் ஒட்டத்திலும், குரங்கின் புலனின் ஆட்டத்திலும், இந்த உலகத்தின் சின்னங்களை சார்ந்து அதை ஆபரணுதிகளாக அணிந்து அலங்கரித்துக் கொண்டார்கள் பலர். அவர்கள் அந்த அரசனுக்கு அம்பட்டன் புத்தி சொன்னதுபோல் பரத்தை அடைவதற்கு இந்த மதத்தை வழிகாட்டித் தந்து குணத்தை இழக்கச் செய்து, அறிவைக் கலைத்து, பொறுமை, கருணை, ஈகை, இரக்கம், தானம், தர்மம், நீதி, சத்தியம், சகிப்பு, சமாதானம், ஒரே குலம், ஒரே இனம், ஒருவனே தேவன், உணர்வு, உணர்ச்சி, புத்தி, மதி, அறிவு, பகுத்தறிவு, பேரறிவாகிய இறைவனின் குணங்கள் எல்லாம் கூட்டுக்குள்ளிருந்து ஆண்மாவுக்கு காவல் புரிந்து அவ்வுயிரைப் பாதுகாத்து நல்வழிக்கு அழைத்துச் செல்கின்ற இப் பொருள்கள் அனைத்தையும், அம்பட்டன் புத்தியை அரசன் கேட்டு மந்திரி, படைத்தலைவன் ஆகியோரைக் கலைத்து விட்டு நாய்களைக் காவல் கைத்ததுபோல், இந்த நற்பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் கூட்டிவிருந்து கலைத்துவிட்டு இவன் கூட்டுக்கு காவல்காரனாக மதம், ஆணவம், பட்டம், பதவி, வெறிபிடித்தோர்கள் சாதி,, மதம், பேதம் என்னும் நாயைக் காவல் வைத்து, அம்பட்டன் நாயைக் காவல் வைத்தால் ஒரு காகம் கூட வராது என்று சொன்னது போல் இவர்கள் இந்த வழிகளைச் சொல்லிக் கொடுத்து, இறுதியில் எதிரி அரசன் கையில் அகப்பட்டதுபோல் எங்கள் அரிதான் பிறவியையும், நாம் அடையவேண்டிய பதவியையும் இழந்து இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு பசியாலும், பிளியாலும், மூப்பாலும், சாக்காடு இந்தாங்காலும் இறுதியில் எமன் கையில் சிக்கி மடிந்து பின் பிறவிகளையும் அடைந்து நரகலோகத்தையும் அடைய ஆளாகின்றோம். அம்பட்டன் புத்திகேட்ட அரசன்போல் மதம், ஆணவம், பெருமை, பட்டம், பதவி பெற்று பட்டத்துக்கு கித்தி அடைந்தவர்களின் மொழியைக் கேட்டு இறுதியில் நாங்களும் இக்கெதியை அடைகின்றோம். கடையில் அரசன் செங்கோல் தாங்கிய கையாலே ஜிந்தாறு குடிக்கு சிரைக்க வழி தேடிக்கொடுத்ததுபோல் இந்த அரிதாய்ப் பிறந்த மனிதன் அறிதற்கரிதான பொருளை அடையவந்தவன் இவர்கள் பேச்சைக் கேட்டு முன்ரரைக்கோடி பல பிறவிகளை எடுக்க வேண்டியதாய் வரும்:

இதைத் தெரிந்து தன்னை அறிந்து தன்னை இழந்து தலைவணை அறிந்து அவனுக்குள் உறைந்து படிந்து நாம் ஒடுங்கிக் கொள் வதே இப்பிறவியின் சிறப்பாகும்.

இதை அறிந்து உன் அறிவின் சிறப்பை ஆராய்ந்து அவ்வழியின் நிறைவை ஆராய்ந்து அந்திறைவின் உன்மையை விளக்கி அவுடனுமிக்குள் விளக்குவின்ற ஒருவணைத் தெரிந்து அவ்வொன்றுக்குள் முழுக்குவின்ற சத்தத்தைக் கேட்டு அச்சத் தத்துக்குள் இலவங்குவின்ற பிரகாசத்தை விளக்கி அவ்விளக்கத் துக்குள்ளாலே நீ முழுங்கித் துவங்குவாயாகில் அந்திலை இப்பிறவிக்கு மிகச் சிறப்பு என்கிறோர் குருபாவா சீஷனுக்கு

8-4-70

5-30 பி. ப.

49. தம்பி! ஓர் உதாரணம்

ஒரு நாகபாம்பின் வாய்க்குள் விழும் அதனுடைய சீற்ற மும் இல்லாவிடில் அதன்மேல் வீசிகின்ற பூமணத்தின் வாச ஜெக்கும் அதன் அழகுக்கும் யாபேரும் உந்து அதை தன் மேலில் ஆபரணுதி மாலைகளாக அணிந்து கொள்ளக்கூடியும். அதன் விஷந்தினுல்தான் யாபேரும் அதை அணிந்துகொள்ளப் பயப்படுகிறார்கள். நாகபாம்பைப் பிடித்து ஆட்டும் குறவன் அப்பாம்புகளை தன்கையில் இருக்கும் குழுவின் சத்தத்தின் நாக வீராரியின் நாததீந்தகளின் ஒசையை தன் வாயிலிருந்து அந்த ராகத்தை எடுத்து அக்குறுவின் வசமாக வாசித்து அந்த ராசத்தால் அப்பாம்பை மயங்க வைத்து, ஆடவைத்து, படுக்க வைத்து கையால் பிடித்து அந்த மயக்கத்தின் பக்குவத்தி வேயே அதன் விஷப்பல்லை பிடுங்கி தன் பெட்டிக்குள் போட்டு மின் அதைக் கொண்டு ஆட்டுகிறோன். அதனால் அதன் பெயர் பாம்பு. இவன் பெயர் பாம்பாட்டி.

போருள்: அதுபோல் மன், நெருப்பு, தன்னீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் பஞ்சபூதங்களாகிய விஷப்பாம்புகள் என் விகிக்கைக்கடங்காத விஷப் பாம்புக் குட்டிகளை அந்தப் பாம்புகள் வாழ்வின்ற புத்தான இந்தக் கூட்டுக்குள் ஈன்று வளர்க்கின்றன. அந்த விஷப்பாம்பின் நஞ்சின் விஷக்குணங்களால் மயங்கிக் கிடக்கின்ற மனிததெஜனங்கள் அநேகம் அநேகம் உண்டு உலகில் அதிலும் அவ்விஷப் பாம்பின் விஷக்குணங்களின் இரையாகிய ஆணவும், கர்மம் மாயை என்னும் இரைகளைச் சாப்பிட்டு சாப்பிட்டு நெடோாாம்பைத்து வாழ்கின்றன, அந்தப் பூதக்கணங்களாகிய விஷப்பும்பு. இந்த விஷக்குணங்களைத் தெரிந்து தன்னை அறிந்து அவனுக்குள் உறைந்து படிந்து நாம் ஒடுங்கிக் கொள் வதே இப்பிறவியின் சிறப்பாகும்.

களைக் கண்ட மனுசனானவன் (இன்ஸான் காமில்) இப்புலனின் விஷக்குட்டிகளையும் இப்புலனின் விஷக் குணங்களையும் கண்டு பயந்து, இப்பஞ்சப் புலன்களின் உடலையும் அதனுள் இருக்கும் விஷங்களையும் நினைத்து என்னிப் பயந்து அப்பப்பாபார்க்குமிடமெல்லாம் விஷம். இருக்குமிடமெல்லாம் விஷம். படுக்குமிடமெல்லாம் பூதங்கள். மனம் நாடுமிடமெல்லாம் கொலைவாங்கும் தெய்வங்களாக இருக்கின்றதே. உடலை உறுஞ்சி இரத்தத்தைக் குடித்து நரம்புகளைச் சோரவைத்து எலும்பை உருக்கி குணங்களைக் கெடுத்து அறிவை மறைத்து உணர்வைக் கொன்று புத்தியை அழித்து உணர்ச்சியை எரித்து பொறுமையை அகற்றி கருணையைக் கலைத்து கடவுளா அடித்து விரட்டி உன்மையை வதைத்து இன்னும் எண்ணற்ற மட்டற்ற நற்குணங்களின் மனிதப் பிறவியின் நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு என்னும் நற்குணங்கள் அணிந்ததையும் இப்பாம்புகளும் அதன் குட்டிகளும் தன் விஷத்தைக் கக்கி கரு உருவெல்லாம் விஷத்தைப் படரச்செய்து, அந்த இறைவன் தோற்றங்கள் அணிந்ததையும் கூட்டுக் கருக்கி கரியாக்கி விடுவின்ற செயலையும் அதன் விளக்கத்தையும் கண்டு அய்யனே! அப்பனே! என் இறைவனே! இது என்ன புதினம்: என்னைக் காரும் என்னைக் காரும் என்று தப்பி அடித்து ஒடுகின்றார்கள் மிக அழிதான பேர்கள். அவர்களிலும் மனுசனங்கள் இன்ஸான் காமிலானவர் இப்பாம்புகளின் குணத்தையும் விஷத்தையும் கண்டு, அக்குறவன் ஆப்பாம்பைப் பிடித்ததுபோல் இவர்கள் இறைவன் குணத்தைக் கொண்டு இறைவன் அருளை வாதி அக்குணங்களை மயங்கச் செய்து அறிவால் பிடித்து அதன் பற்களைப் பிடுங்கி பகுத்தறிவென்னும் பெட்டிக்குள் போட்டு அதை அடக்கி பேராறிவால் அதை ஆட்டி தன் அறிவுக்குள்ளேயே அதைஒடுக்கி அச்சமின்றி பயமின்றி மூல வகுக்கி திடி இம் நிறப்புடையவர்களாக வாழ்ந்துவருவார்கள்.

மேலும் இதுபோல் உங்கள் புத்துவடிவான இந்தக் கூட்டுக்குள் இருக்கின்ற எண்ணிக்கைக் கடங்காத விஷப்பாம்புகளைப் பிடித்து பல்லைப்பிடுங்கிப் போட்டால் ஆப்பாம்புக்கூட்டத்துக்குள் நீங்கள் இருந்தாலும் அவைகள் கடித்தால் விஷம் ஏருது. நீங்கள் புற்றுக்கள்ளும் இருக்கலாம். உடலோடும் இருக்கலாம். உவகத்தோடும் இருக்கவாம். இதைச் சிற்றித்துச் செய்யவேண்டும். ஆனால் அறிவின் கண் குருடர்கள் இந்தப் பாம்புகளையும் பாம்புக்குள் இருக்கும் விஷத்தையும் அப்புத்தையும் தெரியாமல் அப்புலனின் பாம்பும் புத்துகளில் போய் ஏறி அப்பாம்பின் வாயில் சிக்குப்பட்டு அதன் விஷம் ஏறி தலைவிதி தலைவிதி என்று

தலைவிதிக்கு வைத்தியம் செய்பவனைத் தேடி ததிரிவார்கள் அநேகர். அந்தப் பைத்தியத்துக்கு ஒருபோதும் வைத்தியம் செய்யமுடியாது. ஆனஷடியால் நீங்கள் இந்தப் பைத்தியம் பிடித்தவர்களைக் கண்டால் விலகிக் கொள்ளுங்கள். இல்லாவிடில் இந்தப் பைத்தியம் பிடித்தவர்கள் உங்களையும் பைத்தியம் பிடிக்கச் செய்வார்கள், இதை விளங்கி விலகிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார் குரு:

8-4-70

6-40 பி. ப.

50. தமிழ் ஒர் உதாரணம்:-

ஒரு தாயும் பின்னையும் இருந்தார்கள். அப்பின்னை புத்திக் கூர்மையில்லா தெங்கனன். அத்தாய் அப்பின்னையை வளர்த்து அவனுக்கு பல புத்திகளையும் அறிவுகளையும் கற்பித்துக் கொடுத் தான். அது ஒன்றும் அவனுக்குப் புரிவதில்லை. இப்படி அவனுக்கு ஒரளவு பதினெட்டு வயதுவரையிலும் பலவிதமாகக் கற்றுக் கொடுத்து அவனுக்கு அறிவு வரவில்லை. அதை அறிந்த தாய் இவனை எப்படியாது மனிதனுக்க வேண்டுமென்று பலவிதத் திலூம் முயற்சி எடுத்துப்பார்த்தாலும் அவனுக்கு உணர்வு உணர்ச்சியும் புத்திக்கூர்மையும் வரவில்லை. இதை அறிந்த தாய் ஸாரில் வியபாபாரத்துக்கு அனுப்பியாவது இவனுக்கு நல்லபுத்தியைக் கற்பிப்பது நல்லது என்று நினைத்து அவன் கொஞ்சப் பொருளைக் கொடுத்து சந்தைக்கடைக்கு வியபாபாரத்துக்கு அனுப்பியார்த்தான். அவன் அப் பொருள்களைக் கொண்டு போகும்போது யாரும் என்னப்பா கொண்டு போகிறும். அதை எனக்கு தருகிறுயா என்று கேட்டால் கொடுத்து விட்டு வந்து விடுவான். மேலும் அவனுக்குப் புத்திவருமென்று கொடுத்துப் பார்த்தாலும் அவனுக்கு ஒரு நாளும் புத்தி திருந்தவில்லை. எவ்வாய் பொருளும் தெரிவிந்து போய்விட்டது. மாடு ஒன்று தான் மிச்சுமாக இருந்தது. சாப்பிடக் கூடவறி யில்லை. ஒரு நாள் அந்த மாட்டை கொண்டு போய் நூறு சூபாவுக்கு விற்று விட்டு அந்தக் காசை வாங்கி வா. இதுகான கடையியாக இருப்பது என்று சொல்லி அனுப்பினான். அப்படி என்றால் அம்மா எனக்கு சோறு கட்டித் தரவேண்டும் நான் போய் விற்று வருகிறேன் என்று சொன்னான். அவன் உள்ள தைப் போட்டு கழைத்து சோறும் கொடுத்து மாட்டையும் கொடுத்தனுப்பினான். அவன் மாட்டை விற்பதற்கு காட்டுக் குள் கொண்டு போனான். சரியாக மத்தியானம் பன்னிரின்டு மணியால் விட்டது. அவனுக்கு பசி வந்துவிட்டது. அவன் ஓரி

தத்தில் தண்ணீர் போகக் கண்டான். அவன் மாட்டை ஒரு மரத்தில் கட்டிப் போட்டு மரத்தடியில் உட்கார்ந்து சோறு சாப்பிட்டான். மரத்துக்கு மேல் மாட்டுக்கு முன்னால் இருந்த கொப்பில் ஒரு ஒன்று இருந்தது தலையை ஆட்டிக் கொண்டிருந்தது. அதைக் கண்ட அவன் ஒன்னைப் பார்த்து ஒன்று அன்னே! மாடா கேட்கிறும் என்றான். ஒன்று ஒருமுறை தலையை ஆட்டியது. இவன் மீண்டும் விற்கத்தான் கொண்டு வந்தேன் என்றான். ஒன்று ஒன்று தலையை ஆட்டியது. மாடு வேண்டுமா என்றான். ஒன்று அதற்கும் தலையை ஆட்டியது. எவ்வளவு என்று கேட்கிறுயா என்று கேட்டான். ஒன்று மீண்டும் தலையை ஆட்டியது. நூறு ரூபாய் மாட்டின் விலை என்று சொன்னான். அதற்கும் ஒன்று தலையை ஆட்டியது. மாட்டை இங்கே கட்டச் சொல் கிறுயா என்று கேட்டான். ஒன்று மீண்டும் தலையை ஆட்டியது. காசு தருகிறுயா என்றான். ஒன்று தலையை ஆட்டியது: காசு நாளீக்கு தருகிறேன் என்று சொல்கிறுயா என்றான்: ஒன்று தலையை மீண்டும் ஆட்டியது: கட்டாயம் நாளீக்குத் தருகிறுயா என்று கேட்டான். மீண்டும் அது தலையை ஆட்டியது. சரி அன்னே! நான் போய் வரவா என்றான். அதற்கும் ஒருமுறை தலையை ஆட்டியது. அவன் மாட்டை அப்படியே கட்டிவிட்டு விட்டுக்கு வந்தான்.

இவன் வீட்டுக்கு வந்ததும் தாய் கேட்டான் மகனே! மாடு விற்றுப் பணம் கொண்டு வந்தாயா என்று கேட்டான். ஆம் ஒன்று அன்னனாலுக்கு விற்றேன். நாளீக்கு காசு தருகிறேன் என்று சொன்னார், நான் வந்து விட்டேன். நாளீக்கு சோறு கட்டித்தாருங்கள். நான் போய் வாங்கிவருகிறேன் என்று சொன்னான். ஒன்று எப்படி காசு தரும் என்று தாய் கேட்டான் அம்மா அவர் மிச்சம் நல்லவர். அவர் நாளீக்கு தருவார் வரச் சொன்னார் என்று சொன்னான். சரியப்பா எப்படியாவது நாளீக்கு பணத்தை வாங்கிக் கொண்டு வா என்று சொன்னான் ஆம்மா என்றான். மறுநாள் அவனும் சாப்பாடு கட்டி கொடுத்தனுப்பினான். அவனும் போனான். அங்கு கட்டியிருந்த மாட்டைக் காணவில்லை. ஒன்று வெய்யில் காய்ந்து கொண்டிருந்த. அதைக் கண்ட இவன் ஒன்று அன்னே! காசு தருகிறீர்களா என்று கேட்டான். ஒன்று தலையை ஆட்டியது. இப்போது தருகிறுயா என்றான். ஒன்று அதற்கும் ஒரு முறை தலையை ஆட்டியது. நீ காசு தரமாட்டியா என்றான். அதற்கும் தலையை ஆட்டியது: மாட்டையும் எடுத்துக்கொண்டு காசையும் தரமாட்டியா என்று கேட்டான். அது அதற்கும் தலையை ஆட்டியது நீ என்னுடைய நூறுபாவைத் தராமல் விடுவியா பாரு என்று ஒரு தடி எடுத்து

உண்ண என்ன செய்கிறேன் பார் என்று ஒன்றைக் கலைத் தான். ஒன்று அங்கு இங்கு ஒடி இறுதியில் ஒர் புத்துக்குள் நுளைந்தது. காலசயும் தராமல் மாட்டையும் எடுத்துக்கொண்டாயா? உண்ணூவிடுவேனு பார் என்று கூறி அப் புற்றைத் தோண்டினான். அப்போது அப்புற்றுக்குள் ஏழு அண்டா முழு வதும் பவுண்கள் நிறைய இருந்தது. ஒன்றையும் அப்படியே முழிச்கக் கொண்டிருந்தது. அப்போது அவன் ஒன்றை அன்னே! இவ்வளவு பணம் வைத்துக்கொண்டு என்னுடைய நாறு ரூபாய் தரமாட்டேன் என்று சொன்னீர்களே. அந்த நாறு ரூபாயையும் தாருங்கள் என்றான். ஒன்றை அதற்கும் தலையை ஆட்டியது. என்னை எடுக்கச் சொல்லிந்திர்களா என்றான். அதற்கும் தலையை ஆட்டியது. அவன் நாறு ரூபாய் எடுத்துக் கூடிய இந்தா பார் நாறு ரூபாய் நான் எடுத்துக்கொள்ளட்டா என்றான். அது மீண்டும் தலையை ஆட்டியது. இவன் நாறு ரூபாயை எடுத்துக்கொண்டு வந்துவிட்டான்.

அப்போது தாய் காக் வாங்கிக்கொண்டு வந்தாயா மகனே என்று கேட்டான். ஆம் ஒன்றை அன்னைர் தந்தார் என்று அங்கு நடந்த சம்பவத்தைச் சொல்லி அவர் தரமாட்டார் என்று சொன்னேயே இந்தா பணம் நாறுரூபாய் என்று கொடுத்தான். இவன் சொன்னதைக் கேட்ட தாய் ஏதோ புதையல் இருக்கவேண்டும் என்று என்னி இரவீரவாக அவனையும் கூடிடுக்கொண்டு அப்புற்றடிக்குப் போய் திரவியங்கள் எல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு வந்து சேர்ந்தார்கள். இவன் விடந்ததும் எல்லோரிடமும் திரவியங்கள் எடுத்ததுபற்றிச் சொல்லிவிடுவான். அதனால் அரசன் வந்து விசாரித்து இவற்றையெல்லாம் கொண்டுபோய்விடுவார்கள் என்று இவன் புத்தியை அறிந்த தாயானவன் இவன் அறிவுக்கு ஒவ்வுக்கூடிய ஒரு குழுச்சியை செய்தான். அதாவது மகனுக்குத் தெரியாமல் பலகாரம் கட்டு கடகத்தில் வைத்துவிட்டு மகனே! எழும்படா பலகார மழை பெய்கிறது என்று அவனை எழுப்பிவிட்டு பலகாரத்தை அவனுக்குத் தெரியாமல் தூவிவிட்டான். அவன் அவைகளை ஒடி ஒடி பிறக்கிக் காப்பிட்டான். மறநாள் விடிந்தது. அவன் எல்லோருக்கும் நாங்கள் திரவியம் ஏழு அண்டாக்களைக் கொண்டுவந்தோம் என்று சொன்னான். அதைக் கேட்ட ஊர் மக்கள் அது எப்போதடா என்று கேட்டார்கள்வு அதுதான் உங்களுக்குத் தெரியாதா பலகார மழை பெய்த அன்றதான் என்று சொன்னான். ஊர் மக்கள் அரசனிடம் போய் சொன்னார்கள். அரசனும் படைத் தலைவர்களும் வந்து விசாரித்தபோது எப்போதடா என்று கேட்டனர்: அதுதான்

பலகார மழை பெய்தபோதுதான் என்றன. அதைக் கேட்டதாய் இவன் தெங்கனன். இவனுக்குப் புத்தி காணுது, எப்போது பலகாரமழை பெய்யப்போகிறது என்று சொன்னதைக் கேட்டதும் அரசனும் மக்களும் சரிதான் என்று போய்விட்டார்கள்.

போருள்: இவனைப்போல்த்தான் மிக அழிதாய்ப் பிறந்த மனி தர்கள் உண்மையையும் கடவுளையும் காண்பதற்குப் புராணங்கள் இதிகாசங்கள் முன்பின்னுள்ள புவர்கள் ஞானிகள் பக்தர்களின் வசனம் பாட்டுக்களை ஏட்டிலே பார்த்துப் பாடி ஒன்றுக்கு மாடுவிற்றவன் அறிவைப்போல இவர்களுடைய அறிவால் மேற்சொன்ன புராணங்களைப் படித்து கடவுளை ஒன்றுகளந்து கொள்கிறார்களாம். முன்னுள்ளவர்களெல்லாம் முத்தி அடைந்து கடவுளோடு ஒன்று கலந்துவிட்டார்கள். நாங்களும் ஒன்று கலந்துவிடலாம் என்று பாடி அழுதுதிரிந்து அறிவு என்னும் பொக்கிளத்தை ஒன்றை என்கிற மாயைக்கு விற்றுவிட்டு, அஞ்சானம் என்னும் பொருளைக் கொண்டுவந்து விட்டில் நிறப்பி வைத்து புலவின் பூதங்களின் உடலின்பதிதின் பக்கிப்பரவசத்தால், பராபரவஸ்தோடு அவர்களும் கலந்து விட்டார்கள்: நாங்களும் கலந்துவிட்டோம் என்று காவி, தன்டு, கமஸ்டலம், நெற்றியில் தீரியின்டரம் தாநித்து, கழுத் தில் உருத்திராட்சக்காய் கட்டி, கையிலே செபமாலை பிடித்து சடை தாடி வளர்த்து, நகங்கள் நீள வளரவைத்து சாட்சாதி பரமிவனுக்கு வடிவில்லை; இவர் மனத்தில் தோன்றும் மனக்காட்சி வடிவெடுத்து பரததோடு ஒன்றுகளந்து விட்டேன் என்று உரத்துக் கூச்சிலிட்டுக் கொண்டு உலகத்தை உலாவி சுற்றிவருவார்கள். எப்போது கடவுளை ஒன்று கலந்திர்கள் என்று கேட்டால், அவன் பலகார மழைபெய்த அன்றுதான் புதையல் எடுத்தோம் என்று சொன்னதுபோல், இவர்களும் ஐந்து பூதங்களும் ஒன்றுகூடி உருவான போதே நாங்கள் இரண்டுபேரும் இரண்டறக் கலந்தோம். நடுஇரவில் என்று சொன்னார்கள்.

அவன் ஒன்றுவிடத்தில் தானே மாட்டைக் காட்டி, தானே காசுகேட்டு, தானே தவணை போட்டு தானே தீர்ப்பெடுத்து, கெட்டித்தனமாக முடிவெடுத்தானே அதுபோல் இவர்களும் தானே கதைத்து, தானே மதிப்பெடுத்து, தானே சுவாமியாராகி, தானே ஞானம்பெற்று, தானே உருவும் எடுத்து தானே கடவுளைச் செய்து, தானே வைத்து, தானே பூசைசெய்து, தானே பேசி தானே தீர்ப்பெடுத்துக் கொள்வார்கள். இத்த

கைய பக்தர்களின் முத்தியையும், அவர்களின் சித்தியையும் சிறப்பையும் என்னென்றுதான் சொல்கின்றது.

அரிதான பிறவியின் பரிசுத்த உரித்தான மனுசாசனின் பகுத்தறிவால் பிரித்துப் பார்த்தால், இவர்களுடைய பக்தியின் அறிவை என்னென்று சொல்கின்றது. ஆனால் தமிழி! இவர்கள் புலன் பூதத்தின் மாயையின் மயக்கத்தின் அறிவை மெய்ஞ்ஞான குருவிடத்தில் இந்தப் பொருளை ஒப்படைத்தால், அவர் அதை வாங்கிக்கட்டி மாயக்கடவில் ஏறிந்து அறிவின் வற்றுத் செலவுத்தை உமக்குத் தருவார். அதைப்பெற்று குறைவற்று இருலோகத்துக்கும் நிறைவாய் இருபகுதியிலும் நீ ஆன்ம சுதந் திரத்தைப் பெற்று வாழலாம் என்றார் குரு சீஷனுக்கு.

8-4-70

7-15 பி. ப.

51. மெய்ஞ்ஞான குரு சீஷனுக்கு ஓர் உதாரணம் சொல்கின்றார்:

தாயும், மகனும் இருந்தார்கள் தகப்பன் இல்லை. அவன் புத்தி தெளிவில்லாதவன்தான். மகன் இப்படி இருக்கின்றனே, அவனைப்படிப்பித்து அறிவாக்கி விடவேண்டும் என்ற சிந்தை தாயக்கு உண்டு. ஆனால், அவனிடத்திலே மகனுக்கு அறிவினம் பெருத்ததுபோல் உலகத்தை நடத்துகின்ற பொருள்களும் கூட இருந்தது. அவள் மகனைக் கூப்பிட்டு நீ போய் படித்துவா என்று சொன்னான். அதற்கு அவன், ஒரு குட்டிப்பை பணம் தந்தால்தான் போய் படித்துவருவேன் என்று சொன்னான். அவனுடையதாய் அவனுக்கு எப்படியாவது அறிவு வரட்டும் என்று என்னி ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் கொடுத்து அவனைப் படிக்க அனுப்பினான். அவன் அப்பணத்தை எடுத்துக் கொண்டு போனான். அப்போது ஒரு பொந்துக்குள் ஆந்தை இருந்து இவனைக்கண்டதும் வந்து எட்டிப்பார்த்து முழித்தது. அதைக் கண்டதும் இவனுக்குப் பாட்டுவந்தது. கொண்டு போன பணத்தை மரத்தடியில் வைத்துவிட்டுப் பாடினான்.

“பொந்துக்குள் ஆந்தையைப்போல் முழிக்கிறுன்றி என் அன்னைன்னே,

மன்னானுக்குப் பாட்டு ஒன்று வாய்த்ததடி தில்லாலே” என்று பாடிவிட்டு, அன்னே இந்தா உனக்குப் பரிசு என்று பணத்தை மரத்தடியிலேயே வைத்துவிட்டு விட்டுக்கு வந்தான் அப்போது அவனுடைய தாய், என்னப்பா மகனே படித்தாயா என்று கேட்டாள். அதற்கு அவன் ஒம் படித்ததேன். நாளைக்கும் ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் தரவேண்டும், என்று சொன்னான். தாயும் மறுநாள் ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் கொடுத்தனுப்பினான். இவன்போகும் போது, வாய்க்கால் நடுவே இருந்தது அதில் தண்ணீர் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. ஒருவன் ஒடிவந்து வாய்க்காலுக்கு அப்பால் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டதும் இவனுக்குப் பாட்டுவந்தது.

அதன்படியே மறுநாள் ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் கொடுத்தனுப்பினான் தாய். இவனும் அதைக்கொண்டு போனான். அப்போது வயல் கரையில் கண்டெலி ஒன்று வரம்பைத்துளைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் இவனுக்குப் பாட்டு வந்தது.

“கண்டெலி பொலயல்லோ துளைக்கிறுன்றி என் நன்னைன்னே, மன்னானுக்குப் பாட்டு இரண்டு வாய்த்ததடி தில்லால்லே”

என்று பாடிவிட்டு பணத்தையும் வயல்கரையில் வைத்துவிட்டு விட்டுக்குவந்தான். மறுநாளும் படிக்கப்போக ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் கேட்டான். தாயும் கொடுத்தாள். அவன் அதைக் கொண்டு போகும்போது, ஒரு பணமரம் நட்டநட்டுவில் நின்றது. அவன் பார்த்தான். நேராக நிற்கிறது. அவனுக்குப் பாட்டு வந்தது.

“நெட்டமரம்போல் நிற்கிறுன்றி என் நன்னைன்னே, மன்னானுக்குப் பாட்டு மூன்று வாய்த்ததடி தில்லால்லே”

என்று பாடிவிட்டு, பணத்தை பணை மரத்தடியில் வைத்துவிட்டு விட்டுக்கு வந்தான். தாய், மகனே படித்தாயா என்று கேட்டாள். ஆம் அம்மா படித்ததேன். நாளைக்கும் ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் தரவேண்டும், என்று சொன்னான். தாயும் மறுநாள் ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் கொடுத்தனுப்பினான். இவன்போகும் போது, வாய்க்கால் நடுவே இருந்தது அதில் தண்ணீர் ஒடிக் கொண்டிருந்தது. ஒருவன் ஒடிவந்து வாய்க்காலுக்கு அப்பால் பாய்ந்தான். அதைக் கண்டதும் இவனுக்குப் பாட்டுவந்தது.

“மான் குட்டி போலயல்லோ தவ்வகிறுன் என் நன்னைன்னே மன்னானுக்கு பாட்டு நான்கு வாய்த்ததடி தில்லாலே”

என்றுபாடி அவனை மறித்து குருவே! இந்தாருங்கள் பணம் என்று குட்டிச்சாக்குப் பணத்தைக் கொடுத்து விட்டு இவன் விட்டுக்கு வந்தான். மறுநாளும் அப்படியே ஒரு குட்டிச்சாக்குப் பணம் கொண்டு போகும் போது ஒருபெண் புருஷனுக்கு கஞ்சி கொண்டுபோக நேரம் போய் விட்டது என்று அவசரமாகக் கொண்டு ஒடினான். இவன் ஒடிப்போய் அவனை மறித்து மூன்றுக்கு நின்று பாடினான்.

‘கஞ்சிக்கலயம் கொண்டு ஒடுருண்டி என் நன்னைன்னே, மன்னானுக்கு பாட்டு ஜந்து வாய்த்ததடி தில்லாலே’

என்று பாடிமுடித்து, குருவே! இந்தாருங்கள் காணிக்கை என்று பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்துவிட்டான்.

இப்படி இருக்கும்போது இவர்கள் வீட்டில் பணம் இருக்கிறதென்று கள்ளக்கூட்டம் அறிந்த களவெடுக்க வந்தார்கள். களவர்களைக் கண்ட அவனுடைய தாய் சத்தம்போட்டால் அவர்கள் எங்களைக் கொன்றுபோவார்கள் என்று என்னிமக்கீ மெல்லத் தட்டி எழுப்பி, மகனே நீ! படிக்கப்போனியே. இவளை நானும் என்ன படித்தாய். அதைச் சொல்லுபார்க்கோம் என்றால். களவரினுருவன் இவர்கள் காதக்கும் சுத்தத்தைக் கேட்டு உற்று திருக்கிருவென்று பார்த்தான். அப்போது இவன் முன்படித்த முதற்பாட்டைப் பாடினான். அப்பாட்டு,

'பொந்துக்குள் ஆந்தையைப்போல் முறிக்கிறுஷ்டி
என் நன்னான்னே,
மன்னனுக்குப் பாட்டு ஒன்று வாய்த்ததடி தில்லாலே'

என்று கையை நீட்டிப் பாடினான். அதைக்கேட்ட களவன் நம்மைக் கண்டுவிட்டானே என்று கண்ணம் வெப்பவளிடம் எங்களை அவன் கண்டுவிட்டான் என்று சூரண்டிச் சொன்னான்; அப்போது இவன் இரண்டாவது பாட்டைப் பாடினான்.

'சுங்கெடவி போலயல்லோ துளைக்கிறுஷ்டி. என் நன்னான்னே,
மன்னனுக்கு பாட்டு இரண்டு வாய்த்ததடி தில்லாலே.'

என்று இவன் பாடினான். அவர்கள் இருவரும் இதெண்டா இவன் நம்மைக் கண்டுவிட்டானே என்று எழும்பி மரம்போல் நின்றார்கள். அப்போது முன்றுவது பாட்டைப் பாடினான்.

'நெட்டமரம்போல் நிக்கிறுஷ்டி என் நன்னான்னே,
மன்னனுக்கு பாட்டு மூன்று வாய்த்ததடி தில்லாலே'

என்று பாடினான். அதைக்கேட்ட களவர்கள் அவர்கள் கண்டு விட்டார்களடா வாடா போவாம். இனிமேல் இங்கு நிற்கக் கூடாது என்று பாய்ந்து தவ்வினார்கள். அப்போது நான்காம் பாட்டைப் பாடினான்.

'மான்குட்டி போலயல்லே தவ்விழுஷ்டி. என்னான்னே
மன்னனுக்கு பாட்டு நாலுவாய்த்ததடி தில்லாலே'

என்று பாடினான். அவர்கள் இதைக்கேட்டு ஒடு ஆரம்பித்தார்கள். அப்போது ஐந்தாவது பாட்டைப் பாடினான்.

'கஞ்சிக்கலையம் கொண்டு ஒடுருஷ்டி. என்னான்னே,
மன்னனுக்கு பாட்டு ஐந்து வாய்த்ததடி தில்லாலே.

என்று பாடினான் அவர்கள் ஒடியே தப்பிவிட்டார்கள்.

பொருள்: இத்போல்தான் மனிதர்கள் உக்கத்திலே கற்ற கல்விகளும் பக்கிப் பரவசக் கொண்டாட்டப் பாடல்களும், பக்கியின் சிறப்புகளும், முக்கி அடைகளின் வழிகளும், பரத்தோடு ஒன்றுக்கூடின்ற நிலைகளும், இவன் படித்த பாட்டைப்போல உலகத்தின் குருமாரிடத்தில் வேதவேதாந்தம் இத்தாந்தக்களின் பாடல்களையும் மதபேதங்களுடைய வழிபாடுகளையும் அதன்மூறைகளையும் படித்து அதற்கேற்ற வேடுத்தையும் போட்டு இந்த மயக்க உலகத்தில் அறுவினையையும் விளக்கமாய் ஒன்று கலந்து உலகில் துலக்கமாக விளங்குவார்கள். இவர்கள் அஞ்சானமென்னும் இருள்ள மயக்கத்தின் ஒரு ஜான் வயிற்றை வளர்க்க உபாயமான பாட்டுக்களை அவன்பாடி தன் பொருளை களவர்களிடமிருந்து தப்பவைத்ததுபோல இவர்களும் பாடி ஒரு ஜான் வயிற்றை தப்பவைத்துக் கொள்வார்கள். இவர்கள் நிலை “ஆடுவதும் பாடுவதும் ஆள் அடிமையாகு வதும் தேடுவதும் ஒடுவதும் ஒரு ஜான் வயிற்றுக்கே” இவர்கள் பக்கி இந்த ஒரு ஜான் வயிறு காய்ந்தால் பக்கியும் காய்ந்து போகும். பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துவிடும். இந்தப்பக்குவமான நிலையில் முத்திபெற்ற பக்கத்தினுக்கு. அவன் பொருளைக் கொடுத்துப் படித்து பொருளைக் காப்பாற்றினாலுபோல் இவர்கள் ஆசையைக் கொடுத்து உதித்த உடலைக் காப்பாற்ற எடுத்த முயற்சிகளால் இவர்கள் வயிற்றுப் பசிதுப்பி இருக்கிறது. இதுதான் இவர்கள் பிறந்த மோகம். அடைந்த முத்தி அல்லது சிந்தி. இதை நீ தெரித்து தவத்துக்கொருவர். தமிழுக்கு இருவர் சுல்துக்கு நால்வர் இதுதாரனின் வழக்கம் என்பதை உணர்ந்து அறிந்து தெளிந்து ஒரு வனுக்குள் நீரூவனாக இருந்துகொள். அந்திலையே பரி, பினி, மூப்பு, சாக்காடு இவ்வினையை ஒழிக்கும் ஆத்ம சஞ்சிவி மருந்தாரும். அதை நீ அடைந்தால் இப்பிறவியில் உமக்கு குறைவற்ற செல்வமாகும் என்கிறீர் குரு சீஷனுக்கு.

9-4-70

8-10 பி. ப.

52. குரு சீஷனுக்கு உதாரணம் சொல்கிறார்:-

காட்டுப்பூண் இருந்தது. அது பலமரங்களிலும் பாய்ந்து பறவைகளையும் பட்சிகளையும் பலவஸ்துகளையும் பிடித்து சாப் பிடுவது உண்டு. ஒருநாள் ஒருமரத்தில் பல புருக்கள் வந்து அடைவதைக் கண்டவேடன் அந்தப் புருக்களைப் பிடிப்பதற்கு வலைகளை மரத்துக்கு மேல்போட்டு விரித்துக் கட்டிவிட்டான். புருக்கள் வழுமையைப்போல் வந்தடையும்போது அவ்வளைக்குள்

பல சிக்கிவிட்டன: மறுநாள் பூஜை வழிமேபோல் இரைதேடிக் கொண்டுபோகும்போது இப்புருக்களைக் கண்டு மரத்தில் ஏறி தன் மனம் போல் சாப்பிட்டு மிகுதியை இழுத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. பின்பு வேடன் வந்துபார்த்தான். வலையில் இறகுகள் சிக்கியிருப்பதைக் கண்டு வலையில் புருக்கள் அகப்பட்டிருக்கத்தான் வேண்டும். அவைகளை ஏதோ பிடித்துக் கொண்டுதான் போய்விட்டது என்று எண்ணி மறுபடியும் வலையை அப்படியே விரித்து விட்டுப்போனான். மறுநாளும் அப்பூஜை வந்து அவ்வலையில் அகப்பட்ட புருக்களை பிடித்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனது. வேடனும் வந்து பார்த்து ஏமாற்றத் தோடு மீண்டும் வலையை விரித்துவிட்டுப் போனான். மறுநாளும் அப்பூஜை வந்து புருக்களைப் பிடித்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போனது இப்படி மூன்று நாட்களாக பூஜை வலைக்குள் அகப்பட்ட புருக்களைப் பிடித்து சாப்பிட்டுக் கொண்டு வந்தது. வேடன் யோசித்தான். என்னடா இது. ஒவ்வொரு நாளும் வலையில் சிக்கும் புருக்களை ஏதோவந்து சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகின்றது. அது பூஜைகத்தான் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணி, பூஜை வந்து புருக்களைப் பிடிக்கும்போது சிக்குவதற்குரிய முறையில் அதற்கும் வலையை செய்துவைத்துவிட்டுப் போனான்.

மறுநாள் பூஜைபோய் புருக்கள் அகப்பட்டிருப்பதைக் கண்டதும் வாலை ஆட்டிப் பாய்ந்தது. அந்நிலையில் அப்பூஜை வலைக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு துள்ளியது. அப்படித் துள்ளியவுடனே அவ்வலை நன்றாகச் சுற்றி பூஜை மாட்டிக்கொண்டது. அதே மரத்தில் சுன்னெலியும் ஒரு பொந்துக்குள் இருந்து நடந்தது துள்ளியது எல்லாவற்றையும் கவனித்துக்கொண்டிருந்தது. அவ்வளையைக் கண்ட பூஜைகையெடுத்துக் கும்பிட்டு கடவுளே! அப்பனே! கூட்டாளி சிநேகிதா! உயிர்காப்போனே! அன்பனே! என்னைக் காப்பாற்றி விடு. உன்னை எப்போதும் கடவுளாய்வைத்துக் கும்பிடுவேன் என்று சொன்னது: அதைக்கேட்ட சுண்டெடவிட எங்கள் கடவுளுக்குக் கடவுளாகவும் பகைவனங்கு பகைவனங்கும், உயிருக்கு கொல்லி வைக்கும் கடவுளாகவும் இருந்து எங்களை எமலோகத்துக்கு அனுப்பிவைக்கும் பக்தனே! நீங்கள் இருங்கோ. பின்பு பார்ப்போம் என்று சொன்னது எவி.

அதைக்கேட்டு பூஜை நாங்கள் உங்களைக் கொல்லமாட்டோம் எங்கள் இனமெல்லாம் உங்களைக் கும்பிடுவோம்: உங்கள் அன்பனாக இருப்போம் என்று பூஜை கெஞ்சி மன்றுடியது. அப்போது எவி சொன்னது. எழுமானே! நாங்கள் உங்களைக்கண்டாலே பறந்து ஓடவேண்டும் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருங்கள்

நாங்கள் சின்னவர்கள். நீங்கள் பெரியவர்கள். பெரியவர்களுக்கு உதவிசெய்யும்போது தருணம் அறிந்துதான் செய்யவேண்டும். இல்லாவிடில் உதவி செய்த கைக்கு கைமாறுமுன்தலையே போய் விடும் என்றது:

அதைக்கேட்ட பூஜை மீண்டும் மன்றுடி வேடன் வரப்போறு னே. என்னைக் கொல்லப்போறுனே, என்னைக்காப்பாற்று என்று சொன்னது. அப்போது சுண்டெலி தன் னுக்குள் என்னையது: பகைவனுக் கீருந்து விடும். ஆபத்துக்கு உதவிசெய்கின்ற நிலையிலும் அவன் என்மீது கண்வைத்திருக்கும்போது, அவனுக்கு இரையாய் இருக்கின்ற பொருள் நாமாயிருக்க அவன் நம்மை விடமாட்டான். அவன் அந்த ஆபத்திலிருந்து தப்பினால் நாம் தான் இரையாகவேண்டும். அவன் தன் உயிருக்கே ஆபத்தான நிலையில் வேறு ஒருவன்மேல் சிந்தைவைத்து துடிக்கும்போது நாம் போய்க் காப்பாற்றினால் அவன் தன் உயிரைக் காத்து தப்பப் பார்ப்பான். அப்போது நாம்தப்பி விடலாம் என்று எண்ணையது எவி. ஆனால் பூஜையும் எத்தனையோ சத்தியம் செய்தது. அதைக்கேட்டும் சுண்டெலி சும்மா இருந்தது. அந்நிலையில் வேடனும் கையில் அம்பு வேல் வில் வரள் சூலம் கொண்டு வந்து, பூஜை அகப்பட்டு இருப்பதையும் புருக்கள் சிக்கி இருப்பதையும் கண்டு, ஏய்பூஜையே! நீ அகப்பட்டு விட்டாய். உன்னைக் கொல்கின்றேன் பார் என்று மரத்திலே ஏறிவரும்போது, பூஜை திக்குமுக்குப்பட்டு தன்னை இழந்து அந்தரப்படும் போது எவிடக்கென்று பாய்ந்து பூஜை அகப்பட்டிருக்கின்ற சுருக்குகளைப், டப் என்று வெட்டிவிட்டு பூஜைக்கு அகப்படாமல் பொந்துக்குள் போய் மறைந்துவிட்டது. பூஜையும் தான்தப்ப தான்தப்ப என்று பாய்ந்து விழுந்து ஒடிவிட்டது. வேடன் பூஜை தப்பி விட்டதே என்று துக்கப்பட்டு புருக்களைப் பிடித்துக்கொண்டு மீண்டும் வலையை விரித்துவிட்டுப் போய்விட்டான். எவியும் தன்வளைக்குள் போய் இருந்துவிட்டது.

ஆனால் பூஜைக்கு முதல்நாளும் வலையில் சிக்கி இரைகிடைக்க வில்லை. மறுநாளும் இரைகிடைக்காததான் அது யோசித்தது. என்னைக் காப்பாற்றியவன் அந்த மரத்தின் பொந்தில்தான் இருக்கிறன். நாம்போய் அவனைச் சாப்பிட்டால் இன்றைய பொழுது போய்விடும் என்று எண்ணி எவ்வளைப்பிடிக்க வளைக்கு வந்து எவி வளையின் தொங்கவில் நின்று, உயிர் காத்த கடவுளே! ஆபத்துக்கு உதவி அபத்துப்பாண்டவரே! இந்த ஜென்தில் உங்களைபோல் கடவுளை எங்கு காண்பேன். உங்களைக்

கும்பிட்டு வணங்கி கற்பத்தில் வைத்து பூசிக்க வந்திருக்கிறேன். கொஞ்சம் வெளியே வாருங்கள் என்று சொன்னது பூனை. அதைக் கேட்ட எலி, உங்கள் பக்தியின் நிலைக்கும் உங்கள் அன்புக்கும் மிகவும் சந்தோஷம். நீங்களோ எங்கள் பூர்வத்தின் கொலைப் பகைவர். உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் எந்தக்காலத்திலும் தொடர்பில்லை. கொடுக்கல் வாங்கலுமில்லை. அதிலும் நீங்களோ கிளைவாசிகள். நாங்களோ வளைவாசிகள்; எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் தொடர்பில்லை. நீங்களும் நாங்களும் ஒரு இடத்தில் இருந்துபேசி அன்புகொண்டாடப் பொருத்தமும் இல்லை, என்று சொன்னது எலி. அதைக்கேட்ட பூனை சொன்னது, உயிரைக் காத்த கடவுளே! உங்களை ஒரு முறை கொஞ்சிவிட்டுப் போக வேண்டாமா? அல்லது நன்றிகூட செய்யாமலா போவது, நான் உங்களை வணங்க ஒரு முறை வெளியே வாருங்கள் என்று பூனை சொன்னது. அப்போது எலி, ஒருவன் ஆபத்தில் கிக்கி, உயிருக்கு அந்தரப்படும்போது உதவி செய்யத்தான் வேண்டும். நீங்களோ பெரியவர்கள். நானே சின்னவன். நான் கிட்ட இருந்து பேச வதற்கு மரியாதை இல்லை. உங்கள் அன்பு உங்கள் உள்ளத்தில் இருந்தால் போதும், என்று சொன்னது. அதைக்கேட்ட பூனை சொன்னது. டேய் எலிப்பிள்ளை நேற்று முழுக்கப்பட்டினி. இன்றும் எனக்கு ஒரு உணவும் கிடைக்கவில்லை. ஆனதால் இன்று உண்ணேச்சாப்பிடலாம் என்று வந்தேன். ஆனால் நீ புத்தியாகச் சொல்லிவிட்டாய் இரு, உன்னை நான் பின்பு பார்க்கின்றேன் என்று சொல்லி பூனை வந்தவழியே போனது.

போருள்:- இதுபோல் அறிவினமுடைய மதவெறி பிடித்த உண்மையின் அறிவின் பகைவர்களுக்கு ஆபத்துக்கு உதவிசெய்யப் போனால் தருணம் அறிந்து எலி பூனைக்குச் செய்ததுபோல், மறைமுகமாக அந்த நேரத்திற்குச் செய்துவிட்டு தவறி கொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் தருணம் தப்பி அந்தரப்படு கிணறுங் என்று உதவி செய்யப்போனால், பூனை எலியைப்பிடிக்க முயன்றதுபோல், இவன் அந்த உதவி செய்தவளைப் பிடிப்பான் ஆனபடியால் தருணம் அறிந்து அந்தரப்படுகின்றபோது உதவி செய்துவிட்டு இவன் தப்பிவிடவேண்டும். இதைவிளங்கி கொள்ள வேண்டும்.

மேலும் மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று இப்புலன்களின் மனோவேகத்தை அறிந்து, அவ் ஆண்மாவுக்கு பகைவராகிய இந்த உடலின் குணங்களையும், இதன் செயல்களையும், நெருப்பு எதையும் கட்டுச் சாம்பலாக்கிவிடும் தன்மையையும், காற்று எதையும் அடித்து இடித்துப் பிரட்டும் தன்மையையும், தன்ணீர் எதையும் அரித்துக் கரைத்து உருட்டிப் பிரப்பித்தள்ளும்

தன்மையையும், மன் எந்த சக்திகளையும் ஏற்று தன்னுக்குள் வைத்து, சுத்தம், அசுத்தம், நரசம் இவை எல்லாவற்றையும் தன்னுக்குள் வைத்துக் கொண்டு வளர்க்கின்ற தன்மையையும், அதே பாகம் உண்ணை வளர்த்து எடுத்து பருவமாக்கி, உதிர ரத்தம், தோல், தசை, கொழுப்பாக்கி, பின் தானே உண வாக்கிக் கொள்கின்ற தன்மையையும் நீ அறிந்து, உன் பிறவி யைத் தெரிந்து, நீ முன் இருந்த இடத்தை அறிந்து, பின் நீ போகும் இடத்தைத் தெரிந்து, எலி பூனைக்கு உபகாரம் செய் ததுபோல், நீ உடலுக்குள் பட்டும் படாமல் இருந்து, தொட்டும் தொடாமல் இருந்து, வாழ்ந்து, இவ்வுலகத்தில் தருணத் துக்கு அன்பர்களுக்கும் நண்பர்களுக்கும் உதவி செய்து, அவர்கள் பலனையும் உதவியையும் கருதாமல், எலி ஆபத்துக்கு உதவி செய்துவிட்டுத் தான் தப்பியது போல், நீ அப்படியும் உபகாரம் செய்து தான் தப்ப தான் தப்ப என்று தப்பிப் போவதே நலமாகும். இல்லாவிடில் பூனை எலியைப் பிடிக்க முயன்றது போல், உண்ணை இந்த உலகத்தின் ஆசாபாசமாகிய அஞ்ஞானம் பிடித்து உண்டுவிடும். இதை தெரிந்து நடந்து கொள் என்கிறூர் குரு சீஷனுக்கு.

13-4-70

6-50 பி.ப.

53. மெஞ்ஞான குரு சீஷனுக்கு ஒரு உதாரணம் சொல்கின்றார்:

ஒரு யெளவர்ணமான அழகான பருவமுள்ள பெண் இருந்தாள். ஆனால் அவள் கற்பரசி. அவள் தன் மானத்தை க்காக்க, பூமியை உற்று கால் பெருவிரலை பார்த்து ஒழுக்கமாக நடந்து போனாள். அவள் அழகையும், வடிவையும், நடையையும் கண்ட உலகத்திலுள்ள பலர் அவளைப் பார்த்து, அவள் போகிற போக்கைப் பார், நடையைப் பார், உடையைப் பார் என்று பரிகாசம் செய்வார்கள்; சிலர் அவளைப் பின் தொடர்ந்து போய் அவள் கடையைப் பிடித்துக் கற்பைச் சூறையாடப் பார்ப் பார்கள்; அந்திலையில் சூறையாடத் துணிந்தவானேடு உலகமீசேர்ந்து, அக் கற்பை அழிக்கத் துணிவார்கள். ஆனால் அவள் கற்பைக் காக்கிறதற்கு ஒருவரும் அவளுக்கு உதவிக்கு வரமாட்டார்கள். அவளுடைய மானத்தையும், கற்பையும், பதிவீரதா தர்மத்தையும், பரித ஒழுக்கத்தையும் கண்டு அவளுக்கு உதவி செய்வோர் இவ்வுலகில் மிக அரிதாய் இருக்கும்.

போருள்: இதுபோல் ஆண்டவன் பாதையில் உத்தமன், உத்தமி, பத்தினி, ஞானிகள் ஆண்டவனுடைய உண்மையைத் தேடிச் சென்று, அவவுண்மையைப் பெற்று அடைந்து கொள்ள

முயற்சி எடுத்துத் தெண்டித்து அடையப் போனாலும், அதை அடைந்தாலும் சரி, அந்தக் கற்பரசியின் கற்பை அழிக்கத் துணிந்தது போல், இவர் உண்மையையும், மனச்சாட்சியையும், கருணையின் குணத்தையும், சகிப்பு சமாதானத்தின் விளக்கத்தையும், இறைவனின் அன்பின் பொறுமை, கருணை நிறைந்தவனின் உள்ளத்தையும், அவணையும் அப்பொருள்களையும் அழித்துப் போட இந்த உலகமே திரண்டு, உருண்டு பிரண்டு, அலைகள் போல் வந்து மோதி அப்பொருளையே அழித்துப் போடத் துணிவார்களே அன்றி உண்மையையும், அவ் உத்தமணையும் காக்க ஒருவரும் முன்வரமாட்டார்கள். இக்கூட்டம் தான் காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம், என்னும் மனதுக்கும் மனநிலைகளுக்கும் எட்டாது நின்று காட்சியளித்து மயக்கம், இருள் மயக்க அறிவீனமுடையோர்கள். நீ இதிலிருந்து உன் அறிவைப் பிரகாசிக்கச் செய்து அவ்வெளிச்சத்தைக் கொண்டு இல் ஜவாய் மிருகங்கள் வாழ்கின்ற பிறவிக் காட்டைவிட்டு அப்பால் அகன்று கொள்வது நன்று என்று சொல்கிறூர் மெஞ்ஞானக்குரு சீஷனுக்கு.

13-4-70

7-20 பி. ப.

54. சீஷனுக்கு மெஞ்ஞான குரு ஓர் உதாரணம் சொல்கிறார்:

ஒரு வெள்ளாடு பகல் காலங்களில் தன் இறையை மிகச் சுறுசுறுப்பாகத் தேடி, தன் கண்ணுக்கு எட்டிய பூண்டுகளையும் குழைகளையும், புல்லுகளையும் கடித்துப் பிடுங்கி மெல்லாமல் சப்பாமல் அதக்கி விழுங்கி விடுகின்றது. அவைகள் கூட்டம் கூட்டமாக ஒரு இடத்தில் போய் குழந்து படுத்துக்கொண்டு வின் எந்த இறையை எடுத்ததோ, அதை மீண்டும் எடுத்துச் சப்பி அசை போட்டு சுவையை அறிந்து நல்ல வஸ்துவை உள்ளுக்கு இறக்கிவிட்டு, கெட்ட சமியாத வஸ்தைக் கக்கிவிடுகின்றது. அப்படி அசை போடும்போது இறைவன் சிந்தனையிலே இருந்து, கண்ணை மூடி மூடித் திறந்துகொண்டும், நித்திரை செய்வது போல் படுத்துக்கொண்டும், நின்று கொண்டும் சப்பி விழுங்கின்றது. சுவையை அறிவதையும் மறக்கவில்லை. இறைவனைச் சிந்திப்பதையும் விடவில்லை. இந்நிலையில் கெட்ட வஸ்து வந்தால் அது தன் வயிற்றுக்குள் போய் கஸ்டம் தரும் என்று அதைக் கூக்கிவிடுகிற புத்தியையும் விடவில்லை மிருகசாதிகள். பொருள்: இதுபோல் மனித முகத்தோடு பிறந்த கூட்டங்கள் அநேகம் உண்டு. அக்கூட்டங்கள் இரவும் பகலும் ஒடி ஆடி பியத்துப் பிடுங்கி, கடித்துச் சப்பி, தட்டிப் பறித்து விடாப் பிடியாக உணவையும், ஊனையும், சொத்தையும், சுதந்திரத்

தையும், துன்பத்தையும், இன்பத்தையும், பொன்னையும், பொருளையும், நன்மையையும், தீமையையும், நரகத்தையும், சுவர்க்கத்தையும், கோபத்தையும், பாவத்தையும், ஒடி ஒடிப் பிடுங்கி ஆடு மேய்ந்ததுபோன் இவன் மேய்ந்து, தன் வீட்டில் கொண்டுவந்து சேர்த்துக் கொள்கின்றன். இவன் அப்படிச் சேர்த்து வைத்திருந்தாலும், மிருகசாதிகள் ஓரிடத்தில் படுத்து அசைபோட்டு. நல்வினையும், தீவினையும் கண்டுபிடித்து, சுவை அறிந்து, கெட்டதைத் தவிர்த்து நல்லதை விழுங்குவதுபோல் இவன் கவ்விக்கொண்டு வந்து சேர்த்துவைத்த பொருளா ஓரிடத்தில் இரவில் அசந்து இருந்து. இவன் செய்த பாவம், புண்ணியை, நன்மை, தீமை, எல்லாவற்றையும் அறிவால் அசை போட்டுப் பார்த்து, தீமை எல்லாவற்றையும் கழித்து; நன்மையான சுவையை அறிகிறுனில்லை. அதிலும் இவன் பிறவிக் குத் தீங்கு செய்யும் பொருளா அறிந்து, மிருக சாதிகள் கக்கி விட்டது போல், இவன் கக்கிவிடுகிறுனில்லை. இவன் என்ன பிறவி. மனிதனு அல்லது மிருகமா, என்ற இவன் பிறவியையும் அறிந்து இவன் சுவை பார்க்கின்றனில்லை. இவன் மனிதப் பிறவியில் அரிதாய்ப் பிறந்தவனு அல்லது மிருகப் பிறவியில் உயர்வாய்ப் பிறந்தவனு என்பதை தெரிந்து கொள்கின்றனில்லை. மிருக சாதிகள் தூங்காமல் தூங்கி புத்தியை விருத்தி செய்து சுவை அறிந்ததுபோல், இவன் தூங்காமல் தூங்கி சிந்தித்து இவன் என்ன பிறவி? இவன் பிறவியின் முடிவு என்ன? தீர்ப் பெண்ன? என்பதை அறிகிறுனில்லை. இத்தகைய கூட்டங்கள் தான் வெள்ளாடுபோல் மனிதமுகம் தரித்து, அதில் ஒரு கடி, இதில் ஒரு கடி. நன்மை தீமை தெரியாமல் கடித்துத் தீரி கின்ற மிருகசாதிகள்.

இதில் ஒருவன் மனிதனுக்கப் பிறந்திருந்தால், இக் கூட்டங்களைவிட்டு அகன்று, தன் பிறவிச் சுவையை அறிய முயன்று சுக்கத்திலும், துக்கத்திலும், இன்பத்திலும், துன்பத்திலும், நித்திரையிலும், விழிப்பிலும், நடையிலும், இருப்பிலும், கடமையிலும், தொழிலிலும், தன்னறிவைக் கொண்டு, தன் னுடைய பிறவியின் சுவையை அந்த வெள்ளாடு மேய்ந்து, சுவை அறிந்ததுபோல், இவன் அறிவால் சுவைத்துப் பார்த்து இறைவனைச் சிந்தித்து, அல்லும் பகலும் அவன் நாட்டத்திலே நோட்டமிட்டு, இப்பிறவியையும், இப்பிறவிக்குரிய உடலையும், உடலுக்குள் புலனையும், புலனுக்குள் உள்ள இருளையும், இருஞூக்குள் உள்ள மயக்கத்தையும் மயக்கத்துக்குள்ள நித்திரையையும், நித்திரைக்குள் உள்ளே இருக்கும் உணர்வற்ற செயலையும், உணர்வற்றதுக்குள்ள பல பிறவியை

யும், பல பிறவிகளுக்குள்ள பாவத்தையும், அப்பாவத்துக்குள்ள நரகத்தையும் அறிவால் தெரிந்து விளங்கி அறிந்து கொண்டு, ஆடு தனக்குச் செமியாத இரையைக் கக்கிவிடுவது போல் இது இப்பிறவிக்கு செமியா இரை என்று கக்கிவிட்டு, அரியப் பெரிய வல்லவனுகிய அகிலாண்ட்கோடி நாயகளுகிய அல்லாஹித்தஆலா ஒருவனே நம் அறிவுக்கு உணவும் உடலுக்குச் சுவையும் இவ்விருளை அகற்ற வெளிச்சமுமாகுமென்று விளங்கி மேற்சொல்லிவந்த வினைகளைக் கக்கி ஏறிந்துவிடுவான் இப்பிறவியிலேயே. அவனே ஒருவனின் சுவையையும் இப்பிறவியின் அறிதையும், மனிதனின் குணத்தையும் அறிந்து உரிமைபெற்றவனுவான். அவனே இப்பிறவியில் சுதந்திரம் பெற்ற சீஷனுவான். அதை நீ அறிந்து இப்பிறவிக்குச் செமியாத பொருளை எல்லாம் கக்கி ஏறிந்துவிட வேண்டும். அதற்கு அல்லும் பகலும் உன்னுடைய முயற்சியின் திடமும் உன்னை விட்டகலாது அறிவினுள் குடிகொண்டிருக்க வேண்டும். அதை அறிந்து திடமாக வைத்துக்கொள் என்கிறூர் உத்தம சீஷ னுக்கு மெய்ஞ்ஞான குரு:

13-4-70.

7-45 பி. ப.

55. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

நாகபாம்பானது தன்னிடத்தில் நான்கு பல்லுடைய விஷத்தையும் அட்ட நாகங்களின் குணத்தையும் ஆயிரம் கால்களும் மாறி ஆயிரம் செலில்களாகவும் ஆயிரம் சாதிகளாகவும் விளங்குகின்ற குணங்களையும் பெற்று அந்நாகம் சாரைக் கிடாயோடு கலந்து ஒன்றுபட்டு பின்னே புனைந்து வாழ்ந்து பிரிந்தபின் அந்நாகம் சினைப்பிடித்து ஏருக்கலம் தூர், பற்றைக்குள் போய் முட்டையிட்டு அடைகாத்துக் கொண்டிருக்கும் போது அதன் அருகாலோ அல்லது பக்கத்தாலோ எவர் போன்றும் உடனே அப்பாம்பு தன் குணத்தை எடுத்து சீற்றமிட்டு சீறிப்பாய்ந்து எழும்பிப் படத்தை விரித்துக் கொத்தப் பார்க்கும். ஏனென்றால் தன்னுடைய முட்டைக்கும் தனக்கும் பகைவன் சத்துராதி இவன். எனக்கு என்னவோ செய்யவந்திருக்கிறுன் என்பதுதான் என்னம். அதனால் அவர்கள் அப்பாம்புக்கு பயன்து விலகி விட்டால் மீண்டும் அப்பாம்பு அம்முட்டைகளைப் பற்றோடும் கவனத்தோடும் நுட்பமாக அடையிருந்து காத்துவரும். அப்படிக் காத்துவந்த பாம்பு அம்முட்டைச் செய்தது வெடித்து பாம்புக் குட்டிகளாக வெளிப்படும்போது உடனே அக் குட்டிகளைப் பிடித்து விழுங்கி விடுகிறது. முட்டைகள் வெடித்து சில குட்டிகள் வெகு தொகை

வில் பாய்ந்து தாயிலிருந்து தப்பிப் போகிறது: அப்படித் தப்பிய பாம்பே ஆயிரம் சாதிகளுக்கு மேற்பட்ட சாதிப் பாம்புகளாக உலகில் விளங்குகின்றது. ஆனால் இவ்வளவு பக்குவமாக இருந்த பாம்பு தன் குட்டிகளைத் தானே தின்றுவிடுகிறது.

போருள்:- இதுபோல்தான் இவ்வரிதான் ஜெனனத்தை எடுத்துதித்தவன் எத்தனையோ கோடானுகோடி மயக்கக் குணங்களின் உருவம் எடுத்து மனப்படுதங்கள் ஐந்து தலையையும் விரித்துக் காட்டி மயக்கம் என்னும் சாரைக் கிடாயை ஐந்து தலையை விரித்துக் காட்டிய மனப்படுதங்கள் புனைந்து பின்னே இருங்ட காட்டாகிய மாயையின் பத்தை விஷுக் குணங்களாகிய முற்பத்தை, ஹசது பொருளமையாகிய புற்றுகள், எனது உனது என்கிற வேறுபாட்டுக்குரிய மாயக் குகைகளுக்குள் அப்பாம்பு நாளூரு இலட்சம்கோடி முட்டையிட்டு அடையிருந்து பக்குவமாகக் காத்துவருகிறது ஐந்துதலை உருவத்தை எடுத்த நாகம்:

முன் அப்பாம்பு முட்டைகள் வெடித்தவுடனே தன் குட்டிகளைத் தானே சாப்பிட்டு முடித்து விடுவதுபோல் இந்த மன்னைகிய புலன்கள் ஒவ்வொரு ஜெனனத்தின் பிற விடையூம் தானே சாப்பிட்டு முடித்து விடுகிறது. அப்பாம்பிலிருந்து தாரத்தில் தவறி விழுந்த குட்டிகளை சாப்பிடாதது போல் ஆசையும் புலனும் ஒன்று கலந்து உதித்த மனிதனும் இருந்தாலும் இப்பாம்புக்குட்டி தவ்வினதுபோல் இவன் மன்னை லும், புலனிலும் ஆசையிலிருந்து அப்பால் பாய்ந்து விட்டானாகில் இப்புலனின் பாம்புகளும் மன்பாக்கமும் இம் மரணமும் இவனை விழுங்காது.

அந்திலையில் இவன் பேரறிவால் புலன்களையும் இவ்வுலகத்தையும் உலகத்தின் மயக்கத்தையும் மினுக்கத்தையும், விஷுக்குணங்களையும் தோற்றுத்தையும் முடிவையும் அறிவால் பார்வையிட்டு அவ்விஷுங்களை எல்லாம் ஏரித்து அப்பால் சென்று மட்டற்ற குறைவற்ற நிகரற்ற அழகுடைய அழகனைக் கண்டு அவனேடு பினைந்து பின்னீக் கலந்து நிகரற்ற மட்டற்ற அருள் ஜோதியை அறிவின் பிரகாசத்தை ஈன்று அதை விருத்தி செய்து அறிவின் அருள் ஜோதியாக எங்கும் துலங்க விளங்க முழங்க குள்ளும் யாவுமாய் அம்மயமாகவே பிரகாசித்து விளங்கச் செய்யவேண்டும்: அந்திலையை அடைந்து அப் பலனைப் பெற்று விளங்குவனும் விளங்கச் செய்யவனுமே இப்பிறவியின் முத்தியை அடைந்தவன். அந்த ஐந்து தலைநாகம் சாரைக் கிடாயோடு சேர்ந்து பினைந்து தன் இனத்தைப் பெருப்பித்து

விளங்கச் செய்தது போல் இவன் அருள் ஜோதியை விளங்கச் செய்வானாலில் இவ்வுலகமே எங்கும் விளங்கும் பிரகாசமாகும். அந்நிலையில் இருளற்றுப் போகும். இருளற்ற இடத்தில் குறை வற்றுப் போகும். குறைவற்ற இடத்தில் நிறைவாகும். நிறை வானதே நிராமயமானது. அந்நிலையை அடைந்தவன் அவனு வான். மனிதனும் மனுஷனும் அவனுவான். அது ஒன்றுக்குள் ஒன்று கலந்திருக்கும் நிலையாகும். அதை நீ அறிந்து விளங்கிக் கொள் என்று சொன்னார் குருபாவா சீஷர்களுக்கு.

14-4-70

9-10 பி. ப.

56. ஒரு சீஷன் குருவிடம், குருவிடத்தில் இருக்கின்ற பொருளை சீஷனுவன் என்ன தொடர்பால் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்று கேட்கிறேன்.

அதற்கு குரு சொல்கிறூர் என் நண்பனே! உடலோடும் அறிவோடும் கலக்க வந்த சீஷனே! உன்னுடைய கேள்வி மிக நுட்பமானது. இதற்கு ஒரு உதாரணத்தைச் சொல்கின்றேன். இதை மிகக் கவனமாகச் சிந்தித்துக் கேள்.

சத்தா சமுத்திரமாகிய பெருங்கடல் என்னும் வற்றுக்கடலாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறதல்லவா. அக்கடலுக்குள் இறைவன் கருணையால் அமைக்கப்பட்ட கோடானுகோடி பெரும் படைப்புகளெல்லாம் வாழ்கின்றன. இந்த உலகமெனும் நாடக மேடையின் தரையில் வாழும் படைப்புகளை விடக்கூடிய படைப்புகள் அச்சமுத்திரத்தில் வராழ்கின்றன. அவ்வள்ளுகளின் மேல் உமக்கு மோகம் உண்டாகி அதைப்பற்றிக் கொள்ளும் அன்புண்டான்வதான் தான் அதை நீ பற்றிக் கொள்ளலாம். அக்கடலுக்குள் இருக்கும் பொருள்கள் வெளியே கரைக்கு வராது. அது அரும் பெரும் பொருளான அறிவின் அளவற்ற கடலுக்குள் வாழ்கின்றது. அதை நீ பெறவேண்டுமானால் அக்கடலின் தண்ணீர்போல் தண்ணீராய் மாறவேண்டும். அப்படி மாற்றுவது முடியாது. கடல் நீர் வாய்க்காலில் பாய்ந்து வாய்க்கால் நீர் கடலுக்குள் பாய்ந்து ஒன்று கலப்பது போல் நீ விரும்பிய பொருளோடு உன்னுடைய அறிவு அதற்குள் கலக்க வேண்டும். அறிவுக்குள் அப்பொருள் கலக்க வேண்டும். அந்நிலையில் உன்னுடைய அறிவால் கலந்து சொர்க்கி கிணற உணர்வு, உணர்ச்சி, புத்தி, மதி, அறிவு, பகுத்தறிவு, பேரறிவு இந்த ஏழு சத்தைக் கொண்டே ஒடவேண்டும். இந்த ஏழு சத்துத்துத்தான் போய்ச் சொருந்தவேண்டும். அச்சத்துப்பொருள் நபுஸா ஏழு: ஏழு சத்துப் பொருள் பொருந்தினால் அச்சத்துப் பொருள் ஏழும் அகன்றுவிடும். சத்துப்பொருள் சேர்ந்தால் சத்தா சமுத்திரமாகிய ஏழு சத்துப் பொருளும் விலகிவிடும் என்கிறூர் மெஞ்ஞான குரு சீஷனுக்கு.

இறைவனின் அன்பின் கருணை நீராகப் போய் அந்த அருள் கடலில் கலக்க வேண்டும். அப்போது கடலுக்குள் இருக்கின்ற பொருட்கள் படைப்புகள் இந்நீரைக் கண்டவுடனே அதன்மேல் தானே ஏறிப்பாய்ந்து வரும். அப்போது நீ அவைகளைப் பிடித்துக்கொள்ளலாம். இதைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துக்கொள்:

இதுபோல்தான் ஒரு குருவிடம் இறைவனுடைய செல்வங்கள் அனைத்தும் குல்லும் யாவும் அருளும் பொருளும், தேவரகசியம், புவிரகசியம், மூமண்டலத்தினுடைய ரகசியம், உண்மைகள் அனைத்தும் அவரின் அறிவின் கடலுக்குள் நீந்தி விளையாடிக்கொண்டிருக்கும் அந்நிலையில் எங்கே மழை பெய்தாலும் வாய்க்கால் வழியே ஓடி கடலிலே சார்வது போல் குருவின் நம்பிக்கை உன்னுடைய இருதயத்தில் தோன்றி இறைவனின் அன்பின் கருணை நீர் உன்னுடைய இருதயத்தில் பெருகி அந்நீர் அறிவின் வழியாக ஓடி அக்குருவின் அருளின் கடலுக்குள் போய் விழுமானல் அக்கடலுக்குள் இருக்கின்ற அரும் பெரும் அருளும் பொருளும் அனைத்தும், வாய்க்காலில் மீன்ஏறியது போல் அன்பின் நீரிலே ஏறி உன்னுடைய இருதயத்தாமரையை வந்து கவிழ்ந்து சூழ்ந்து நிறைந்து கொள்ளும். குருவிடத்தில் இருக்கும் பொருளானைத்தும் அன்பின் நீரில் ஏறி உன் அறிவின் கடலில் வந்து கலந்து வாழும். அந்நிலை குருவைச் சார்ந்த பொருளை நீ பெற்றுக்கொண்ட நிலையாகும். குருவும் நீயும் அன்பு வழியால் அருள் கடலுக்குள் அறிவின் மயமாகத் தொடர்புவைத்து அப்பொருளைப் பெற்றுக்கொள்ளும் ஒன்றுபடும் நிலையாகும். இதுவே குருவுக்கும் சீஷனுக்கும் உள்ள தொடர்பின் நிலையாகும். அப்பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் வழியுமாகும் என்கிறூர் குரு.

மேலும் மகனே! ஏழு சத்து நீர் உணர்வு, உணர்ச்சி, புத்தி, மதி, அறிவு, பகுத்தறிவு, பேரறிவு இந்த ஏழு சத்தைக் கொண்டே ஒடவேண்டும். இந்த ஏழு சத்துத்துத்தான் போய்ச் சொருந்தவேண்டும். அச்சத்துப்பொருள் நபுஸா ஏழு: ஏழு சத்துப் பொருள் பொருந்தினால் அச்சத்துப் பொருள் ஏழும் அகன்றுவிடும். சத்துப்பொருள் சேர்ந்தால் சத்தா சமுத்திரமாகிய ஏழு சத்துப் பொருளும் விலகிவிடும் என்கிறூர் மெஞ்ஞான குரு சீஷனுக்கு.

14-4-70

6-40 பி. ப.

57. தம்பி! ஓர் உதாரணம்;

ஆண்டவனின் படைப்பில் நுட்பமான மிகச் சுறுசறுப்பாகச் செல்கின்ற சிறிய ஒரு பொருளைச் சொல்கின்றேன். அதாவது

இரு சிற்றெறும்பு இருக்கிறதல்லவா. அது மிகச் சுறுசுறுப்பாக உலகில் திரிந்து காலங்களுக்கேற்றவாறு தன் வாழ்க்கையை நடத்த உணவுகளைத் தேடி வைத்துக் கொள்கிறது. அதன் முக்காலங்களையும் தனக்கு வருகின்ற ஆபத்தான நிலைகளையும் காலங்களையும் குறிப்பிட்டு அதற்கேற்றவாறு காலங்களுக்குத் தப்பி விட்டை அமைத்து எந்தக் காலத்திலும் தனக்கு ஆபத் தில்லாது அதற்குள்ளிருந்து சிவிக்கிறது. அந்திலையில் மழை, வெய்யில், வெப்பம், குளிர் எக்காற்றடித்தாலும் அவ்விளைகள் தாக்காமல் இருந்து உலகில் சீவித்துக்கொண்டிருக்கிறது.

அதே ஏறும்பு சுறு சுறுப்பாகத் திரிந்து இரை தேடும் போது இன்தவனுக்குவன் இறந்தவிட்டால் தன் வங்கிச் சுதாரை தேடிக்கொண்டிருக்காமல் இறந்ததை தன் இன்தவன் ரோடு கொண்டு சேர்த்துவிடுகிறது. அவ்வெறும்பு உற்சாகத் தோடும், திடத்தோடும் கொண்டுபோய்க் கேர்க்கிறது. உற்சாகத்தோடும் திடத்தோடும் இருக்குமுதை ஏறும்பு என்று சொல்வார்கள். அதற்குப் பகுத்தறிவில்லை. புத்தியோடு சம்மந்தப்பட்டு நடக்கிறது.

போருள்:- இதுபோல்தான் பகுத்தறிவுடன் மிக அரிதாய்ப் பிறந்த மனிதனும் இவ்வுலகில் வசிக்கின்றார்கள். அவன் நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களையும் பயனுக்கக் கருதி நானாறு இலட்சம் யுகங்களையும் அதிலுள்ள மனக்காட்சி கண்காட்சி வழியாகச் சென்று அக்காட்சியின் வடிவை, உருவை, செயலை தன் வசத்தில் பயண்படுத்திக் கொள்ளத் தெண்டிக்கின்றார்கள். மேறும் இந்தப் பதினைந்து புவனங்களையும் பார்வையிட்டுக் கொள்ளவும் முயற்சி எடுக்கிறார்கள். மனக்காட்சி எல்லாம் கண்காட்சிக்கு வைத்து பயனும் தேடி பலன்பெற யோகாமல் தவத்தையும் செய்கிறார்கள். இதுபோலொத்த என்னிக்கைக் கடங்காச் செயல்களையும் செய்யக் கருதுகிறார்கள். என்னுடையில் தேடுகிறார்கள். இப்புவிவை ஆள்கிறார்கள். வாழ்கிறார்கள். மீண்டும் பிறக்கின்றார்கள். இவ்வளவு வீரம்கொண்ட இம்மனிதன் இவ்வெறும்பு செய்கின்ற ஒரு நுட்பத்தை இவன் செய்ய முடியாது. அதை அறியாது பகுத்தறிவிலிருந்தும் தயங்குகிறார்கள். இவன்தான் இவ்வுலகம் தூக்கமுடியாத பெரும் பாரமுடையவனுமிருக்கின்றார்கள். ஒரு ஏறும்பு இறந்தவிட்டால் மற்ற ஏறும்பு அது எவ்வளவு பாரமுடையதாயிருந்தாலும் தனியாகவே தூக்கித் தன் இல்லத்துக்குக் கொண்டு சேர்க்கின்றது. இப்பகுத்தறிவுடைய மனிதனை பூமியும் தூக்கமுடியாது. இவன் செத்தாலும் தூக்க நாலுபேர் வேண்டும். அவன் இருந்தாலும் அவனுக்கு உதவிக்கு ஆயிரம்பேர் வேண்டும். இவனுடைய இன-

மும் சனமும் எவ்வளவு தொகை இருந்தாலும் ஏறும்பு தூக்கிக்கொண்டு போவதுபோல் ஒருவன் தூக்கிச் செல்ல முடியாமல் இருக்கின்றார்கள்.

ஆனால் ஒரு ஏறும்பு உலகத்தை விட்டுவிட்டு தன் புத்தியைத்தான் பயனுக்கைத்துக்கொண்டது. இவன் உணர்வு, உணர்ச்சி, புத்தி, மதி, அறிவு, பகுத்தறிவு, பேரறிவு என்னும் ஏழையும் விட்டு அசத்துப்பொருளாயிய நபுளை அம்மாரு என்னும் ஏழையும் மனக்காட்சி கண்காட்சியையும் சமந்து மனக்காட்சியில் வைத்துக்கொண்டான். எனவேதான் இவனைத் தூக்கி சுடகூக்குக் கொண்டு செல்லவும் நான்குபேர் தேவை. அவனைத் தூக்கி எழுப்பிச் செல்லவும் ஆயிரம்பேர் தேவையாய் விளங்குகின்றார்கள். இதில் இரண்டு வகை ஏறும்புகள் இருக்கின்றன. ஒன்று தன்னைத்தானே தூக்க முடியாத மனிதனும் பிறந்த அசத்தெறும்பு. மற்றது சிற்பிறும்பு தன்னைத்தான் தூக்கிச் செல்லவுது. இவ்வுலக இருவகை ஏறும்புகளையும் அறிவால் விளங்கிக்கொள்ள வேண்டும்.

மேறும் தம்பி! அவ்வெறும்பு முன்று காலங்களுக்கேற்ற வாறு தனவிட்டை எந்த ஸினாக்காற்றறு, வெய்யில், வெப்பம், நீர், நெருப்பு இவைகளின் ஆபத்தில்லாமல் வாழக்கூடியதாய் அமைத்துக்கொண்டதே அதுபோல் மனிதனுக்குப் பிறந்த இன்ஸானுவன் தன் இல்லத்தை மன், நெருப்பு, தன்னீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் லோகங்களால் கட்டப்பட்ட இவ்விட்டைப் பரிசோதித்து ஆராய்ந்து அதனுள்ளிருக்கும் காற்றி ஞாடைய குணத்தையும், நன்மையையும், தீவையையும், தத்துவார்த்தத்தையும், நெருப்பினுடைய குணத்தையும் அதன் நன்மையையும், தீவையையும், மன்னின் குணத்தையும் அதன் மயக்கத்தையும், இன்பத்தையும், தன்னிருப்படை குணத்தையும், இன்பத்தையும், துண்பத்தையும், ஆகாயமென்னும் ஏழு நபுளைடைய கலர்களையும், முழக்கத்தையும், கலக்கத்தையும், அழுகையும், என்னிக்கைக்கடங்காத புதினங்களையும், இவ்வைந்துக்குள் அடங்கிய நானாறு இலட்சம்கோடி மினுக்கள் களையும், அதைச் சார்ந்த பதினைந்து புவனங்களையும், அதைச் சார்ந்த மயக்கம், இருள், ஒளி, வெளி, குரியன், சந்திரன், நட்சத்திரங்கள் இதைப்போலொத்த லோகங்களுக்குள் அடங்கியளவைகளை அறிந்து துண்பம், மயக்கம், மனக்காட்சி, கண்காட்சி இவைகளைவர்த்தையும், ஏறும்பு புத்தையைக் கொண்டு தவிர்த்துக்கொண்டதுபோல் இவன் அறிவுகை கொண்டு லோகங்களின் பாரங்களைத் தவிர்த்து, இவன் இன-

மாகிய உயிரை (ரூஸை), இவ்வெறும்பு தன் இனத்தைத் தூக்கி இல்லத்துக்குக் கொண்டு சென்றதுபோல், இவன் அல்லா ரூத்த ஆலூ நாயகிடம் அவனுடைய தாத்துடைய ரூஸை அவனுடைய அருள் நிறைந்த, அவனுக்கும் இன்ஸானுக்குமுரிய் இல்லமாகிய அவனிருக்கும் இல்லத்துக்குத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டும். அப்படத் தூக்கிச் செல்வானுகில் மையத்துப்பிடியுக்கு (அடக்கஸ்தலைத்துக்கு)க் கொண்டு செல்ல நான்கு பேரும், உக்கத்தில் கொண்டு நடத்த ஆயிரம்பேரும் தேவைப் படமாட்டாது. அதுவே அரிதாய்ப் பிறந்த மனிதனுக்கு உரித்தான் அறிவின் விளக்கமாகும். அதுவே நாம் துவியா வில் உதித்த அறியவந்த புதினமாகும். உன்னை நீயே தூக்கிக் கொண்டு செல்ல ஒரு வழியைத் தேடிக்கொன் என்ற சொன்னார் குருபாவா சீஷர்களுக்கு.

14-4-70

7-20 பி. ப.

59. தம்பி! ஒர் உதாரணம் :-

சத்தா சமுத்திரமாகிய பெருங்கடல் இருக்கிறது. அக் கடலை ஆண்டவன் ஆழம், நீளம் அளவெடுக்க முடியாத பெரும் சமுத்திரமாகப் படைத்திருக்கிறார். அதற்குள் பெரும் படைப்புகளைப் படைத்திருக்கிறார். படைப்புகளைல்லாம் நீரில் லாமல் கீலிக்கமுடியாது. அப்படியிருக்க அக்கடலிலுள் இருக்கும் படைப்புகள் அங்கடல் நீரைக் குடித்துவிட்டால் கடலின் ஆளம், நீளம் எல்லாம் அந்துவிடலாம் என்று நினைத்து கடலைவிழுங்க எத்தனித்தனவாம் அதற்குள் வாழ்வின்ற படைப்புகளைல்லாம்.

போநுள்: அதுபோல் அரியப்பெரிய வஸ்வவனுகிய அகிலாண்ட கோடி நாயகனுண இறைவன் படைப்பிலான சிருஷ்டிகள் அனைத்திலும் மிகமேன்றமயாகவும் அரிதாகவும் பிறந்த மனிதன், மீன்கள் கூட்டம் கடலை விழுங்கிவிட்டு ஆளம், நீளம் அளக்கப்போனதுபோல் இம்மனிதன் மதங்களையும், சாதியையும், வேதத்தையும், மிஞுக்களையும், வேதாந்தத்தையும், சித்தாந்தத்தங்கள், புராணங்கள், இதிகாசங்கள் இவைகளைக் கொண்டு படித்து இறைவன் முடிவையும் அளவையும் எடுக்கத் துவிந்து, நான்பெரிது நீ பெரிது என்ற வேறுபாடில் நூலைந்து, ஆணவும், கர்மம், மராயை என்னும் மும்மலத்தில் ஏறி அறு வினாயும் சுற்றிப் பார்வையிட்டு. அதற்குள் அலக்கார மாயக் கோட்டையைக் கட்டிவைத்து அதற்கு மாயப் புராண் பூதங்களை காவல் வைத்து அப்புலன்களுக்குப் பச்சோந்திவைப்போல்

இவன் வடிவெடுத்துக் காட்டி, என்னைப்போல்த்தான் இறைவன், இப்படித்தான் அவன் நிறம். நான் மாறுவதுபோலத் தான் அவனும் என் நிலையில்த்தான் இருக்கிறேன் என்று அறி வின் சனத்தில் திட்டமிட்டு, என்னைவிட யார் இருக்கின்றார் என்று அவனை மதிப்பிட்டு என்னைவிட ஒரு சக்திபில்லை என்று தான் படித்த அளவிலே முடிவெடுத்துக் கற்ற அளவிலே கடவுளைத் திட்டமிட்டு அவனை அளவெடுக்கத் துணிந்து விட்டார்கள்.

மீன் கடலை விழுங்கி ஆழம் நீளம் கணக்கெடுப்பது போல் இவர்கள் ஏகாம்பரவஸ்துவாகிய ஏகாம்பர நாயன், எங்கும் நிறைந்திருப்பவனை தான் கற்ற அறிவின்தீரின் பொருட்டால் அவனை ஆளம் நீளம் பார்த்து கணக்கெடுத்து அவனும் நானும் ஒன்றென்று இறைவனை விழுங்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். மீன் கடலை விழுங்கவும் முடியாது. கடலை, ஆழம் நீளம் காணவும் முடியாது. அந்நில்லாமல் வாழவும் முடியாது. அதுபோல் இவனும் இவனின் ஆண்மாவும் அப்பராபரப் பொருளில்லாமல் வாழாது. இவ்வெலகும் வாழாது. இறுதியில் கடலை விழுங்கத் துணிந்த மீன்கள் கலங்கி எழுப்பும் போது, கடல் கொதிப் பெழும்பி மீன்கள் தானே செத்துமடியும். அதுபோல் இவன் அறிவின்தால் இறைவனை அளவெடுக்கப் படுக்கோது பரம் பொருள் கதிர்களை விரித்ததும் ஒனிப்பிரகாசத்தால் இவன் எரிந்து மாண்டு செத்தழிந்து போகின்றார். இதைச் சிந்தித்துப் பார்க்கிறவில்லை. இம்மாவிடன் ஆண்டவனை அளவெடுக்கப் பார்க்கிறார். மேறும் அவனுக்கேள்வன முடியும் என்று இறைவனைவிடம் வீழ்பும் வம்பும் பேசி துங்பவினையில் தானே கிக்கி தானே மடிக்கிறார். இதை உணர்ந்து மட்டற்ற இறைவனை நிகரற்ற அங்குடையோனை மனமற்ற அன்பின் கருணையால் அவனை அணைந்து தழுவிக்கொள். அங்கே ஆத்ம சுதந்திரம் அவன் இனபம் உணக்குண்டாகும் என்று சொன்னார் குரு சௌகாக்கு.

14-4-70

7-55 பி. ப.

59. தம்பி! ஒர் உதாரணம்

பெரிய ஓட்டையை அடைக்கவேண்டுமானால் ஒரு சிறிய ஓட்டைக்குள் நூலை நுழைத்துத்தானுக் கேள்வும்.

அதுபோல் அவன் பிறவி ஓட்டையை அடைக்க, நூட்ப மான் அறிவின் கூட்டுக்குள்ளே இறைவனை அன்பின் கருணை

யின் நூலைக் கோர்த்துத்தான் இவன் பிறவியின் ஒட்டடையை அடைக்கவேண்டும். அப்படி அடைத்து விட்டானாகில் இவன் போக்கு வரவுக்குரிய பாதையின் ஒட்டடைகள் அடைபட்டுப் போகும். இப்பாதைகள் அடைபட்டால் இவனுக்குப் பிறப் பில்லை, இறப்பில்லை, துன்பமில்லை, இன்பமில்லை, சுகமில்லை, துக்கமில்லை, மூப்பில்லை, சாக்காடில்லை, களைப்பில்லை, இளைப்பில்லை, குறைவில்லை, முடிவில்லை, நரகமில்லை, சுவர்க்கமில்லை, நாஞ்சியில்லை, பொழுதுமில்லை, இரவுமில்லை, பகலுமில்லை, தூக்கமில்லை, விழிப்பில்லை, மயக்கமுமில்லை, மாயமுமில்லை, மாயையும் இல்லை. நினைவில்லாது, மறப்புமில்லாது, விளங்கித் துலங்கிக்கொண்டேயிருப்பான். அந்திலையை நீ தெரிந்துகொண்டால் இனித்தோற்றுத்தின் நிலையை நீ அறிந்து கொள்வாய் என்றார் மெஞ்ஞான குரு சீஷனுக்கு.

14-4-70

8-25 பி. ப.

போ. மகனே! ஓர் உதாரணம்:

இருவன் சத்தா சமுத்திரமாகிய கடலின் புதின இரகசியங்களை அறியத் துணிந்தானும். ஏழு கடலையும் அறியவேண்டுமென்ற அவா அவனுக்குண்டானது. கருங்கடல், செங்கடல், நீலக்கடல், வெள்ளிக்கடல் பொன்கடல், பாற்கடல், மாயப் புதினக்கடல் இவ் ஏழு கடலையும் அறியவேண்டுமெனத் துணிந்தானும். அப்படித் துணிந்து கடலை எப்படி அறிவுதென்று கரையிலிருந்து சுற்றிச் சுற்றி நடந்து பார்த்தான். சத்தா சமுத்திரமான கடல் உலகமாகிய திட்டியை முடி சுற்றிச் சூழ்ந்து படர்ந்து இருந்தது. அதற்குள் பல திட்டிகள் இருந்தன. இப்படிக் கடலில் என்னிக்கைக்கடங்காத திட்டிகளும் தீவுகளும் இருந்தன. கடலின் புதினத்தை அறியத் துணிந்த வனின் காலமும் அவன் பிறவியின் ஆயுஞும் தன்னுடைய ஒடிமுடிந்தது. அதே திட்டியில் தன்னுடைய அறிவிமுந்து மதியிமுந்து, புதியிமுந்து, உணர்விமுந்து அத்திட்டிக்குள்ளே மயங்கிக் கிடந்தான். மீண்டும் அக்கடலைச் சுற்றிப்பார்க்கும் அவா அவனுக்குப் போகவில்லை. அதனால் அவன் மறுபடியும் அதே கடலைச் சுற்றுத்துணிந்தான். அதனால் அவன் பத்தரைக்கோடி பிறவிகள் எடுத்து அக்கடலை அறியத் துணிந்தும் அவன் அக்கடலின் இரகசியம் ஒரு அனுவையும் அவன் அறிய முடியவில்லை.

மேலும் அவன் பாற்கடலையும் அறியவில்லை. இரத்தக்கடலையும் அறியவில்லை; மாயப் புதினக் கடலையும் அறியவில்லை;

அவன் மாண்டாண்; மீண்டும் பிறந்தான். பிறந்து பிறந்து மாண்டு இறுதியில் அவன் மாய நரகத்தின் எல்லைக்குள்ளே புதைந்தானேயன்றி அவனுக்கு உணர்வும், அறிவும், புத்தியும் மதியும் வரவில்லை. அவன் நினைவை மாற்றி அறிவை விருத்தி செய்யும் குருவையும் அவன் தேவனில்லை. அவன் மீண்டும் பிறக்காதிருக்க ஒரு உபாயத்தையும் கண்டுபிடிக்கவில்லை:

தம்பி! அரிதான் மேன்மையாகப் பிறந்த மனிதன் “இப்பிறவி தப்பினால் எப்பிறவி வாய்க்குமோ” என்ற முதியோர்கள் சொல்லுகின்னங்க மிக அரிதாய்ப் பிறந்த மனிதன் இறைவனின் புதினக் கடலையும், மர்யக்கடலையும், மனக்காட்சியையும், கணக்காட்சியையும் இதைச் சுற்றி மறைப்பற்ற பொருளையும், அருளையும் காணத் துணிந்தானும். எங்கும் நிறைந்த பொருளைக் காணப்பதற்கு மறைப்புள்ள திட்டிகளுக்குள் இருந்தால் காணவே முடியாது தம்பி:

ஆனால் நீங்கள் அம்மாயக் கடலையும், ஏழு கடலையும் அறிய வேண்டுமானால் ஒரு மெய்ஞ்ஞான குருவின் அறிவின் தெளிவினுள் ஒடுங்க வேண்டும். அவர் மாயக் கடலூக்கப்பாலுள்ள வெளியின் ஒளியின் கரையில் இருப்பார். அவருக்குள் சகல கடல்களையும் அறிந்து ஒடுக்கி அடக்கி வைத்திருப்பார். அக் கடல்களுக்குள்ளால் ஒடுவதற்கு ஏழு கப்பகலைத் தயாரித்து வைத்திருப்பார். அதாவது உணர்வு, உணர்ச்சி புத்தி மதி, அறிவு பகுத்தறிவு, பேரரிவு என்னும் கப்பல்களை அக் கடல் களுக்குள் ஓடவிட்டு அதற்கு மாலுமியாக அவர் இருப்பார். மேலும் அவர் பரந்த வெளியின் ஒளிக் கரைக்கு வரவிரும்பியோர்களை அந்தக் கப்பலில் ஏற்றி அங்கு கொண்டு போய் சேர்ப்பார். அம்மெய்ஞ்ஞான குருவால் நீ இந்த புதினமாயக் கடல் ஏழையும் அறிந்து அங்குள்ள திட்டிகளினுடைய இரகசியத்தை அறிந்து உன்னுடைய பிறப்பையும் அறிந்து உன்னையும் அறிந்து உன்னுடைய இறப்பையும் அறிந்து இறப்பில்லா என்றும் இருப்பையும் அறிந்து என்றும் இருப்பவளேநு நீ கலந்து கொள்வாய். அதல்லாமல் முன்சொல்லிக் கொண்டு வந்த மதத்தின் ஆணவத்தின் மாயக் கடலையும் அதைச் சார்ந்த திட்டிகளையும் நீ சுற்றுவாயாகில் ஒரு காலத்திலும் உன் பிறப்பையும் உன்னையும் இறப்பையும் நீ அறியமாட்டாய் பல கோடிப் பிறப்பைத்தான் அனுபவிப்பாய். இதை நீ விளங்கிக் கொள்.

மேலும் இதை அறிந்து அக் குருவினுடைய அறிவின் தோணியில் ஏறிக்கொள். இது உனக்கு ஞாபகத்தில் இருக்கப்படும்

இம் நீங்களுக்கு அறிவின் தொண்டிகள் ஏறி, அத் தோணியில் அவரோடு போவாயாகில் அதன்பின் உன்கு பிறப்பு, பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு இல்லை. ஆனதால் நீங்களியையும் பெற்று, தெளிவையும் பெற்று, பரததையும் அடைந்து அவன் குணத்தையும் பெற்றுப் பராபரத்தோடு கலந்திருந்து கொள்வாய் என்று குருபாவா சீஷர்களுக்கு சொல்கிறார்.

17-4-70

8-55 மு. ப.

61; குருபாவாவிடத்தில் டொக்டர் செல்வரத்தினம் சொல்கிறார், சுவாமி! நீங்கள் சொல்லும் ஓவ்வொரு கருத்தையும் உதாரணங்களையும் விளங்கிக்கொண்டு போகும்போது, ஆனால் நான் பல புத்தகங்களையும் வாசித்திருக்கின்றேன். அதிலே பல கருத்துக்களையும் அறிந்து விளங்கியிருக்கின்றேன் என்று சொன்னார். அதற்கு சுவாமி என்ன கருத்தை விளங்கியிருப்பாய்ப்பா? என்று கேட்டார். அதற்குச் சரியான பதிலைச் சொல்லாது புத்தகத்தின் படிப்புக்குரிய கில விளக்கத்தைச் சொன்னார். அதற்குச் சுவாமி சொன்னார். நீ படித்த கருத்துக்கும், இந்த உதாரணத்தின் பொருளின் கருத்துக்கும் யிக ஏற்றத்தாழ்விருக்கிறது: நீ படித்தது புத்தகம். புத்து-அகம். புத்து என்றால் நானுறை இலட்சம்கோடி மினுக்கங்களுக்குரிய புவன தெய்வங்களையும் புத்து உருவங்கள். இந்தப் புத்துக்கு அகம் என்பது உலகம். அந்தப் புத்தகத்தை நீ வாசிக்கிறேய்.

அதை அலங்காரம் செய்யவேண்டுமானால், விருத்தி செய்யவேண்டுமானால் அதை உருவாக்கவேண்டுமானால் அதனுடைய அகம் வடிவாயிருக்கவேண்டும். அப்புத்து உருவத்துக்கு மைதீட்டி, கலர்தீட்டி, கண்கிறந்து, பட்டுஅங்கிகளை உடுத்தி, தங்க ஆபரண திகளை அணிந்து நவரத்தினுடைய மாலைகளை பதக்கங்களைக் கழுத்தில் அணிந்து, சரிகைகளால் இழைக்கப்பட்ட உடைகளை உடுத்து, மாணிக்கங்களால் மூக்குத்தி கம்மல்கள் போட்டு, நவரத்தினுடைய திகளால் இழைத்த மகுடம் தரித்து அதற்குத்தக்க மை கலர்களைத் தீட்டி, அதை உலகவடிவாக்கி புத்து அகம், உலகத்தின் அகமாக்கி வைத்து, அவ்வழகைக் கண்டு மற்றவர்கள் மயங்கக்கூடிய இலட்சணத்தை உண்டாக்கி வைத்து, அதற்குரிய பாடல்களையும், விதிமுறைகளையும், கிரியைகளையும் செய்து, பக்திப் பரவசக் கொண்டாட்டங்களால் ஆடிப்பாடிப் புத்து அகமாகிய உலகம் மகிழ்கின்றது. அதை அலங்காரம் பண்ண இந்த உலகத்தின் ஆதாரப் பொருளாலே அதை அலங்கரித்து வைக்கவேண்டும்.

ஆனபடியால் நீ பாடியதெல்லாம் புத்து அகம்: குருவில்லா வித்தையரகிய புத்துக்குரிய அகமாக மகிழ்விக்கிற உலகம் இது: நீ என்ன ஆபரணத்திகளைப்போட்டு அலங்கரித்து கண்களிரப் பார்த்தாயோ அதுபோல் நீ பாடி அதை அலங்கரித்து மகிழ்கின்றேயு இதுதான் நீ பார்த்த படித்த கடையின் அகம் புத்தகமும். இதை நீங்கள் கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள். இத்தப் புவனப் பொருள்கள் இல்லாவிட்டால் புவன தெய்வங்களை அலங்கரிக்கமுடியாது. இதுதான் நீங்கள் படித்த பாடம். நீங்கள் புத்துவடிவாய் இருக்கின்றிர்கள். உங்கள் அகம் உலக வடிவாயிருக்கிறது. இதை நீங்கள் சிந்தியுங்கள். அறிவில்லா விடில் குருவை அடையமாட்டார்கள். குருவில்லாவிட்டால் எங்கும் நிறைந்த பரததை, புவனப் பொருளால் அலங்கரிக்கமுடியாத, மட்டற்று நிகரற்று எங்கும் ஒரு வடிவாய் நிறைந்து விளங்கும் அழகனை நீங்கள் அறியமாட்டார்கள் என்று சுவாமி சொன்னார்.

அதற்கு டொக்டர் செல்வரத்தினம் மற்றவர் எவரையும் ஒருவர் அவமதிக்கலாமா என்று கேட்டார். அவர் நின்ற இடத்தின் நிலையையும், அவர் உள்ளத்தையும், கேள்வியையும் அறிந்த சுவாமி, நீங்கள் சொன்ன சொல்லு சரிதான், நாம் முன்சொன்ன கடவுளைக்காணும் நுட்பமான உதாரணத்தில் உங்கள் மனம் சென்றிருக்கிறது: அந்த நிலையில் இந்தக்கேள்வியைக் கேட்டிருக்கின்றிர்கள். சொல்கிறேன் கேளுங்கள்.

ஒரு உத்தமன், உண்மை அறிந்தவன், ஞானி காட்டிலி ருந்து தவம் பண்ணிக்கொண்டு ஆண்டவைன நினைத்து அவன் பாடுகிறான். தான் கண்டதையும், அனுபவத்தையும், அருளையும், பொருளையும், செயலையும் அவன் அழகையும், உலகத்தையும் பாடி எழுதுகிறான். ஆனால் அவன் பாடும்போது அக்காட்டில் இருக்கும் மிருகங்கள் படிப்பதற்கல்ல: அது அந்த மிருகங்களுக்கு விளங்காது. மிருகங்களுக்கு விளங்காத இடத்தில் எங்களை அவமானப்படுத்திக் கத்திக்கொண்டிருக்கிறான், என்று மிருகங்கள் நினைக்கிறது. அவர் காட்டிலிருந்து பாடியது பகுத்தறிவில்லாத மிருகங்களுக்காக அல்ல. அது அவர் வந்த கடமை: அந்த அருள் செல்வத்தைப் பெற ஒரு மனிதன் வருவான். அது அவனுக்குரியது. மனிதன்தான் அச்செல்வத்தை அடையவேண்டியவன். ஆனபடியால் இந்தச் சுவாமியாரும் சொல்கிறார். அதைத்தான் பாடுகிறார். நீங்களும் நானும் மனிதனே? இல்லை. நாங்கள்தான் அந்த மிருகசாதிகள். எங்களுக்கு அது அவமானமாய் இருக்கும். ஆனால் மனிதனுக்கு

அவமானமல்ல. அது மளிதலூக்குத்தான் தேவை. மற்ற மிருகங்களுக்குப் பகுத்தறிவில்லை. அது எதையும் சொல்லிக் கொண்டு போகும். உண்மையெல்லாம் அதுக்கு அவமானமாய் இருக்கும். மனக்காட்சி எல்லாம் அதுக்கு உண்மையாக இருக்கும்.

அதுபோல் உம்முடைய மனக்காட்சி உமக்கு உண்மையாக இருக்கிறது. மனக்காட்சி, அழிந்து ஆணைவும், கர்மம், மாண்பை என்னும் மதம் ஒழிந்த இடத்தில் உமக்கு அறிவு தோன்றும். அறிவு தோன்றிய இடத்தில் நாம் சொல்லும் உண்மை விளங்கும். இது ஒழியாத இடத்தில் உமக்கு இது அவமானமாய் இருக்கும் என்று நான் நம்புகின்றேன் உங்களுடைய சொல் விவிருந்து.

டோக்டர் தம்பி நான் ஒரு வசனம் சொல்கிறேன். அதைக் கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள். கடவுள் பராபரவஸ்து என்பதை உங்கள் அறிவால் உள்ளத்தால், என்ன பொருள் அது? அது என்ன வஸ்துவாய் இருக்கும்? அது எதிலிருந்து தோன்றியது? அதன் உருவம் என்ன? வழிரு என்ன? அதைப் படைத்தவன் யார்? அது எப்போது உள்ளது? அது தனியான ஒரு பொருளா? அது பலதும் சேர்ந்த பொருளா? மனிதன் முன்னில் சாதாரணமாகக் காணக்கூடியதா? அந்தப் பார்வைக்கு அப்பார்ப்பட்டதா? கவுட்டிலை அடைந்து தேடி காணக்கூடியதா? அது பழம், தேங்காய், பாக்கு, சூடும், சாம்பிருணி, புக்கைகள் கொடுத்து காணக்கூடியதா? இந்தப் பொருளையும் தேட்டத்தையும் விரும்பாத பொருளா? உன்மனக்காட்சியினால் காணப்படுகின்ற பொருளா? உடலால் அணைக்கப்படுகின்ற பொருளா? ஜுன்மாவாலும் அறிவாலும் அணைக்கப்படுகின்ற பொருளா? யிச் அரிதான பொருளா? அநேகமாக மேட்டிலும் காட்டிலும் முன்னுக்கும் பின்னுக்கும் உருவமாகக் காட்சி அளிக்கும் பொருளா? அது மனிதர் கைகளால் மனக்காட்சிபால், மை கல்வர்களால், செய்யப்படுகின்ற பொருளா? அதுக்கு அப்பாறுக்கு அப்பாலான மெய் அறிவால், அறிவுக்குள் அறிவால் காணப்படுகின்ற பொருளா? அது பெண்மர் பிள்ளை உள்ள பொருளா? அது அற்ற பொருளா? அது சாதி, மதம், பேதம், வேதம், வேதாந்தம் கடந்த பொருளா? அது மதத்தின் பொருளா?

நீங்கள் உணவுகொடுத்து தீத்தினாலும் வாய்திறந்து உண்ணாத பொருளா? அங்கின் கருணையின் அறிவால் கொடுக்கும் அறிவாளியை உண்ணும் பொருளா? அது நீங்கள் செய்து

வைத்து வணங்கும் பொருளா? உங்கள் மனக் காட்சியால் செய்து வணங்கமுடியாத பொருளா? அது தந்த லோபப் பொருளா? லோபம் ஒக்லுக்கும் அடங்காத பொருளா? உன்னதையும், உடலையும், ஆடையும், மாடையும், கோழியையும், கொக்குகளையும் கொலைவாங்கும் பொருளா? அங்கின் கருணையினால் கருணையாய் விளங்கும் பொருளா? உங்கள் சாதிக்கும் என்னுடைய சாதிக்கும் வேறு வேறான பொருளா? உன்னையும் என்னையும் கடந்து சிருஷ்டிகள் அண்த்திலும் உறைந்து படிந்து விரிந்து விளங்கும் பொருளா? உங்கள் மனக்காட்சிக்கு எட்டும் பொருளா? உங்கள் மனக்காட்சி அண்த்துக்கும் எட்டாப் பொருளா? ஒவ்வொரு கண்ணாலும் மனமும் செய்துவைக்க கூடிய பொருளா? மனமும் கண்ணாலும் செய்துவைக்கமுடியாத பொருளா? அது அறிவால் சிருஷ்டித்து காணப்படுகின்ற பொருளா? பஞ்சப் புலன்களால், பூதங்களால் செய்து சிங்காரித்து காணப்படுகின்ற பொருளா? உங்கள் தேட்டத்தை வாங்கி உண்ணும் பொருளா? உங்கள் தேட்டத்தில் அனுவேணும் விரும்பாத பொருளா? எல்லோரும் காணும் பொருளா? அறிவால் தெண்டித்து அரிதான பிறவியின் மலு ஈசனின் அறிவால் அரிதாகக் கண்டுபிடிக்கும் பொருளா?

எந்தப் பொருளப்பா? உங்கள் படிப்புக்குறிய பாகத்தில் எது உங்கள் அறிவுகண்ட கடவுள்? மனம் கண்ட கடவுள்? என்பதை மனம் விருத்திசெய்து ஆராய்க்குதிர்ச்சிட்டு சொல்லுங்கள். ஒவ்வொருவரும் ஜந்து லோகங்களாலும் செய்யப்பட்ட கடவுள் மட்டற்று இருக்கிறது. கடவுளை நீங்களே செய்து வைத்து, மைதீட்டி, பொட்டிட்டு, கடவுளுக்கு முடின கண்ணிலைத் திறந்துவைத்து, அழுக்காய் இருக்கிற செழும்பை விளக்கி வைத்து, அது அங்கு இங்கு போகாமல் கட்கார வைத்து, அவருக்கு பசி, பிள்ளை, முப்பு, சாக்காடு வராமல், பல உணவுகளை வைத்து அழுது கொடுத்து அவைகள் முன்வைத்து வரம் கேட்கிறீர்கள்.

நீங்களே செய்து வைத்து, கண்ணைத் திறந்து, நீங்களே அதைப் பாதுகாத்து, அதைப் பக்குவமாகச் சிங்காரித்து, அதற்கு உடை உடுத்து, கலர் தீட்டி, நீங்களே வைத்துப் பூட்டி, உணவு கொடுத்து ஊனைக் கொடுத்து, தெய்யை ஊற்றி, பாலை ஊற்றி, பழக்காத அரித்துவைத்து சார்பிறு என்று தூபதீப நெவேத்தியம் கொடுத்துக் கடவுளே உணக்குக் கண் இல்லையா? வாய் இல்லையா? - பேச நாவில்லையா? நான் படும்பாடு உனக்குத் தெரியவில்லையா? கண்கெட்ட கட

வளே! என்று நீங்களே செய்து வைத்துவிட்டு பேசுகிறீர்கள். இந்த நிலையை நீங்களே நீலவத்துவிட்டு வாய் இல்லாதவனே, கண் இல்லாதவனே, நாவில்லாதவனே, முக்கில்லாதவனே, நீ முடவனு என்ற பேசுகிறீர்கள்.

அவனுக்குக் கண் இல்லை நீங்களே கண் வைத்து, மூக் கில்லை மூக்கு வைத்து, காலு இல்லை காது வைத்து அவனை உலகம் முழுவதும் விரித்து வைத்துவிட்டு, இப்படிக் கண் கெட்ட கடவுளே என்று பேசுவது முறையா? அவமானம் பஸ்னுவது முறையா? ஏன் செல்வரத்தினம் தம்பி? நீங்களே செய்து வைத்துவிட்டு நீங்களே பேசுவது அவமானமில்லையா? இதைவிட அவமானமா நாம் சொல்வது தம்பி? யாருக்கு அறிவினம் உங்களுக்கா எனக்கா என்று யோசித்துப் பாருங்கள். உலகம் இதே நிலையில் கேட்கிறது கென்ஷி. இதெல்லாம் பேசாது, சிரிக்காது, நடக்காதுதானே. அதுக்குக் கண் இல்லையே, வாய் இல்லையே. அது எனக்கு வரம் தரவில்லை என்று பேசுவது அறிவுக்கு ஒவ்வுமா. சிந்தித்துப் பாருங்கள் ஒவ்வொருவரும் பல்லாயிரக் கணக்கான கடவுளை வைத்து, கடைசியில் இந்தக் கேள்வி கேட்கிறீர்கள். குருடனைப் பார்த்து குருடா என்கிறீர்கள். வாய் இல்லாதவனைப் பார்த்து ஊமையனே என்று சொல்கிறீர்கள். நடக்காத வஸ்துக்கு உணக்குக்கால் இல்லையே என்கிறீர்கள். தின்னுத பொருஞ்கு வைத்து விட்டு அவன் தின்னவில்லை என்று நீங்களே தின்கிறீர்கள். பாடலும் ஏமாற்றிப் பாடி நீங்களே இரசிக்கிறீர்கள்.

இதைச் சிந்தித்து சாதி, மதம், பேதம், வேதம், வேதாந்தம் கடந்த பொருள், மனிதர்களால் செய்ய முடியாத பொருள். ஒன்றுக்கும் அடங்காத பொருள். என்றும் இருப்பாய் இருக்கப்படுகின்ற பொருள்; லோகங்கள் ஒன்றுக்கும் அடங்காத பொருள். பிறப்பு முடிவில்லாத பொருள். உணர்வு, உணர்ச்சி, புத்தி, மதி, அறிவு, பகுத்தறிவு, இவ்விவரம் இல்லாதவன் காணமுடியாத பொருள். தன் உயிர், பிற உயிர் என்ற சமத்துவ நிலையும், பொறுமை, கருணை, தயை, சகை. இரக்கம், சத்தியம், நிதி, உயிர்கள் அன்பு, நேசம், நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு இதைப் போல் அநேக நற்சிந்தனையின் ஒழுக்கத்தின் பண்பில்லாதவன் காணமுடியாத பொருள். சிருஷ்டிகள் அணைத்துக்குள்ளும் உறைந்து படிந்திடுக்கும் பொருள். அறிவுக்குள் அறிவான பொருள், அறிவே கானும் பொருள். ஆதி பரம் பொருள், அகப்பொருள், அருவம் உருவம் இல்லாப் பொருள்,

ஆதி பரஞ்சோதியான பொருள், நிழலில்லாத பொருள், ஒன்றுக்கும் அடங்காத பொருள், மனுஷனின் அறிவு கானும் பொருள். அப்பொருளை மிக அரிதான் அறிவுடையோர்தான் கானும் பொருள். அதல்லாமல் நீங்களும் நானும் இதற்கு முன் கண்ட பொருள்கள் இது. மனுஷனின் அறிவுக்குள் அறி வான பொருளை நீங்களும் நானும் காணப்போவது நல்லது. உண்மையான வழியை காணத்தெண்டியுங்கள்.

தம்பி! இருட்டறைக்குள் இருந்து கதவைப் பூட்டிக்கொண் டிருந்தால் உங்கள் வேர்வையும், உடல் நாற்றமும், காற்றமும் உங்களுக்கே மனக்கும். நீங்கள் பரந்த வெளியில் வந்தால் உங்கள் வேர்வை நாற்றம் இயற்கைக் காற்றினிலை போய் விடும். அது போனால் பரந்த வெளியில் இயற்கைக் காற்றத்தோல் உங்களுக்கு ஓரளவு சகம் தரும். இதைக் கொஞ்சம் சிந்தியுங்கள் டொக்டர். தம்பி நீங்களும் நானும் புலன் பிறவி நாற்றத்தைப் போக்கவேண்டும். அறிவின் இயற்கை மனத்தை அடைந்தோமானால் இந்தப் பிறவியின் புலன் நாற்றம் போய் விடும்;

மேலும் தம்பி! ஒரு மனிதனின் உடலுக்கு முகமே பிரதானம். அவன் இன்னுர் என்று கண்டுபிடிக்க சிரசதான் பிரதானம்: சிரச இல்லாவிடில் அவன் இன்னுர் மகன், இன்ன ஊர் என்று உடலால் கண்டுபிடிக்க முடியாது.

அதுபோல் மிக அரிதாகவும் மேன்மையாகவும் பிறந்த மனி தனுக்கு உணர்ச்சி, உணர்வு, புத்தி, மதி, அறிவு, பகுத்தறிவு, பேரறிவு இந்த ஏழும்தான் இறைவனைக் காணக்கூடிய முகமாய் விளங்கப்படுகின்றது. இதுதான் மனுஷனின் அறி வுடைய முகம். இந்த முகம் இல்லாவிட்டால் இறைவனுக்கு இவன் இன்னுர்தான், இன்னாருடைய மகன், என்னுடைய அடியான் இன்னுன் என்று கண்டுபிடிக்கமாட்டான். ஆனபடியால் தலையில்லாத உடலைப்போல் இந்த அறிவின் முகமில்லாதவனு மாவான். ஆனபடியால் இறைவன் இவன் தன்பின்மொயா; தன் அடியானு? தன்னேடு கலந்தவனு என்பதை விளங்கமாட்டான். தலையில்லாதவனின் உடலைப்போலதான் அறிவில்லாத வளின் உடல். அந்திலையில் இவன் மிருகசாதியா, மனிதனு என்று சந்தேகப் பொருளாக இருக்கின்றனர் இறைவன் முன்னிலையில்; அந்தச் சந்தேகம் பல பிறவிகளுக்கு ஆளாக்கக்கூடும். ஏழும் இருக்குமானால் அது இறைவன் பிள்ளை என்று ஆதாரம் கண்டுபிடிக்க முடியும். இது இல்லாவிடில் அடையாளம் கண்டு பிடிக்க முடியாது. ஆண்டவன் சிருஷ்டிகளில் சிரசே பிரதானம்;

அதுபோல் மனுஷனுக்கு நான் சொன்ன ஏழும்தான் பிரதானம். இதை விளங்கிக் கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள் டொக்டர் செவ்வரத்தினம் அவர்களுக்கு.

18-4-70

9-50 ம. ப.

62. தம்பையா தன்னுடைய பெண்ணுக்கும் அவர் பிள்ளைக்கும் மற்றவருக்கும் ஞானத்தைப்பற்றி நன்றாய் போதித்தார். அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த குரு அந்த வாக்கியங்களைச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தார். அப்போது தம்பையா உலகத்தைக் கண்டு அதற்கேற்றவாறு நுட்பமாக எந்தத் தொழிலைச் செய்தாலும் விளங்கி நடக்கவேண்டும். உங்களுக்கு சூதுவாது தெரியாது. இந்த உலகம் அதைக் கவனிக்கும். இல்லாவிடில் உங்களுக்கும் அவமானம். ஞானிக்கும் அவமானம் வரும். எது விஷத்தையும் நுட்பமான அறிவைக் கொண்டு செயல் புரியவேண்டும் என்று சொன்னார். அவர் பெண்ணுக்கு டூல் நம் பர் வன் (Fool Number One) என்று சொல்லி, சில விளக்கத் தையும் கொடுத்து மகனுக்கும் சொன்னார். இவரும் அப்படித் தான் டூல் நம்பர் டூ (Fool Number Two) என்றார்.

அதற்கு அந்தச் சின்னப்பிள்ளை சொன்னது. எதை மற்ற வர்களுக்கு நீங்கள் போதித்தாலும் அந்தச் சொற்கள் எல்லாம் வரும்போது அது உங்களிடத்தில் நிறைந்திருக்கும். அதை என்னவென்று நீங்கள் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். அப்படித் தெரிந்துகொண்டுதான் மற்றவர்களைக் கவனிக்கவேண்டும் என்று சொன்னது. அப்போது அவர் சொன்னார் இது உலகம். உலகம் பலவிதம். ஆனால் நான் அறிந்தவருக்கு உண்மையான மனிதனை நான் காணவில்லை. அத்தகைய நிலையில் நீங்கள் எவ்வாறு நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று தெரிந்து கொள்ளுங்கள் என்று சொன்னார். அதற்கு சுவாமி அவருடைய சிந்தையையும் அறிந்து உள்ளத்தையும், என்னத்தையும், கதையையும் அறிந்து சுருக்கமாகச் சொன்னார்.

தம்பையா ஒரு கடல் இருக்கிறது பாருங்கள். அலை உண்டானால் அது அந்த கடல் தன்னீரிலிருந்துதான் வெளிப்பட வேண்டும். அந்த அலைபோய் கரையில் முட்டித் திரும்பி தன்னீரோடு சேரவேண்டும். அப்படிச் சேர்ந்தால்தான் அது கடல் தன்னீராகும். கரையை உடைத்துக்கொண்டு ஒடி அது பள்ளங்களில் தங்கிவிட்டால் அது ஒரு நாளில் வற்றிக் காய்ந்து போய்விடும். ஆனதால் அது கால் தன்னீராகாது. தானே வற்றிப்போனது; இதைக் கொஞ்சம் சிந்தித்துப்பாருங்கள்:

போருள்: அதுபோல்தான் ஒரு குரு என்கிற அருளின் கடலிலிருந்து வரும் சொற்களை சீஷன் அதை நுட்பமாக பிறக்கி எடுத்து வைத்திருந்தால் அதுதான் அருள் அறிவின் அலைகளாகும்; அது குருவைக் கடந்து போகுமாயிருந்தால் கடலைக் கடந்துபோன தன்னீர் வற்றியது போல் அது தானே வற்றிப் போய்விடும். ஆனதால் அந்த அலை குருவிலிருந்து வெளிப்பட்டு அறிவீனமாகிய மாயக்கரையில் உதைத்து மாயை என்னும் அழுக்கை அகற்றிவிட்டு திரும்பி வந்து குருவோடு சேரவேண்டும். அப்படியில்லாது அவன் கடந்து போய்விட்டால் அந்த அறிவு வற்றிப்போகும். கடல் அலைகள் பள்ளத்தில் பாய்ந்து வற்றியதுபோல் குருவைவிட்டுப் பாய்ந்த கல்வியும் வற்றிப்போகும்.

மேலும் ஒரு குருவிடத்தில் ஒரு உண்மை சீஷனுயிருப்பி னும் அவன் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமானால் வானம் கறுத்து மழை பெய்ய முழுங்கும் போது கடலில் இருக்கும் முத்துச் சிப்பி உடனே மழைக்காற்று வீசுகிறதையும், குளிர் வாடைகளையும் மழை வரப்போகிறது என்று தன் பாதாள உலகத்தை விட்டு மேலே வந்து வானத்தைப் பார்த்து மேல்த தன்னீரில் ஆவென்று வாயைப் பின்து தன்னீருக்குள் நிற்கும் போதும் தன்னீர் வாய்க்குள் படாமல் வாயை உயர்த்திக் காட்டும்; அந்த நிலையில் மழை பெய்ததும் இரண்டு துளி தன்னீர் வாய்க்குள் விழுந்ததும் வாயை மூடி தன் இருப்பிடத்துக்குப் போய் பாதைகளை ஒட்டிப்பிடித்து இருந்து கொள்ளும்; அச் சிப்பி தன்னை மறந்து அந்த உணர்ச்சியிலே இருந்து இரண்டு துளி விழுந்ததும் அது தன் இல்லத்துக்குப் போய் முத்து விளைய மட்டும் இருந்து கொள்ளும்;

அதுபோல் ஆத்ம சுதந்திரத்தைப் பெற, பிறவிக் கடனை ஒழிக்க, இனி பிறவாதிருக்க அறிவும், ஆன்மாவும் ஒன்று கலக்க, அறிவும் இறைவனும் ஒன்று கலக்க வேண்டுமானால் அவன் இந்த முத்துச்சிப்பி என்னமாதிரி தன் இல்லத்திலிருந்து குளிர், காற்று வாடைகளை அலையால் கண்டுபிடித்து மேலே வந்து வானத்தையும் முழுக்கத்தையும் கண்டு, அம்மழையை எதிர்பார்த்து ஓடுயைத் திறந்து கடல் தன்னீர் வாய்க்குள் போகாமல் முத்து விளையும் தன்னீரைத் தேடி ஆவென்று வாயைத் திறந்து கொண்டிருந்ததுபோல், ஒரு சீஷனும் தன் அறிவு நம்பிக்கை, திடம், பொறுமை என்னும் உருவத்தைத் தாங்கி, அறிவாகிய வாயைத் திறந்து சுகிப்பு சமாதானம் என்னும் நாவை நீட்டி, சிப்பி கடல் நீர் வாய்க்குள் போகா

மல் காத்துபோல் மாயக் கடல்நிரும், என்னமும், நாட்டமும், நோட்டமும், மனக்காட்சியும் கண்காட்சியுமாகிய மயக்கநீர் அறிவுக்குள் போகாமல் இவன் அறிவை உயர்த்தி அந்த அருள் முத்து விளைகின்ற அருள் மழையை ஏந்திப் பிடித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அப்படிப் பிடித்துக்கொண்டால், அச்சிப்பி எப்படி பாதா எத்தில் போய்க் கட்டிப்பிடித்துக் கெண்டிருந்ததோ அதுபோல் குரு முன்னால் இருக்கும் உத்தம சீசனுக்குத் தங்குடைய உடல் அங்கமெல்லாம் ஒடுக்கிக் குருவினுடைய உள்ளத்தைக் கட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும். முத்துச் சிப்பிக்குள் முத்து விளைவதுபோல் இவனுக்குள் அருள்முத்து விளையும். இல்லாவிடில் பாம்பு குட்டிபோட்டுத் தானே தன்குடியைத் தின்றுபோல் இவன் அரிதாய் மாய உலகத்தில் புலன் வடிவாய் பிறந்து வளர்ந்து அவன் தன் வடிவைக் காட்டி வரும் போது அப்புவன்களே இவனைத் தின்றுவிடும். புலனால் வளரப் பட்டு இறுதியில் புலனுக்கே அது இரையாய்ப் போகும். இதைச் சிந்தித்து விளங்கவேண்டும் என்று குருபாவா அவர்கள் தம்பையாவுக்குச் சொன்னார்கள்.

21-4-70

7-15 பி. ப.

63. தம்பி! ஓர் உதாரணம்:-

காட்டிலே சருகுமான் என்று ஒரு மான் இருக்கிறது. அதை அதிகமாக உக்குலான் என்று சொல்வார்கள். அத்தகைய மாணைக் கலைத்துக்கொண்டு போனால் அது மாணைவிடக் கெதியாய் ஒடும். அதை விடாப் பிடியாக கலைத்துக் கொண்டு போனால் அச் சருகுமான் தான் இருக்கும் சந்து, பொந்து சருகுகள் இவைகளை நாடித்தான் ஒடும். அச்சருகு மானுக்குப் பின் விடாப் பிடியாக ஒடிக் கலைத்து ஆன் நெருங்கி நெருங்கி கிட்டப் போனால் அச்சருகு மான் உடல் மறையுமிடயாத சருகுகள் சந்துகள், பொந்துகள் இவைகளுக்குள் போய் தலையை மாத்திரம் மறைத்துவிட்டு தான் மறைந்து விட்டேன் என்று என்னி உடலை மட்டும் வெளியே வைத்திருக்கும். அதைக் கலைத்துக்கொண்டு போகும் நாயோ மனிதனே அதைக் கையால் பிடித்தால் அது தன் காலால் வெட்டிவிடும். ஆனதால் அந்தச் சருகுமாணை தடியால் அடித்துக் கொன்றுவிட்டு அதைக் கறி சமைக்கக் கொண்டு வந்துவிடுவான்.

பொருள்: இதுபோல் மனிதர்களில் மனித முகத்தோடு சருகுமான் குணத்தைப்போல் அநேகர் இருக்கிறார்கள். மேற்சொன்ன சருகுமாணை மனிதன் விடாப் பிடியாகக் கலைத்துக் கொண்டு போனதுபோல் இக் குணமுடையோர்களையும் வறுமை, பிணி, மூப்பு, நோய் வந்து விடாப் பிடியாகக் கலைத்துக் கொண்டு பிடிக்க ஒடும்போது, இவர்கள், அச் சருகுமான் தான் போய் மறையுமிடயாத பொந்துக்குள் போய் தலையை மாத்திரம் உள்ளே விட்டு உடம்பை வெளியே காட்டியதுபோல், இவர் களும் ஓடிப்போய் பலகோடி தெய்வங்கள் பலகோடி என்னங்கள், மாய இருள் அஞ்சாளத்துக்குள் தலையைவிட்டு, நான் மறைந்துவிட்டேன். நான் சுவாமியாராகவிட்டேன், ஞானி யாகிவிட்டேன், நான் தேவனுகிவிட்டேன். பக்திகளும், சிகிச்சைகளும் குஸ்டலங்களும் பெற்றுவிட்டேன். நான் சுவர்க்கத்தை அடைந்துவிட்டேன் என்று என்னி கற்ற கல்விகளின் புலனின் பொந்துக்குள் விட்டுவிட்டு பூதங்களாயிய உடம்பை வெளியே காட்டிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

அந்திலையில் முன் பின்னால் கலைத்துக்கொண்டுபோன மனிதன் சருகுமாணை தடியால் அடித்துக் கொன்று கறி சமைத்துபோல் இவையும் கலைத்துக் கொண்டு சாப்பிட வந்த வறுமை, நோய், பிணி, மாயை, விதி, துங்பம் இவைகள் வந்து இவனை அடித்துக் கொன்று இரையாக உண்டு விடும். நான் பக்தனுக், சித்தனுக், முத்தனுக், ஞானியாக சுவாமியாக வந்துவிட்டேன். நான் இறைவனுக்குள் மறைந்துவிட்டேன் என்று, அந்தச் சருகுமான் மறைந்துபோல் இவனும் அறி வீண்டும் பெருமையைக் கொள்கிறோன். அந்திலையில் இவன் எமன் கையில் சிக்குப்பட்டு பல பிறவிகளுக்கு ஆளாகின்றார்கள்.

ஆனதால் இவர்களைத் தெரிந்து உடையையும், கோவத் தையும், குணத்தையும், செயலையும் அறிந்து நீ வீளங்கி அவர்களின் உறவிலிருந்து தவிர்ப்பது நன்று. அப்படியில்லாமல் இவர்களோடு நீயும் சேர்ந்து பலகோடி தெய்வங்களுக்குள்ளும் மாய அஞ்சாளப் புலன் பூதங்களுக்குள் நீ தலையை வைத்து மறைந்தால் உனக்கு உண்மையைத் தெரியாது. மாய உலகத்தைத் தெரியும். நீ உண்ணே ஒடுக்கி, தன்னை இழந்து, உடலை மறைந்து ஏகாம்பரப் பிரகாசத்திலே உன் ஆன்மஜோதி மறைந்தால்தான் நீ தப்பலாமே தவிர அம்மாணைப்போல் தலையை மாத்திரம் உள்ளுக்குள் விட்டு புலன்களை வெளியில் வைத்துக் கொண்டால் ஒருபோதும் அப்பொருளை அடையுமிடயாது என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள் சீசனுக்கு.

21-4-70

7-40 பி.ப.

64. தமிழ் ஓர் உதாரணம்:-

உத்தம சீவனுக்கு குரு சொல்கிறார். ஒரு காட்டில் வாழும் குரங்கைப்பிடித்து ஊருக்குக் கொண்டுவந்து, முகம் பார்க்கும் கண்ணுடியை வைத்து அதன்முன் அக்குரங்கை விட்டால், உடனே அக்குரங்கு தன் குரங்கு வடிவத்தையே அக்கண்ணுடிக்குள் கண்டு அது தன் நிழல் என்று விளங்காமல் அதைத் தன் இனமென்று என்னி அதைப் பார்க்கவும், கட்டிப் பிடிக்கவும், முதலமிடவும், அணைக்கவும் முயன்று முடியாமல் கத்திக் கதறிப் பிடிக்கத்தான் முயலும். ஆனால் அக்குரங்கு அது தன் சட்டோதான் (நிழல்) என்று விளங்கிக்கொள்ளாது. அந்தக் குரங்குக்கு எந்த உணவையோ, கனியையோ கவையான பதார்த்தத்தையோ வைத்தாறும் அந்த நிலையிலே அது அவைகளைத் தின்னுமல் அக்கண்ணுடிக்குள் உள்ள உருவத்தைக் கட்டிப்பிடிக்க முயலுமே தவிர சுவையான கனிகளைச் சாப்பிடாது. அது அந்தக் கண்ணுடிக்குள் இருக்கும் அந்தக் குரங்கின் வடிவின் பந்த பாசத்தைக் கட்டிப்பிடிக்க என்னுமே அல்லாமல் இந்தச் சுவையான உணவை உண்ணப் பார்க்காது:

பொருள்: அதுபோல் மனக்குரங்கை மாய அஞ்சான இருள் என்னும் கண்ணுடிக்கு முன் கொண்டுபோய் வைத்தால், அந்த மாய இருங்குள் மினுங்கும் மினுக்கமெல்லாம் மனக்குரங்கின் அஞ்சானத்தின் புலவின் பூதங்களின் மினுக்கமாகவே இருக்கும், அதையேதான் அது தன்மதம், தன் ஜாதி, தன் இனம், என்று என்னி, அக்காட்டுக் குரங்கு தன் வடிவத்தையே கண்ணுடிக்குள் கண்டு கட்டிப்பிடிக்க நாடியதுபோல், இம் மனக்குரங்கும் இம் மாய இருங்குள் மினுங்கும் நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களையும் தன் இனமென்று என்னி கட்டிப்பிடித்துக் கவ்விப்பிடித்துக்கொஞ்சி விளையாடப்பார்க்கு. அந்த அவாவுடன் மனக்குரங்கு இருக்கும்போது முன் அக்காட்டுக் குரங்கு தன் சட்டோவைத் தன் இனமென்று என்னிக் கட்டிப்பிடிக்க அது முயன்றபோது எந்தச் சுவையான உணவை வைத்தும் அதை உண்ணது அந்த நிழலிலே கவனம் வைத்திருந்தது போல், இம்மனக்குரங்குக்கு இறைவனுடைய அருட்தேண்டும், அருட்பாலையும், ஞானப் பழத்தையும் அன்பாகக்கொடுத்தாலும் அது அவைகளைத் தின்னும் மாட்டாது. விரும்பரும் மாட்டாது. அதைத் தொடரும் மாட்டாது. அவ்விருங்குள் மினுங்கிய

மினுக்கத்தைக் கருதுமேயல்லாமல் இந்தத் தேண்டும், ஞானக்கனியையும், அறிவின் ஒளியின் தேண்டும் உணவைமாட்டாது. மேலும் மனக்குரங்கை வளர்க்கும் மாய இருள் மயக்கக் கண்ணுடியை வைத்திருப்பவர்களோடு மனக்குரங்கு சேர்ந்து சார்ந்திருக்கும். இதை அறிந்து சிந்தித்துப் பார்த்து போதிக்க வேண்டும்.

மேலும் அக்காட்டுக் குரங்குக்கு முன்னுள்ள கண்ணுடியை எடுத்துவிட்டு ஒரு தடியில் கோழி மலத்தைத் தடவி அக்குரங்குக்கின் கையில் பூசிவிட்டால் அக்குரங்கு அம்மலத்தை மனந்து மனந்து பார்த்து தேய்த்துத் தேய்த்துப் புண்ணுக்கி மேலும் மேலும் மனந்து தடி எடுத்து, மேலும் தன்னுடைய கையிலுள்ள புண்ணையே துணித்துப் பெருப்பித்து அழுகச் செய்து இருதியில் அதாலே ஏர்ப்புஷ்டாகச் செய்திந்து போய்விடும்.

அதுபோல் மனக்குரங்குள்ளவன் சிற்றின்பத்தின் மோகத் தின் ஆணவ மதத்தின் மலத்தை மனந்துவிட்டானாகில், அக்காட்டுக் குரங்கு அக் கோழி மலத்தை மனந்து மனந்து தேய்த்துப் புண்ணுக்கியறு போல், இவனும் சிற்றின்பத்தின் மோகத்தின் ஆணவ மதத்தின் மலத்தை மனந்து தேய்த்துத் தேய்த்து அறிவையும், உணர்ச்சியையும் புண்ணுக்கி இருதியில் அச் சிற்றின்பத்தினுலேயே மடிந்து அழிந்த ஒழிந்து போகின்றன. இவன் இருதியில் மடிந்து போகமட்டும் மாய இருள் மயக்கச் சிற்றின்பத்தை விடாது அதையே திரும்பத் திரும்பச் செய்து குரங்கு இறந்ததுபோல் இவனுக்குப் பிறவிப் புண்டர்ப்பு வந்து இருதியில் இறந்து போகின்றன. இப்படிக் குணம் மனித முகம் தோன்றி மனிதனிப்போவிருப்பார்கள். இவர்களை குணத்தில், செயலில், நடையில் ஒழுக்கத்தில் அறிந்து போதிக்க வேண்டும். ஆனால் மனிதக் குரங்கு, காட்டுக்குரங்கு என்று இருவகையினர் இருக்கிறார்கள். இவர்களை விளக்கி மனுசசனின் அறிவும் ஞானங்களும் உள்ளவனைப் பார்த்து நீ போதிப்பது நன்று என்று குரு சொன்னார்.

21-4-70

8-05 பி.ப.

65. தமிழ் ஓர் உதாரணம்:-

ஒரு அரணை இருக்கிறது. அதன் தேகம் முழுவதும் விஷம். அவ் அரணை இறைவனிடம் நான் மனிதனைக் கடித்தவுடன் அவன் செத்துப்போய்விட வேண்டும் என்று வரம் கேட்டது.

அதைக்கேட்ட இறைவன் நீ என்னை மறந்து ஆணவத்தோடு கேட்கின்றார்கள். அப்படியே தருகிறேன். நீ கடிக்கலாம். நீ கடிக்க நாடி கிட்டப்போன சமயத்தில் மறந்து போவாய் என்று இறைவன் சொன்னான். அவ் அரணை கடித்தால் விஷம். அவ் அரணை மனிதனைக் கண்டால் கடிக்க கிட்டே ஒடி வந்த நூம் கடிக்கும் என்னத்தை மறந்துவிட்டு திரும்பிப் போய் விடும்.

போநுள்: இதுபோல் மனிதனில் பல பிறவியின் வர்க்கம் இருக்கிறது. அவர்கள் இறைவனை நாடித் தேடி அவனை அடைந்து கடிடப்பிடித்து அவனுக்குள் படிந்து உறைந்து மறந்து விடவேண்டும் என்று கடவுளையும் குருமாறையும் தேடித் திரிவார்கள். இவர்கள் நான் சுவாமியாராக வேண்டும், நான் வின்னில் பறக்கவேண்டும், குானத்தை அடைய வேண்டும். கடவுளைக் காணவேண்டும் என்று குருவைத் தேடிப் போவார்கள். இவர்கள் இந்த எண்ணத்தோடு தேடிப்போய் ஒரு சற்குருவை அடைந்து, மேற்சொன்ன அரணை மனிதனைக் கடிக்கப்போய் அவன் அருகில் போனதும் கடிடப்பதை மறந்துவிட்டுத் திரும்பியது போல் இவர்களும் தாங்கள் வந்த எண்ணத்தை மறந்து விட்டு பெண்ஹர், மின்னை, குட்டி, கன்று, மாடு, வீடு, வாசல் சொத்துச் சுதந்திரம், பொன், பொருள், பட்டம் பதனி இன்னும் நான் உலகத்தை அழிக்க வரம் தாரும், உலகத்தை ஆள வரம் தாரும் என்று பத்துத்தலை இராவணன் கேட்ட மாறிரி அக்குருவிடம் கேட்டுக்கொண்டு போகிற புலன் உடையவர்களும் அறிவுடையவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

இவர்கள் பஞ்சத்துக்கு ஆஸ்தியா பரம்பரை ஆஸ்தியா என்ற மொழிக் கிளைக் பஞ்சத்துக்கு ஆஸ்தியாகி சுவாமியா எவர்கள். அவர்கள் பஞ்சம் தீர்த்தவுடன் சுவாமி வேஷமும் போய்விடும். ஆனால் பரம்பரை ஆஸ்தியாவன் அரணையைப் போலில்லாமல் ஒரே நாட்டத்தில் வந்து இறைவனை விடவேறு ஒரு வல்துயில்லை என்று நம்பிக்கை கொண்டு அவனையே நாடி அவனுடனேயே சேர்ந்து விடுவான். ஆனால் அரணையைப் போலுள்ளவர்களுக்கும், பஞ்சத்துக்கு ஆஸ்தியாவனவர்களுக்கும் போதிக்காதே. அப்படி நீ போதிப்பாயானால் உண்மை நாச நாசமானும். உண்மை நாசமானால் உலகம் நாசமாய் போய் விடும். உலகம் நாசமானால் மக்களுக்கு வறுமை, பினி வந்து சாரும். அது வந்து சார்ந்தால் துங்பம் துயரம் வந்து செரும். இதை அறிந்து போதனை செய்யவேண்டும் என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள் சீவர்களுக்கு.

2-5-70

7-40 பி.ப.

66; தம்மி! ஓர் உதாரணம்:-

ஒரு குடிகாரன் ஜந்து, பத்துப் போத்தல் மநுவைக் குடித்துவிட்டு வந்தான். அவன் குடித்த இடத்திலிருந்து வீட்டுக்குப் போகின்றேன் என்றுதான் அவன் நினைவு. அவன் இரண்டு அடி எடுத்து வைத்ததும் தன் வீட்டுக்கு ரேட்டில் நடந்து போவதாகத்தான் அவன் அறிவு. அவன் அங்கின்று தடுமாறினால் ரேட்டில் நேராகப் போகிறேன் என்றுதான் அவன் சிந்தை: யார்மேல் அவன் போய் முட்டினாலும் தான் நேராகப் போகிறேன் என்ற நினைவில் சண்டையும் பிடிப்பான். அப்படிப் போகும்போது அவன் மதியக்கத்தில் ரேட்டில் விழுந்துவிட்டால் அப்படியே பிரக்ஞஞயற்றுக் கிடப்பான். அப்படிக் கிடக்கும் போது தான் வீட்டில் கிடக்கிறேன் என்று தான் அவன் சிந்தை. அதே நேரத்தில் ரேட்டில் அரசன் போனாலும், கடவுள் போனாலும், எவர் போனாலும் அவன் சிந்தையிலுள்ள நாணம், மடம், அச்சம், பயிர்ப்பு இதைப்போ லொத்த அறிவின் சிந்தைகள் இருக்காது. அவன் உடலிலுள்ள துணிகள் குட்டின்று இருந்தாலும் நாணம் வெட்கம் இல்லை. வீட்டில் பெண்சாதி பிள்ளைகளோடுதான் இருக்கிறேன் என்ற ஒரு உணர்வுதான் உண்டு.

போநுள்: இதுபோல் மெய்ஞ்ஞானி உலகத்தின் புலன்கள் டூருங் களைச் சுத்தையும் அறிவால் அடக்கி ஒடுக்கி, பந்தபாசங்களைச் சுட்டெடுத்து, எனது உனது, நான் நீ என்றதை கழற்றி எறிந்து, சாதி மதப் பேதம் என்ற அறிவின்தை அங்கத்திலிருந்து அகற்றி, காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் அறுவிளையின் அறியாமையை ஆழி நரகத்தின் அவன் உதித்த பிறப்பின் கடவிலை அறிவால் கழற்றி எறிந்துவிட்டு, சிற்றின்பமாகிய மனத்திறரையை அசற்றி பேரின்பமான பெரும் இன்பத்தில் பெரும் பொருளோடு மயங்கி பிரக்ஞஞயற்று ஏகாம்பரமாகிய, எங்கும் நிறைந்தபிரகாசத்தைக் கண்டு அவ்வழகிலே மயங்கி அப்புதினத்தையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பான். அப்பிரகாசத்துக்குள் சகல சிருஷ்டுகளின் தோற்றங்களையும், அதன் நன்மை தீமையையும், பசி, பினி, மூப்பு, சாக்காடின் புதினங்களையும், இறப்புப் பிறப்பென்ற முடிவுகளையும் இதைப்போலொத்த எண்ணற்ற காட்சிகளையும், காட்சிகளின் விளக்கங்களையும், அதன் அழிவையும்,

அழிவற்றதையும், முடிவில்லாததுகளையும் அப்பரம் பொருளுக்குள் ஒடுங்கி அடங்கியிருக்கும் காட்சிகள் அனைத்தின் விளக்கத்தையும் பார்த்துக்கொண்டு மகிழ்ந்து கொண்டிருப்பான்.

அந்திலையில் அவன் மீண்டும் ஊனக்கண்ணை விழித்துப் பார்த்தானுகில் அதற்கிடையில் எத்தனையோ யுகங்களும், எத்தனையோ அரசனும், எத்தனையோ இராச்சியமும் மாறி இருப்பதையும், கடலாய் இருந்தது திடலாகவும், திடலாக இருந்தது கடலாகவும் மாறி இருப்பதைக் காண்கிறேன்.

கள் குடித்து பிரக்ஞெயற்றுக் கிடந்தவனும் மயக்கம் தெளிந்தவுடனே நான் ரேட்டிலையா கிடந்தேன். நான் இரவெல்லாம் வீட்டில்லவோ இருந்தேன் என்று என்னுகிறேன்: ஆனால் இரண்டுபேரும் படுக்கைச் சுகம், மெத்தைச்சுகம், வீட்டுச் சுகம், உடையின் சுகம், உணவின் சுகம், உடலின் சுகம் இவைகள் இல்லாமல் இருந்து விட்டார்கள், இவனுக்கும் மானுபியமானம் இல்லை. வெட்கமில்லை. ஞானிக்கும் மானுபியமானம் வெட்கம் இல்லை. இவனும் ரேட்டில் கோக்கணம் இல்லாது கிடந்தான். அவனும் அப்படியே இருப்பாய் இருந்தான். இவன் மயக்கம் தீர்ந்தவுடனே அஞ்ஞானப் புலன்களையும், பூதங்களையும், பந்தபாசங்களையும், உலக இன்ப துண்பங்களையும் காண்கிறேன். ஞானியோ பிறப் பிறப்பில்லாத பூரணமாகிய பேரின்ப நிறைவைக் காண்கிறேன்.

ஆனால் இரண்டுபேரும் ஒரேமாதிரித்தான் கிடந்தவர்கள்: ஆனால் அவன் பேரவிவாகிய பிரகாச ஒளியின் விழிப்பில் இருந்தான். இவன் மதுவின் அஞ்ஞான மயக்கத்தில் மதி மயங்கி அஞ்ஞான இருளில் கிடந்தான். குடிகாரானும் ஞானியும் மானுபியமானம் வீட்டிருந்தாலும் இவன் இருளில் கிடந்தான். அவன் அறிவின் ஒளியிலே இருந்தான். இவர் இரண்டுபேரும் ஞானி பரததோடு பரமானந்தம் கொண்டிருந்தார். இவன் மயக்கத் தோடு மாயையோடு பரமானந்தம் கொண்டிருந்தான். ஞானி பிறப்பு முடிவில்லாது இருந்தான். இவன் பல பிறவி எடுத்து இருந்தான். இவர்கள் நிலையும் பதவியும் வேறு. அவரவர் இருப்புக்குத்தக்க பலனையும் நிலையையும் அடைந்தார்கள்.

இதுபோல்தான் மனிதனின் இயல்பும், குணங்களும்: வணக்கமும், அவர்கள் மனதிலைகளும், மன ஒடுக்கமும், அவரவர் நிற்கின்ற இடமும், நிலைகளும், தியானமும், யோகமும், காம

மும், மோகமும், மதுவும், மயக்கமும் இதைப்போலொத்த எண்ணிக்கைக்கடங்காத வகுப்பு நிலைகளிலும் இடங்களிலும், எந்த இடத்தில் எவன் நின்று பிரக்ஞெயற்றுக் கிடக்கிறானே அந்த இடத்தின் பயனை அடைந்து கொள்கிறேன். ஞானி பூரண நிலையைப் பெற்றுன். இவன் பிறவிப் பதவியைப் பெற்றுன். இரண்டு ஸ்தானமும் மானுபியமானம் இழந்ததுதான். ஞானி யின் இருப்பு வேறு. இவனுடைய நிலை வேறு. இவன் அறிவியும்து மானுபியமானம் விட்டான். அவன் அறிவோடு மானுபியமானம் விட்டான். இதை நீங்கள் விளங்கிக்கொள்ளவேண்டும் என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்கு.

3-5-70

10-30 ம.ப.

67. சௌன் குருவிடத்தில் கேட்கின்றார். குருநாதா! ஞானிபந்த ஜைகளின்படி, மனிதன் தோற்றமாகிய பிறப்பிலிருந்து அவன் ஞானத்தை அடைகிற வழிக்கு, காட்சி வடிவாக கடவுளைக் காண்பதும், அல்லது குருவைக் கண்டு அடைந்து அதால் காண்கிற வழிபாடுகளில், இவ்விரண்டு வகையில் பிறப்பிலிருந்து ஒரு அளவுக்கு வாழ்க்கையில் அறிவு வந்த பிறபாடு எவ்வாறு அந்திலைகள் விளக்கமாகும். பின் குருவை அடைந்தபின் காணும் காட்சிகளில் எந்த வழியில் காண்பதும் அடைவதும் பரிசுத்தமாகும்? என்று கேட்கிறோ:

அதற்கு குருபாவா அவர்கள் சொல்கிறார்கள்:-

மகனே! பிறப்பின் வாழ்க்கை இரகசியத்தையும், தெய்வ இரகசியத்தையும் ஒன்று படுத்தி இரண்டு வகையில் அதன் விளக்கத்தை கேட்கிறீர்கள். ஆனால் முதல் இவன் உலகில் தோன்றி பிறந்ததிலிருந்து உள்ள வழிகளைச் சொல்கிறேன். இதைச் சிந்தியுங்கள்.

ஒருவன் தோன்றி கருவாகி வழிற்றுக்குள் அமைந்த நேரத்தில் “ஓ” வடிவில் அவன் உருவாகி முடிவாகி விடுகிறேன். அவன் முடிவாகுமுன் கதிராயிருந்து நொக்கத்தாகி, அதன்பின் சுக்கூனுகி சுக்கூனிலிருந்து கால வந்து மீமாகி, மீம் அவிபாகி அந்த அவிப(F) மேல் நோக்கி திரும்பும் போது அவிப(F) லாமாகி, அது நேரிலிருந்து கொஞ்சம் சரிந்து இரண்டாவது மீமாகி சுக்கூனைத் தாங்கிக் கொள்கிறது. அச் சுக்கூனுகிய மீமும் அவியும் திரும்பும் போது ஹே மூகமாகி அது உருவாகி

வளையும் போது தாலாகி, தாலும் ஹேயும் ஒன்றேடொன்று பார்க்கும் போது முகமும், தலையும், காலுமாகி அக் ஹேயினுடைய சுழியும் தாலினுடைய வடிவும் சேர்ந்து ஒங்கார உருவமாகி ஒன்னும் சுழியும் சிரசும் வளைந்து அவ் உருவானது இருதயத்துக்குள் இருக்கும் இறைவனையும் ஆன்மாவையும் உற்று நோக்கி இரு கரங்களையும் கூப்பி இருதயத்தைப் பார்த்து இறைவனை வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

அந்நிலையில் அவ்விருதயத்துக்குள் சென்ற காலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் இக்காலங்களுடைய விளக்கங்களையும் சரித்திரத்தையும் உற்றுப்பார்த்து, தன் இறைவனைத் தன்மை மாக்கி, தானுய தனித்து வணங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அவ் வணக்கத்தின் நிலையினால் பதினெண்ணையிரம் ஆலமும், பதினைத்து புவனமும், நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களையும் யுகங்களையும், அதன் காட்சிகளையும், அம்மனதுக்குள் ஒடுங்கி இருக்கின்ற பெருமையையும், என்னற்ற செயல்களையும் கண்டு சிந்தித்து இறைவனின் வடிவில் நின்று இறைவனை வணங்கி எல்லாப் புதினங்களையும் பார்த்து எல்லாப் பாஷைகளையும் அறிந்து, அதன்பின் தான் இருந்த வீட்டை வீட்டு நோன்பின் விரதவண்க்கம் முடிந்தவுடன் தானே புறப்பட்டு உள்ளிருந்து கண்ட இரகசியத்தை வெளியில் காண வெளிப்பட்டு உலகில் தோன்றி விழித்துப்பார்க்கின்றது. உள்ளுக்கு மௌன நிலையில் இருந்த காட்சியையும், வெளியில் வந்தவுடனே வேற்றுமையான காற்று, வேற்றுமையான குடு, வேற்றுமையான நீர், வேற்றுமையான மண்ணைக் கண்டவுடனே ஆ, ஊ என்று கூத்தத் தொடங்குகிறது.

அதைக்கண்டு முன் உலகக் காட்சிப் பொருளாய் வடி வெடுத்திருக்கின்ற பலர் அதைத் தூக்கிக் கழுவித் துடைத் துப் பார்த்து ஒரு இடத்தில் வைத்துத் துக்கத்தையும் சந்தோஷத்தையும் விளங்கப்படுத்தி அதே நிமிஷத்தில் காட்டிக் கொடுக்கிறார்கள்; அதன்பின் மதலை, குழந்தை, பிள்ளை என்று பெயரும் வைத்து அழைப்பார்கள்; அந்நிலையிலும் இவர்கள் சொல்வதெல்லாம் நாற்பது நாட்கள் வரையிலும் அக் குழந்தைக்குக் கேட்பதில்லை; கண் பார்வை இவர்கள் முன் இருந்தாலும் இவர்கள் மேல் வீழுவதில்லை; வீழுந்தாலும் தெரிவ தில்லை. நாற்பது நாட்கள் மட்டும் இவர்களைத் தெரியாமல் தான் இருந்த இடத்தில் கண்ட காட்சியை சிந்தித்துத் தியானித்து அதையே பார்த்துக் கொண்டு கண்ணை முடியும் திறந்தும் அதையே சிந்தித்து அது வளர்ந்த சூட்டில் எப்படி உண

வைச் சாப்பிட்டதோ அதேபடி நித்திரையிலும் விழிப்பிலும் உணவைச் சாப்பிட்டுச் சுவைத்துக் கொண்டும், அதற்குள் முன் கண்ட காட்சிகளைக் கண்டு சிரிக்கிறதும் அழுவதுமாக அந்தச் சிந்தையிலேயே இருக்கிறது. இரண்டு மாதம் அறுபது நாள் முடிந்தவுடனே உள்ளுக்குக் கண்ட காட்சியை வெளியில் உதாரணமாகத் தன் கண்ணுக்குத் தோன்றியதைக் காண கிறது. அப்படிக் காணும் போதுதான் தன் தாய் தகப்பனாக உருவெடுத்திருக்கும் உதாரணப் பொருளைக் காண்கிறது. அதன்பின் இன்னும் மற்ற உதாரணக் காட்சிகளையும் காண்கிறது. இப்படி நான்கு மாதம் நூற்றியிருபது நாள் சென்றவுடனே தன் தாய் தகப்பன் என்ற முகப்பான்மையைக் கண்டு அடையாளத்தைக் கண்டுபிடித்து அவர்களைத் தெரிந்து கொள்கிறது; அப்படிக் கண்டு கொண்டாலும் அது வயிற்றுக்குள் உருவாகி இருக்கும் போது எந்தப் பாஷைகளையும் உருவையும் கண்டு மௌனமாய் இருந்து பேசியது போல் இங்கு உதாரணப் பொருளைக் கண்டு மௌன நிலையை வீட்டு ஆ, ஊ, என்று பல பாஷையாலும் பலதைப் பேசுகிறது. நூற்றி ஐம்பது நாளையில் பால், சுவை, இனிப்பு என்னும் சுவையை கண்டு பிடிக்கிறது. எதைக் கண்டு பிடித்தாலும் முன் கண்ட காட்சிகளின் பாஷையையும் அந்தப் பேச்சையும் மறக்காது உதாரணப் பொருளுக்கும் அந்தப் பேச்சையும் பாஷையையும் பேசுகிறது.

இப்படி எட்டுமாதம் இருநூற்றி நாற்பது நாள் சென்றவுடனே என்சாண் என்னும் அத்தாட்சி உருவை ஒன்றுப்பட்டு மாயக் காற்றுப் பிடித்து ஊறி ஒடும் போது எட்டி அடிவைக்கப் பார்க்கிறது. அந்நிலையிலும் தன்னுடைய பல பாஷைகளையும் அங்கு கண்ட காட்சியை இங்கு உதாரணமாகக் கண்டு அதே பாஷையைப் பேசுகிறது. இருநூற்றி எழுபது நாளில் என்னமாதிரி அவன் தாயும் தந்தையும் ஒன்று கலந்து குழந்தையை மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் சுத்தைக் கொண்டு தோற்றுவிக்க நாடினர்களோ அதே மாதிரி அது நாலு காலால் மண்ணைத் தாயாக வைத்து ஆன் தகப்பனாக இருந்ததை தானும் விளங்க நாலு காலால் நடந்து காட்டுகிறது. அப்போதும் முன்கண்ட காட்சிகளின் பாஷையையும் அந்தப் பேச்சையும் மறக்காது உதாரணப் பொருளுக்கும் அதே பேச்சையே பேசுவதை விடவில்லை. இருநூற்றி என்பத்து ஒன்பது நாளில் இனவேறுபாடையும், மனவேறுபாடையும், மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, ஆகாயம், என்னும் சொந்தப் பாஷங்களையும் இரும்பைப் பற்றிய

காந்தம் போல் அன்னை தந்தையுடைய கைகளும் உலகத்தின் கைகளும், பாசுத்தின் கைகளும் தூக்கிப் பழகும்போது இந்தப் பற்றுகளுடைய காந்தம் ருதுவாதற்ற இரும்பைப் போலி ருந்த சடலத்தைக் கவ்வி இழுத்துப்போடுகிறது; அதே நேரத் தில் இரும்பும் காந்தமும் சேர்ந்தது போல் பிள்ளையும் தாயும் சகோதரமாக இழுபட்டு பந்தபாசமாகக் கலந்துகொள்கிறது.

அந்திலையிலும் பல பாஸ்வயயையும் கண்டு பேசினாலும் தன் முந்திய பேச்சை மறக்கவில்லை. அதை மாற்றி அமைக்கக்கூடிய தொடர்பையும், பாஸ்வயயையும் உதாரணப் பொருள்களையும் காட்டிப் பதித்து அப்பாஸ்வயையும் பழக்குகிறார்கள். அப் பேச்சைப் பழகி முன்கண்ட நிலையெல்லாம் மறந்து மனக்காட்சியை நினைந்து கண்காட்சியாகக் கவர்ந்து தொடர்ந்துகொள்ளும் முறையாக காட்டிக்கொடுக்கிறார்கள்: அவனுக்கு மூன்று வருஷத்தில் கண்காட்சி வடிவையும், உதாரணப் பொருளையும் அதற்குரிய பேச்சையும் பழக்கி இருதயத்தில் திடமுறச் செய்கிறார்கள். அதன்படியே உதாரணப் பொருள்கள் எல்லாவற்றையும் மனக்காட்சியில் பதித்து அவனை வாலிபகாலத்துக்கு முன்னதாகவே அவனை அவ்வழியில் மனத்தை அசைவதற்று நிற்கச் செய்து கண்காட்சிகளை மனக்காட்சியில் பதித்து மனக்காட்சியை செயல்பெறச் செய்கிறார்கள்.

அந்திலையில் அவன் அறிவு நிலைப்படும் போது வாலிபகாலம் அவனைத் தொடர்ந்து கொள்கிறது. அத் தொடர்ச்சியோடு நானூறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களின் வடிவுகளும் உதாரணப் பொருள்களும் அதைச் சார்ந்த இருஞ், மயக்கம், மாயை, மோகம், காமம், இலைகளும் அவன் உள்ளத்தின் மனக்காட்சிக்குள் படிந்து வெளிப்படுகிறது. இவன் வெளியில் எந்த உதாரணத்தைக் கண்டு நாட்டமும் நோட்டமும் கொண்டானாலும் அவ்வடிவில் அம்மனக்காட்சியின் பூதங்கள் தோன்றி கணவிலோ தியானத்திலோ வணக்கத்திலோ, நித்திரையிலோ அக் கண்காட்சியின் எண்ணத்தின் வடிவாகிய இவன் மனநாட்டம் தோற்றமாறிறது. ஒரு இருகோக் கண்டால்தான் புகைப்படத்தைக் காட்டுவதுபோல் இவன் மன இருட்டுக்குள்ளே இவனுடைய பூதங்களின் வடிவின் தோற்றமங்களின் அழகையும் இனபத்தையும் காண்கிறான்.

அந்திலையில் இவன் கடவுளைக் கண்டதாகவும் பக்தியாகவும், அச்சக்திகளைப் பூசிக்கின்றார்கள். அது நானூறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களோடும், வடிவுகளோடும், பொன்னுகவும் பொருளாகவும், மனுகவும், விண்ணுகவும், கண்ணுகவும், ஒளி

யாகவும், பல மாணிக்கங்களாகவும், அழகாகவும், ஆற்றந்த மாகவும், இப்படிப்பட்ட எண்ணிக்கைக் கடங்காத மனக்காட்சிகளெல்லாம் இவன் அறிவினமுடைய இருட்டு மனதுக்குள் கண்டு அதைக் கடவுளாக, சக்திகளாக, அம்மன், ஆச்சி, விவன், சக்தி, ஈஸ்வரன், ஈஸ்வரி இப்படிப்பட்ட ஆயிரத்தெட்டு சக்தி வடிவு அலங்காரங்களையும், நவரத்தினம்போல் அழகுகளையும், ஒளிகளையும், நடசத்திரங்களையும், பிறைகளையும், குரியன் இன்னும் இதைப்போலொத்த கவரின் வடிவின் அழுதகளை இவன் மனக்காட்சியின் நாட்டத்தின் நோட்டத்தின் வண்ணமாகவே இதைக் கடவுள் என்றும், சக்திகள் என்றும் அதற்கு எண்ணிக்கைக் கடங்காத நாமங்களையும் புகழ்களையும் கொடுத்து பூரித்து நேரித்து விசுவாசித்து, சரியை, கிரியை, யோசம், ஞானம் என்ற படிகளின் வண்ணமாக கண்காட்சியில் கண்டதெல்லாம் மனக்காட்சியில் பலனுறவுச் செய்கின்றார்கள். அந்த மனம் அந்திலையிலிருந்து தியானிக்கும்போது இரத்தினக் கலர்கள்போல் ஒளிகளைக் கணவிலும், நினைவிலும், மனத்திலும் காண்கிறான். அது போலொத்த கலர்களையும், மஸ்களையும், கடல்களையும், திடல்களையும், குடையையும் இருகொயும் கண்டு அந்தக் கணவிலேயே தெய்வ வழிபாட்டின் சக்தியாகிய கடவுளைக் கண்டுவிட்டேன். நான் கடவுளுக்கு அடிமையாகிவிட்டேன். அடியாளுகிவிட்டேன் என்று மனம் சொல்லி சிருஷ்டத்துக் காட்டுகிறது. அந்திலையைக் கண்டவுடனே இன்னும் கூடிய பாகத்தில் அக்கண்காட்சி, மனக்காட்சியை பெலப்படுத்துகிறான்.

அந்திலையில் வானத்துக்குப் போகவேண்டும், சவர்க்கத்துக்குப் போகவேண்டும். தெய்வோகத்துக்குப் போகவேண்டும் என்று சிந்தையும், நாட்டமும், எண்ணமும் உருவாகின்றது: அவ் எண்ணத்தின் மனக்காட்சியின் இருகோக் கண்டவுடனே அப்பூதங்களும் புவன்களும் இவனை மயக்கி பின்னும் இவனைத் தூக்கி வானத்தில் பறக்கிறது. அப்போது மலை, குடை, கடல் இவைகளுக்கு மேலால் இவன் பறக்கக் காண்கிறான். அசரர் பூதங்களோடு சண்டை செய்யக் காண்கிறான். கடவுள் கடக்கக் காண்கிறான். கண்காட்சியை மனக்காட்சி சிருஷ்டத்துக் காட்டிய வண்ணத்தை இவன் மனநாட்டமும் எண்ணமும் நோட்டமும் மயக்கத்தின் மாயப்புலன்களும் இவனைத் தூக்கிப் பறந்து இம் மனக்காட்சியின் புவனத்தையும், கண்காட்சியின் புவனத்தையும் இவன் எண்ணி நாடிய எல்லாவற்றையும் கண்காட்சிப் புவனத்துக்குள்ளும் மனக்காட்சிப் புவனத்துக்குள்ளும் சுற்றி சுழன்று காட்டி இவன் உடலுக்குள்ளே அப்பூதங்கள் மறையும். அந்திலையில் இவன் சுவர்க்கவோகம், வானலோகமெல்லாம் கண்டு

விட்டேன் என்று இவன் இன்னும் மனக்காட்சிக்குள் திடமுற விருண்.

இதுபோல் இறகில்லாமல் பறந்தும், தேரில்லாமல் தேவில் ஏறிப் பறந்தும், யுத்தம் இல்லாமல் யுத்தம் செய்தும், ஆயுதம் இல்லாமல் ஆயுதம் தயாரித்தும் பசலுள்ள நேரம் இருட்டிரும், இருட்டு உள்ள நேரம் பகவிலும் இவன் மனக்காட்சியின் கணகாட்சியின் அறிவின் இரவிலே காண்கிற கணவுகளைக் கண்டு அதை ஞானம் என்று என்னிட பெருமைகான்டு பாடித்திரி கிண்றுன். இதேவிதமான எண்ணிக்கைக் கடங்காத மனக்காட்சிகள்காட்சி வடிவுகளை அறிவின் இருட்டின் நிதி திறரயிலே கண்டு பகுத்தறிவை இழந்து பாழான நரகிள் கீழான நரகச் சிற்றின் பப் படுகுழி என்னும் மயக்கத்தில் வீழ்ந்து மாழ்கிண்றுன். இவையாவும் அவன் கணக்காட்சியை மனக்காட்சிக்குள் பதித்து, மனக்காட்சியை பூதங்களின் புலனின் வழியாகப் பார்த்து மகிழ்கிண்றுன். இச் செயல்களைத்தான் இவ்வுலகம் ஞானம் என்று ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆனால் நீ உணரவேண்டும், நீ இதற்கு முன்கண்ட காட்சி கள் அணித்தும் வடிவிடையதும் வடிவில்லாததும், நிறுலான நும், உதாரணமானதும், கணவானதும், நினைவானதும், மனமானதும், மயக்கமானதும், உலகமானதும், மாணவர்களதும், கலர்களானதும், பல சக்திகளானதுமாகும். இதைப்போல் நானாரு இலட்சம் கோடி புவனங்களையும், அதிலுள்ள வஸ்துகளையும், பதினெட்டு புவனங்களின் கண்காட்சி, மனக்காட்சி எல்லாவற்றையும், நீ வயிற்றுக்குன் எதை மொன்னத்தில் கண்டு ஒடுக்கி ஒன்றைக் கண்டு தியாவித்துக் கொண்டிருந்தாயோ அந் தினையில் நீ இதற்குமுன் கண்ட காட்சிகள் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி அடக்கி அக்காட்சிகள் எல்லாவற்றையும் மறைத்து விட்டு, ஒருவன் என்கிற ஒருவனின் ஆதி த்தோற்றுத் தின் தோற்றமாக நீ ஆதியில் இருந்தாயோ அத்தோற்றத்தின் வண்ணமாக நீ இருந்து அவனைக் கண்டுகொள்வாயாகில் அதற்குள் கண்காட்சிகள் மனக்காட்சிகள் மேற்சொன்ன வஸ்துகள் ஒன்றுயில்லை.

அந்திலையில் அவனே உமக்கு அறிவின் பெரும் காட்சி. அவ் வழகே எங்கும் நிறைந்தது. அதற்கோ உருவமில்லை. அதற்கோ வடிவில்லை. அதற்கோ கலரில்லை. அதற்கோ முடிவில்லை. அதற்கோ அழிவில்லை. அதற்கோ குறைவில்லை. அதுவோ எல்லையற்றது. எங்கும் நிறைந்தது. அங்கும் இங்கும் உள்ளது. ஆதியும் அனுதியுமானது. என்றும் இருப்பாய் இருக்கின்றது.

அம்மயமே ஒன்றுமில்லாதது. அதுவே அதுவாக இருக்கப்படுகிறது: அதற்குள் நீயாய் இருக்கப்படுகிறது. உன்னுக்குள் சகலமும் ஒடுங்கி அடங்கப்பட்டது. அந்திலையில் ஒன்றுமில்லாதது அவனும் இருக்கும் அழகே ஞானம். நீ இதற்கு முன்கண்ட வடிவு, காட்சி தோற்றமெல்லாம் மாயையின் பிறவியின் மனக்காட்சியின் புலனின் பூதங்களின் மாயத்தோற்றங்கள். இத் தோற்றத்தை நீ கலராகவும், பல வடிவாகவும் கண்டு பூசிக்கின்றோய். இந்திலையை உன் மனதுக்குள் இடையிட்டுப் பதித்து வைத்தார்களே அவர்கள்தான் மாயை என்று சொல்லிரது. இந்த மாயைகள் சேர்ந்துதான் கண் காட்சியைத் தயாரித்து, மனக்காட்சியை உருவாக்கி, பஞ்சப் புலன்களையும் பூதங்களையும் மாயை என்னும் வடிவாக்கி பச்சோந்தியைப்போல் உன்னுடைய அறிவினத்துக்கு கலர் எடுத்துக் காட்டுவார்கள். இப்பச்சோந்தியின் கலர்களைக் கண்டு மயங்கினால், கலரில்லாதவைக்க் காண முடியாது. இதைக்கண்டு தெரிய இந்த மனக்காட்சி கண்காட்சியைக் கடந்த ஒரு குருவைக் கண்டு உன்னுடைய மனக்காட்சியின் கண்காட்சியின் புலனின் ஆட்சியை முடிவெடுத்து நீ அங்காட்சியை கடந்து காட்சியற்ற பொருளில் கலந்துகொள். அதுவே அப்பரமாகும்; நீ உதித்த பிறவியின் சிறப்புமாகும் என்று சொன்னார் குருபாவா ஜேர்களுக்கு.

4-5-70

4-40 19.1.

68. தமிழ் ஓர் உதூரணம்:

ஒரு நண்டு சிகைப்பிடித்தால் அது முட்டையாகி பொரித் தங் குஞ்சானதும் அவைகள் இருபத்தொரு நான் முன்வயிற் திலே இருக்கும். அதில் நூற்றுக்கணக்கான குஞ்சகள் இருக்கும். அக்குஞ்சகள் தாயினுடைய இருதய பாகத்தையும், ஈரவையும், கொழுப்புச் சத்தையும் இரண்டு காலாலும் பிடித்துப் பிடித்துச் சாப்பிட்டுத் துளைத்துப் பொந்தல் போட்டுவிடும்: அந்திலையில் தாய் நண்டு சந்துக்களெல்லாம் போனதும் அப்படியே மயங்கிக் கிடக்கும்: அப்போது முடியிருக்கும் முடித்தறந்ததும் குஞ்சகள் வெளிப்படும்: தாய் நண்டு செத்துப் போய்விடும்.

போருள்:- இதுபோல் மனிதஜெனனம் தோன்றி மனித முகம் தரித்தவர்கள் அநேகமபேர் உலகில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இந்தண்டுபோல் குணம் செயலுடையவர்கள். ஆனால் இவர்கள் ஒருதாய் பிள்ளைகள், ஒரு கடவுள் என்பதை உணராமல். மாய இருளின் மயக்கக் குணங்களின் பூதவடிவில் நின்று என்மதம் உள்மதம், என்சாதி உன்சாதி என்று வேறு

வேறுக்க கண்டு, மதம்பிடித்து நன்டு சினைப்பட்டதுபோல் இவர் கருக்கு மதவெறியும் இனவெறியும் சினைப்பட்டு, நன்டு பொரித் ததுபோல தனவினைகள் அறுவினையின் நன்டுக் குஞ்சுகளாகப் பொரித்து தனைந்து, நன்டு பொரித்து குஞ்சுகள் இருபத்தொரு நாளிருந்து அந்த தாய் நன்டை தின்றதுபோல் இவ்வினை பொரித்து இருபத்தொரு வருஷத்துக்குள் இவன் உலகத்தின் அன்னை தந்தை பாசத்துக்குள் வளர்ந்து, நன்டு தாயைக் கொன்றதுபோல் இவன் படைத்தவண்ணயும், உண்மையையும், ஒரு குலத்தையும், ஒரு தாய் பிள்ளை என்ற உணர்வு அறிவையும் கொன்று தின்றபோட்டு புலன்களின் பலதாய் பிள்ளைகளாகப் பிரிந்து மதவெறியில் உலகத்தை ஆளப்பார்க்கிறார்கள். இதற்குமுன் இவன் தாயைக் கொன்றதுபோல் இவனுக்கு வருகின்ற குஞ்சுகளும் இவ்வினைக்கொன்று போடுகிறது. இந்த நன்டுக் கூட்டம் உலகத்தில் பீற்றுத் து அழிந்து பின்னும் பிறந்து பிறந்து மனிதனின் இருதயத்தைக் கொன்று தின்றபோட்டு தான் வளர்ப்பார்க்கிறது. அதன் முடிவும் பின்னாடே கதிதான் என்பதை உணர்கிறார்கள் இல்லை மனிதன். இதைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒன்று தன் தாயைக்கொன்று தான் வாழப்பார்க்கிறது. ஒன்று இறைவனின் உண்மையையும், ஒரு வனையும் கொன்று வாழப்பார்க்கிறது. நன்டு ஒரு வகைக் கூட்டம், மற்றது அறிவை நன்டுக் கூட்டம். இங்கூட்டத்தை விட்டுப் பிரிந்து ஒருவனேரு வாழத் துணிந்துகொள் என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள் சீஷர்களுக்கு.

4-5-70

5-05 பி.ப.

69. தமிழ் ஓர் உதாரணம்:-

பாம்புகள் பொந்துகளிலும் புற்றுகளிலும் அதிகமாக வாழும். அவைகள் வெளியில் வந்து உலாவும்போது எந்த அசைவையும் கண்டால் அவைகள் ஒடிப்போய் அப்புற்றுகளில் நுனையும். நீ ஒடிப்போய் அப்புற்றுக்குள் நுனைந்த பாம்பை அரைவாசியில் பிடித்து அதன் விழுப்பல்லைப் பிடுங்கிப்போட்டு அதைப் பழக்கு வோம் என்று வெளியில் இழுத்தால் அப்பாம்பு வராது. பொந்துக்குள் பாம்புக்குப் பலன்கூட: காற்றை இழுத்து மூச்சுப் பிடித்துக்கொள்ளும்: தன் சிலாம்புகளை விரித்துப் பிடித்துக் கொள்ளும். அந்த நேரத்தில் யானை பிடித்திழுத்தாலும் முடியாது. நீ அப்படி இழுத்தாலும் அம்பாம்பு அரைவாசியில் அறுந்து நீ விழுந்துபோக நேரிடும்: பின் அப்பாம்பு அறுந்த இடத்தின் புண்ணைப் புழுதியைப்போட்டு புண்ணை மாற்றிக் கொண்டு உண்ணை எதிர்பார்த்திருந்து நீ போனதும் கடித்துப் போடும்:

பொருள்:- இதுபோல் மயக்கமாயையின் இருளின் அறிவின் வளையின் பொந்துகளுக்குள் நுனைந்தவணை நீ போய் அவனை இழுத்து அவ்வினைகளை அகற்றி அவனைக் காப்பாற்றி நல்வழிப் படுத்த உன் அறிவால், பாம்பை இழுத்ததுபோல் இழுத்தாலும் அவன் வெளியில் வரமாட்டான். நீ ஆயிரம் யானை பெலன் கொண்டு இழுத்தாலும் வரமாட்டான். அவன் நானாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களின் மூச்சைக் கொண்டும், அறுவினையைக் கொண்டும், பூதங்களின் புலன்களின் வல்லமையைக் கொண்டும் மூச்சை இறுக்கிப் பிடித்துக்கொள்வான் அப்பொந்துக்குள். நீ எப்படி இழுத்தாலும் பாம்பு அறுந்தமாதிரி இவன் அறுந்து வருவானே அல்லாமல் முழுதாக வரமாட்டான். பாதி உடல் பொந்துக்குள் இருக்கும். பாதிதான் வெளியில் வரும். யார் மாதிரி தெரியுமோ. தம்புச் சாமியார், பாதர், தம்பையாச் சாமியார். செல்லத்துறை சாமியார் மாதிரி, குரு இழுத்து பாதி அறுந்து வந்தாலும் பாதி பொந்துக்குள்தான் இருக்கும்.

அப்படி இழுத்தெடுத்தாலும் நீ அறிவால் தெரிந்து போதித்து விழுப்பற்கணக்களற்றவேண்டும்: இவ்வாணியிடல் அப்பாம்பு நூசியைப் போட்டு புண்ணை மாற்றியதுபோல் பாதி பொந்துக்குள் இருக்கிறவர்கள் மினுக்கத்தின் தூசிகளைப் போட்டு பாதித்புண்ணை மாற்றி திரும்ப பாதியை இழுத்தெடுத்த குரு வையும் எப்போது வருவார் என்று எதிர்பார்த்து பாம்பு கொத்துவதுபோல் இவர்களை நல்வழிப்படுத்தி விழுக்குணங்களை அந்தறப்போன குருவையே கொத்திப்போடுவார்கள். ஆனதால் அறுவினையின் நஞ்சினால் விழும் முத்தி நானாறு இலட்சம் கோடி விதமான நஞ்சை நாவிலும் இருதயத்திலும் வைத்திருக்கின்ற இரண்டு காலால் நடந்து திரிகின்ற பாம்புகளை நீ விளக்கி, முன்சொன்ன பாம்புக்குப் பயப்படாவிட்டாலும் இப்பாம்பு களுக்குப் பயந்து அறிந்து தெரிந்து விளக்கிப் போதி. அவன் உண்ணையில் அரைவாசி அறிவை மாயைப் பொந்துக்குள்ளிருந்து அறுந்து வந்துவிட்டான் என்று எண்ணுதே. பாதி பொந்துக்குள் இருக்கிறது. அதை அறியாது போதிப்பாயானால் அது கல்லு மலையில் கல்வைக்கொண்டு ஏறிந்து அது திரும்பி வந்து எங்கு பிடிக்கிறதோ, உன் அறிவுக் கண்ணை உடைக்கிறதோ ஆன்மக் கண்ணை உடைக்கிறதோ தெரியாது. நீ இந்தச் செயலின் கடமையை செய்வாயாகில் இதை விளக்கி நீ போதி. வினைகள் இருக்கும் தானம் விழுக்குணங்கள் இருக்கும் தானம். அது பூதவினைகள் இருக்கும் தானம். அதற்குள் நுழைந்தால் இழுக்கமுடியாது என்கிறார் குரு சீஷர்களுக்கு:

70. டோக்டர் செல்வரத்தினம் சுவாமியிடம் கேட்கிறார்.

சுவாமி! உதாரணத்தைச் சொல்ல சொல்ல நாங்கள் கேட்டுக் கொண்டு வருகிறோம். இன்னும் மனம் ஒடுங்கவில்லை. மாக்கள் ஒரிசியல் என்னும் ஞானியும் சொல்வியிருக்கிறார். கத்தியால் குத்தி ஒருவன் வேதணப்படுவதுபோல்தான் என்கள் நினையும். இதிலிருந்து நாங்கள் தவறுவதற்கு சுவாமி சாதனையைக் காட்டித் தந்தால் நல்லது என்று சொன்னார்.

அதற்கு சுவாமி சொன்னார்: நீ கேட்கிற சாதனை தான் சா-வினையாகும். ஆனால் அப்படியல்ல. நீங்கள் ஒரு செக்கவில் சாதனை செய்யத் துணியும்போது அந்த ஒரு செக்கனுக்குள் ஐந்து செக்கனுடைய வேலையை மனப் புவன்கள் கொண்டுவந்து வைக்கும். ஆனதால் நீங்கள் எப்படி ஒரு செக்கவில் சாதனை செய்விர்கள்? நீங்கள் இரண்டு செக்கவில் சாதனை செய்யத் துணியும் போது அது ஆயிரம் செக்கன் வேலை மினுக்கங்களை கொண்டுவந்து கங்கள் மனக்காட்சிக்குள் வைந்துக்காட்டும்: அப்போது எப்படி உங்கள் மனத்தை ஒடுக்குவிர்கள்? அப்படி ஒடுக்கி அடக்கியவன் யாருமில்லை. அப்படி ஒடுக்கச் சாதனை செய்தவன் யாருமில்லை. அவன் சா-வினையைத்தான் செய்தவனே அல்லாமல் சாதனைபைச் செய்யவில்லை.

ஆனால் நீங்கள் அறிய வேண்டியது, ஒரு “அயன் சேவ்” (Iron Safe) இருக்கிறது. அதற்குள் எல்லாப் பொருளையும் வைக்கமுடியாது. ஆனால் தங்கம், மானிக்கம், வைக்குமியங்கள், நவரத்தினுதிகள் இவைகளை வைத்துப் பூட்டத்தான் “அயன் சேவ் (Iron Safe)” இருக்கிறது. ஆனால் ஒரு கப்பவில் ஏத் தனியோ விதமான சரக்குகளை ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறான். இரும்பு, கடதாசி, பஞ்ச, உணவுப்பொருள், ஈயம், மெசினிறி கள் இப்படி எத்தனியோ விதமான பொருட்களை ஏற்றிக் கொண்டு வருவான். அவைகள் என்பதினுயிரம், தொன்னாறு யிரம் தொங்கள் வரையிலும் இருக்கும். அவைகளைக்கொண்டு வந்து கரையில் இரக்கிறான். அப்பொருள்களை அப்படியே கொண்டுவந்து “அயன் சேவில் (Iron Safe)” வைக்கமுடியாது. அப்பொருள்களை விற்றுவிட்டு அவைகளின் பெறுமதியைக் கொண்டுவந்துதான் “அயன் சேவில் (Iron Safe)” வைக்க வேண்டும். அப்பெறுமதியைத்தான் அது ஏற்றுக்கொள்ளும்: கப்பல் சரக்கை அதற்குள் வைக்க முடியாது.

பொருள்: இதுபோல் உன் சடலமாகிய உடல் நான்கு பாகங்களும் இந்த பதினெண்ணாலையிரம் ஆலத்தையும், அதிலுள்ள சரக்குகள் எல்லாவற்றையும், நானுறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களையும்: புவிகளையும், புவனங்களையும், காட்சிகளையும், அதிலுள்ள பொருட்களையும், இருளையும், வெளிச்சத்தையும், மயக்கத்தையும், மறுவையும், ஈயாமையையும், அறியாமையையும், பொருமையையும் ஹசதையும் (வஞ்சகம்), ஆனவத்தையும், அசரக் குணத்தையும், பெருமையையும், வறுமையையும், கள்ளையும், காமத்தையும், களவையும், கொலையையும், பொய்யையும், இறப்பையும் இதைப் போலொத்த என்னிக்கைக் கடங்காத சரக்குகளை நான்கு பாகங்களை உடலாகிய கப்பல் இந்த மாயை என்னும் மனக்கடவில் ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறது.

இவ்வளவு சரக்கையும் அந்த “அயன் சேவ் (Iron Safe) இரும்புப் பெட்டியில் வைக்கமுடியாது. முன் கப்பவில் ஏற்றி வந்த சரக்குகளை அவரவர் கையில் கொடுத்து வீற்று பெறு மதியான மாணிக்கத்தை வாங்கி “அயன் சேவில் (Iron Safe)” வைத்ததுபோல் நீ ஒவ்வொரு நாளும் கொண்டு வருகிறோயே உடல் கப்பல் சரக்குகள் அவைகளை விற்கவேண்டிய இடத்தில் விற்றுப்போட்டு அதற்குப் பெறுமதியான பொருளை உன் இருதயமாகிய “அயன் சேவில் (Iron Safe)” கொண்டு போய்வை.

அந்திலைக்குத்தான் ஒரு குருவைகள்டு அவர் தகுகின்ற செல்வமாகிய மாணிக்கத்தை உன்னுடைய இருதய “அயன் சேவில் (Iron Safe)” பக்குவமாகக் கொண்டுபோய் வைக்க வேண்டும். அந்தச் சரக்குகளை வைக்காதே. இது அம்மாணிக்கத்துக்குத்தான் உரிய இடம். குரு தகுகின்ற மாணிக்கத்தை அந்த இருதய “அயன் சேவுக்குள் (Iron Safe)” வைத்து நிரப்பி, அதையே பிரட்டிப் பிரட்டி வருகிறவர்களுக்கு வியாபாரம் செய். அந்ட சராசரமும் குல்லும் யாவும், நீயும், நானும், அருளும், பொருளும், இறைவனும், உண்மையும், நென்மையும், நீழமையும் சகலத்தையும் நீ அந்த “அயன் சேவ் (Iron Safe)” செல்வத்துக்குள்ளே காணலார்.

மேலும் அதில் தொழுகிறவனும், வணங்குகிறவனும், சாதனை உடையவனும், வாதனை உடையவனும், போகமும், ஞானமும், அருளும், பொருளும், இனபத்தையும், துப்பத்தையும், நரகத்தையும், ஈவர்க்கத்தையும், இறைவனையும், உண்ணையும், உலகத்தையும், வான்லோகத்தையும், மன்மீண்டும், வின்மீண்டும்,

மயக்கத்தையும், மாண்யமையும், இறப்பையும், பிறப்பையும், வணக்கத்தையும், வணங்கப்படுவனையும், அறிவையும், ஆன்மாவையும், ஒளியையும், நூனத்தையும், ஒடுக்கத்தையும், அடக்கத்தையும், கண்ணையும், கருத்தையும், பொன்னையும், பெண்ணையும், மன்னையும், சாதியையும், மதத்தையும், அறிவையும், அழிவற்றதையும், வறுமையையும், எழிமையையும், உயர்வையும், தாற்றவையும், ஒன்றையும், ஒருவனையும் பார்த்து தெரிந்து கன்டு விளங்கி அறிந்துகொள்ளும் “அயன் சேவாகும்” (Iron Safe) அது. அந்த அயன் சேவக்குள் இதையெல்லாம் பிரடிடி பிரடிடி பார்த்து இப்புதினங்களையெல்லாம் படித்துக் கொள்ளலாம். அந்த படிப்பவனும், படித்துக்கொடுப்பவனும் அவனுவான். அதை மதிப்பவனும் வாங்குபவனும் அவனுவான். அதை அணிந்து கொள்பவனும் ஆளந்தப்படுபவனும் அவனுவான். அப்பொருளின் மகிழமையை மீண்டும் அறிவித்துக் கொடுப்பவனும் அவனுவான். அந்திலைதான் நீ இல்லை. இறைவன். இதைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள். இப்பொருளை சாதனையின்றி வாதனையின்றி அவணைச் சார்த்து நின்று பாருங்கள். அப்போது தெரியும் உங்களுக்கு இந்தப்புதினம் என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள்.

5-5-70

9.05 பி. ப.

71. தம்பி! ஒரு விளக்கம்:

இதை ஒழி. இது வெளி: அது வெளிச்சம். உடலை ஒழி. உலகம் ஒரு வெளி. இறைவன் வெளிச்சம். அதை அறி.

மேலும் பின்னோக்கே! யாரை யார் வணங்குவது? மனிதன் யார்? இறைவன் யார்? மனிதன் எங்கே இருக்கிறார்கள்? இறைவன் எங்கே இருக்கிறார்கள்? யாரை யார் சாதனை செய்கிறது?

பின்னோக்கே! இறைவன்தான் இறைவனை வணங்கலாம். மனுநிச்சன். இறைவனை வணங்க முடியாது. ஏனெனில் இறைவன் ஒன்று. இவன் ஒன்று. இவனுக்குள் என்னைக்கைக்கடங்காத வேடர்களும், கொடிய துஷ்ட மிருகங்களும் இருக்கின்றன. அவனு தனித்தவன். இவன் இவ்வளவு பட்டத்தோடு போக அவன் இவனேடு சண்டை செய்யத்தயாரில்லை. அவன் நிராயுதபானி. அவனேடு இவர்யுத்தம் செய்யப்போகும் போது அவன் மறைகிறான். ஏனெனில் இவன் இருள் வடிவு. அவன் ஒளி வடிவு: இருள் வடிவு முடி மறைத்தவட்டனே ஒளி

வடிவு தானே மறைந்து கொள்கிறது. இவன் இருளை அகற்றி நிராயுதபானியாகும்போது மனு சங்குகிறான். சங்குனவன் இறைவன். அப்போது மனிதனில்லை. அந்திலை நிராயுதபானி. அந்த நிராயுதபானி வடிவுடையவனே இறைவன். அவனே அவனை வணங்க வேண்டும். அவன்தான் அவன்: அந்திலை ஆன்மா என்னும் உயிர் அறிவின் சடலம். ஆன்மாவின் இருதயம் பேரறிவின் ஒளி. அவ்வொளியின் உயிர் இறைவன்.

இந்திலையில் யாரை யார் வணங்குவது? ஆண்டவன் யார்? இவன் யார்? மனிதனுக்குள் இறைவனுக்குள் மனிதனும் அவனே அவனும், அவனே அவனை வணங்குகிறான். இதற்கு ஏது சாதனையும் பின் சாகிஸ்ர வாதனையும்: இதை உணர்ந்து கொள்ளுங்கள்.

மேலும் கேளுங்கள் மன், நெருப்பு, தண்ணீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஒந்தும் அதே மன்னுக்குள் ஒடுங்கி இருக்கிறது. இம்மன் மனத்துள் ஒடுங்கி இருக்கிறது. மனம் நானூறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்களையும், என்னைக்கைக்கடங்காத பொருள்களையும் வைத்து அதற்குள் கலந்திருக்கிறது. அக்கலப்பும், மனமும் ஒடுங்கி இருக்கிறது ஆன்மாவுக்குள். ஆன்மா ஒடுங்கி இருக்கிறது பகுத்தறிவுக்குள். பகுத்தறிவு ஒடுங்கி இருக்கிறது பேரறிவுக்குள். பேரறிவு ஒடுங்கி இருக்கிறது ஏகாம்பரப் பிரகாசத்துக்குள். ஆனால் இதை நீங்கள் விளங்கி உயிர் ஒடுங்கிய இடத்தின் அறிவைக் கண்டு, அறிவு ஒடுங்கியிருக்கும் பேரோளியைக் கண்டு, பேரோளி ஒடுங்கி இருக்கும் அந்த இடத்தில் நீங்கள் ஒடுங்கி மறைந்துவிட்டால் நீலும் இல்லை. நானுமில்லை. அவன்றிவெறுமில்லை என்று சொன்னார் குரு சௌர்களுக்கு.

5-5-70

9.25 பி. ப.

72. மகனே ஒர் உதாரணம்:

ஒரு நாடகம் நடக்கிறது. அந்நாடகத்தைப் பார்க்க அநேகர் போவார்கள். சங்கிதக்காரன், மேளக்காரன், சாளராக்காரன், மோர்சங்குக்காரன், கடம் வாசிக்கிறவன், சர்ப்பினுக்காரன், வயலின் வாசிக்கிறவன், புல்லாங்குழல் வாசிக்கிறவன், நாடகத்தில் நடிக்கும் பெண்ண பார்க்க ஆசையுடையவன், நடிப்பைப் பார்க்கிறவன், என்ன நாடகம், எப்படிராகக், கீதம் என்று பார்க்கிறவன் இப்படி என்னைக்கைக்கடங்காத பேர்கள் அவரவர் நாட்டத்தோடு நாட்டம் பார்க்க

வருவார்கள். இன்னும் புலவர்களும், அறிஞர்களும், ஞானிகளும், யோகிகளும், சித்தர்களும், முத்தர்களும் எல்லோரும் பார்க்க வந்திருப்பார்கள்.

அந்தாடகம் நடக்கும்போது அவனவன் தான்கொன்டு வந்த பாகத்தைத்தான் கவனிப்பான். காதல் மோசத்தோடு வந்தவன் அந்நாடகத்தில் நடிக்கும் பெண்ணின் அழகைப் பார்ப்பான். மேனக்காரன் மற்றதெல்லாவற்றையும் விட்டு மேனத் தூதையே கவனிப்பான்று சங்கிதக்காரன் சங்கிதத்தையே கவனிப்பார்ப்பான். ஆட்டத்தை விரும்பியவன் ஆட்டத்தையே கவனிப்பான். வயலின்காரன் வயலினையே கவனிப்பான். இப்படி

எந்த நாட்டத்தில் வருகிறார்களோ அந்தந்தப் பாகத்தையே கவனித்துக்கொன்டு போவார்கள். அவரவர் என்ன சர்க்கை கற்றுக்கொண்டு வந்தார்களோ அதே சிந்தனையைத்தான் நாடகத்திலும் கவனிப்பார்கள். தன்னிடம் இல்லாத பாகத்தை கவனிக்கமாட்டார்கள்.

ஆனால் சரித்திரம் குழுவதும் பார்க்க வந்தவன் யாருமில்லை. அவரவர் கொண்டு வந்த பாகத்தால் சரிப்பிழை சொல்வார்கள்து புலவனே அரங்கேற்றத்தைப் பார்ப்பான். ஒரு ஞானி இக்குருகிறுனே அவன் நாடகத்தில் அவன் ஈசநிட்டியது, காலை நிட்டியது, கண் சிரிடியது இப்படி பார்த்த ஒவ்வொன்றையும், பாட்டு, பதம், கந்த, வசனம் எல்லா வற்றையும் கொண்டுபோய் அப்பராபரவஸ்திலே முடிய்யான்.

அது ஞானி கொண்டுபோன பாகம்.

இதுபோல் உலகமேடையில் வந்து சுவாமியைப் பார்க்க வருபவனும், ஞானியைப் பார்க்க வருபவனும், முன் அவர்கள் அவரவர் பாகத்தைக்கொண்டு சரிப்பிழை சொல்லிப்போனார்களே அதுபோல் இந்த பக்கியிலும் குருவைத்தேடி வருபவனும் இறைவனைத் தேடி வருபவனும் அவனவன் பாகத்தில் சரிப்பிழை சொல்லிப்போவார்கள். அது நாடகம் நடித்துக் காட்டினான். ஆனால் இவர்கள் இந்த நாடகமேடையில் தங்களிடம் இருப்பதை நடித்துக் காட்டிப் போவார்கள். தங்களிடம் இருக்கும் பொருளை வெளியில் சொல்லிக் காட்டுவார்கள். இல்லாத பொருளை வெளியில் சொல்லிக் காட்டமாட்டார்கள்.

ஆனால் ஞானியிடமிருப்பது ஏகாம்பரமென்ற ஒரு பொருள். எங்கும் நிறைந்து முழங்கும் எந்தச் சுத்தத்தை, சீத்ததைக் கேட்டாலும் அதையெல்லாம் அவனிலே கொண்டுபோய்

முடிப்பான்: இதுதான் இந்த உலகத்தின் மேடையில் உள்ள வித்தியாசம். ஞானி சரித்திரம் முழுவதும் பார்த்து சரித்திரம் படைத்தவனிடம் ஒப்படைப்பான். ஒரு அஞ்ஞானி தனக்கிருக்கும் குணத்தையே நாடகமேடையில் நடித்துக் காட்டி, பின்னும் பின்னும் பிறந்து நடித்துப் போவான்.

இதை உணரவேண்டும், தன்னைத் தெரிந்து காண்டால் பிற ரோடு மினைக்கெட்டானேரமில்லை. தன் சரிப்பிழையைப் பார்க்கத் துணிந்தவனுக்கு பிறகுவடைய சரிப்பிழைபார்க்க நேரமில்லை. பிறர் சரிப்பிழை பார்க்கத் துணிந்தவனுக்கு தன் சரிப்பிழைபார்க்க நேரமில்லை. ஏன்பபா நமக்கிந்தக் கேடு. தன் பிழையைத் தான் திருத்தி புறப்பட்டாடு. இது நமக்கு நல்வழி வீடு. உன்னுக்குள்ளே இருக்கின்ற குருபீட்டத்தைப் பாருபடுவது அதற்குள்ளே இருக்கும் குறைவற்று விளக்குகின்ற நாற்றைவான பொருளைத் தெடு. அதுதான் இப்பிறவில் முத்திபெறும் நாற்று வீடு என்று சொன்னார் குருபீடுகளுக்கு.

6-5-70 6.35 பி.ப.

73: சீவனுக்கு குரு சொல்லுகிறார்: இது நுப்பமான ஒரு கருத்து: இதைக் கொஞ்சம் முனித்துக்கூடுதலும் பாருங்கள். ஆனால் உலகில் எங்குமுள்ள செடிகள், மரங்கள், புல் பூங்கள், பூசுமரங்கள் இதைப்போல் என்னிச்சைக்கட்டுக்காது வல்துக்கெள்ளலாம் உலக சில பூக்கிறது. அது பூத்து மொட்டு மலரும் சமயத்திலே தான் அது எந்தெந்தப் பூங்களிற் குணத்தையும், குணத்தின் வசத்தையும் காட்டுகிறது.

பொருள்: இதுபோலதான் மனிதனில் எத்தனையோ கூட்டமும் பிறவிகளும் உண்டு. ஆனால் இவ்வகள் மனித முகமாகத்தான் இருக்கும். இம்மனிதர்களுக்குள்ளான இருதயத்தாமரையாகிய உள்ளம் என்னிக்கைக்கட்டங்காது மட்டத்திற்கு பொருள்களை வைத்திருக்கிறது. அப்பொருள்களுக்குரிய மனத்தையும், குணத்தையும் சேகரித்து வைத்திருக்கிறது. அக்குணங்களுக்குள்ளால் மட்டத்திற்கு மினுக்கங்களையும், மனக்காட்சியையும், கண்காட்சியையும் கணித்து பிழித்து கவனி வைத்திருக்கிறது. அப்படி வைத்திருக்கும் பொருளை மனக்காட்சியில் புதைந்திருக்கிறது. அப்படி புதைந்திருக்கிற பொருளை கண்காட்சியில் தோற்றுவித்து, அதை மன, நெருப்பு, தன்னீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் ஆந்துலோகங்களால் உருவக்காட்சியை அருவக்காட்சியுமாக அவன்களித்து. கண்காட்சியின் உதாரணமாக வைத்து, அவ் உதாரணப்

பொருளை ஆதாரமாக்கி அவ் ஆதாரப்பொருளை சக்திகளாக்கி அச் சக்தியை புத்திக்குள் வைத்து அப்புத்தியைப் பக்தியாக்கி அவ் உதாரணப் பொருட்களை விசுவாசித்து நேசித்துப் பூசித்து தொழுது வணங்கி தவத்தையும் செய்து அவைகளிடம் வரத்தையும் கேட்பார்கள்.

இந்நிலையில் இம்மரங்கள் பூத்தது போல் எந்தெந்த இடத்தில் நின்று எதைக் கொண்டு எதைக் கருதி எதை விசுவாசித்து வணங்கி தவத்தைச் செய்து வரத்தைப் பெறுகிறுனே அந்நிலைக்கும் அவன் நின்ற இடத்துக்குமேற்றவாறு, முன் அப்பூத்களுக்கு குணத்துக்குத்தக்க மனம் உண்டானது போல் இவன் பிறவியில் இவன் பக்தியின் தொழுகை வணக்கத்தின் மனமும் உண்டாகப்படுகிறது. இந்த மனித அரிதான் பிறவி எடுத்தவன் இந்த மரம், செடி, கொடி, புல்பூண்டுகள் பூத்ததுபோல் இவர்கள் பக்தியும் எந்தெந்த இடத்தில் நின்ற எதைச் செய்கிறுனே அந்தக் குணத்தையும் மனத்தையும் பெற்றுக்கொள்கிறுன். அதற்குத்தக்க பிறப்பையும், இறப்பையும் அடைந்து கொள்கிறுன். அப்பூத்கள் எந்தெந்த மரத்தில் பூத்தாலும் அப்பூத்கள் அறிவையும் மனத்தையும் மயக்காத குளிர்ச்சியான மனமுடைய அறிவு உக்கக்கூடிய மலராய் இருந்தால் அதுவே அவனை வசீகரிக்கும் சிறந்த மணமாகும். எல்லாப் பூத்களும் மல்லிகை மூல்ஜையினுடைய குணங்களையும் மனங்களையும் தராது; உக்கக்கூடிய மனத்தைத்தான் மனி தனும் ஏற்று அணிந்து கொள்ளமுடியும்.

அதுபோல் மனிதனின் பிறவிகள் பலகோடி இனங்கள் இருப்பதாலும், அவர்கள் மனக்காட்சி கண்காட்சியையுமே வைத்துப் பூசித்து வணங்குவதாலும், குளிர்ச்சியான மனமும் குணமுற்ற பூத்களை மனிதன் ஏற்றுக்கொள்ளாது போல இச்சந்தரப்பத்தை இறைவன் ஏற்றுக்கொள்ள மாட்டான். அவர்கள் பக்தியும் அப்பூத்களைப் போலவேயாகும்: குளிர்ந்த வாசமும், மனமும், பரிசுத்தமுமான அழகிய பூவை மனிதன் ஏற்றதுபோல் இவன் இறைவன் குணத்தோடு சம்பந்தப்பட்டு அக்குணத்துக்குள் வளர்ந்த இருதய தாமரை கருணையின் அன்பின் மயமாக அது உதித்து அறிவின் மயமாக விரியுமாயின் அருள் என்னும் வாசம் அதற்குள் துவங்கும். அம்மனத்தை அகண்ட பரிபூரணமாகிய அழகன் உகந்து அம்மலரை அணிந்து கொள்வான்.

அந்நிலையிலுள்ள அக்குணத்தில் மலர்களின்ற பக்தி நிறைவைத்தான், மனிதன் மலரை ஏற்றதுபோல் இறைவன் அந்த

பக்தி மனத்தை ஏற்றுக்கொள்வான். அப்படியான இயற்கை மலரைப் பிரகாசிக்கச் செய்து அம்மலருக்குள் இயற்கை அருள் மனத்தை வீசச் செய்து அம்மலரை அப்பொருளுக்கே அர்ப்பனிக்கும் போது அவன் குணமே அவன் மனமே அதற்குள் விளங்கும். அந்நிலையில் பூசித்து விசுவாசித்து குணத்தின் இருதய மலரைக் கொடுப்பவனே மனிதஜெனனத்தில் அரிதாய்ப் பிறந்து சிரத்தை அடைந்து இச்சிறப்பை விளங்கி அவன் உகப்பை உகந்து கொண்டவனுவான். அந்நிலைப்பட்டவன்தான் மனிதஜெனனத்தில் மனுஷனஞ்சுவான்.

அந்நிலையாலோத வணக்கமெல்லாம், அப்பூத்களெல்லாம் தங்கள் குணத்தையும் மனத்தையும் காட்டுவது போல் இவன் பிறவியில் உள்ளத்தின் மினுக்கங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் பூசித்து விசுவாசித்து அதனிடத்தில் வரத்தைக் கேட்ட பலன்களாகும்: அந்நிலையில் பூதங்களுடைய குணத்தையும், மாயமயக்கத்தின் மனத்தையுமே காட்டும்: இதைத் தெரிந்து உன்னை அறிந்து உன் தலைவனைத் தெரிந்து நீ தன்னை இழந்து மன்னின் பாகத் தின் பொருள்களைக் களைந்து கண்ணின் பாகத்தின் காட்சிகளை இழந்து தன்னை மறைத்து ஒன்றைக் கண்டு நீ ஒடுங்குவதே இப்பிறவிக்கு நலமாகும். அதுவே பக்தியின் சிறப்புமாகும் என்று குருபாவா சொன்னார்கள் சீஷனுக்கு

6-5-70

8-20 பி.ப.

74: தம்பி ஓர் உதாரணம்:-

ஒரு உடும்பு இருக்கிறது. அதன் இரை பூச்சி, புழு, எறும்பு, கறையான் இவைகள்தான் உடும்பின் இஸர். அவ்வுடும்பு எறும்பு, கறையான்களுள்ள இடங்களில் போய்த்தான் இரை தேடும். அவ்வுடும்பு கறையான்கள், புழு, பூச்சிகள் உள்ள புற்றுகளுக்குள் தன்னுடைய நாக்கை இயன்ற அளவுமட்டும் நீட்டும்: அப்புற்றுக்குள் உள்ள எறும்பு, பூச்சி, புழு, கறையான்கள் தங்களுக்கு இரையென்று உடும்பின் நாக்கை வந்து கடிக்கும்: இக்கடிகள் எல்லாவற்றையும் உடும்பு பொறுத்துக் கொண்டிருந்து ஆயிரம், இரண்டாயிரம் சேர்ந்தவுடன் திடீரென நாக்கை உள்ளிழுத்து வயிற்றுக்கு இரையாக்கி மீண்டும் தன்னுடைய நாக்கை அப்புற்றுக்குள் விடும்: பின்பும் அங்குள்ள கறையான், எறும்புகள் அதன் நாக்கைக் கடித்து மொய்த்துப் பிடித்தவுடன் மன்னும் நாக்கை உள்ளிழுத்து அவைகளை உணவாக்கிக் கொள்ளும்.

போருள்:- இதுபோல் அஞ்சுான மாய இருளின் வறியில் சென்று புலவின் பூதங்களின் பிள்ளைடார்ந்து போதின்ற மனி தப் பிறவிகள் அநேகம் கோடானுக்கோடி உண்டு. அவர்கள் எழுபதினுயிரம் மாயத்திறரகனுக்குள்ளும், பத்தரக்கோடி பிறவிப் புற்றுக்குள்ளும், கர்மங்களுக்குள்ளும், முன்விளை, பின்விளை, தொடர்விளை, படர்விளைப் புற்றுக்குள்ளும், மேற்கொண்ண உடும்பு இரைதேடிப் போன்றுபோஸ் அவர்களின் அஞ்சுான இருளின் மயக்கம் இரைதேடிப்போய், அவ்வடும்பு நாக்கைப் பொந்துக்குள் நிட்டியதுபோல் அவர்கள் அறிவினம் என்னும் நாக்கைக் கொண்டுபோய் பிறவிப் பொந்துக்குள் நிட்டி இரைதேடுகிறது. அப்பொந்துக்குள்ளுக்குள்ளுள்ள பல சந்துகளும், அஞ்சுானப் பூதக்கணக்களும், கள், களவு, கொலை, பொய், காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச் சரியம், பேய் பசாக்கள், நானுாறு இலட்சம் கோடி மினுக்கங்கள் எல்லாம், கறையான், ஏறும்பு. பூச்சிகள் எல்லாம் வந்து உடும்பின் நாக்கைக் கடித்ததுபோல் இந்த அறிவினமென்னும் நாக்கை வந்து கடிக்கும். அந்திலையில் அவ்வடும்பு நாக்கை உள்ளிழுத்து வயிற்றை நிரப்பியதுபோல் இந்த அறிவினமென்னும் நாக்கை உள்ளிழுத்து வயிற்றை நிரப்பிக் கொள்கிறான். இவன் உணவாக அறிவின் நாக்கால் எடுத்த பல நஞ்சுச் சந்துகளும், பூதக்கணக்களும், நானுாறு இலட்சம்கோடி மினுக்கங்களும் இவனுக்குள் இருந்துகொண்டே இவனை உணவாக உண்டுவிடுகிறது.

ஆனால் அறிவுடையவன் இம்மாய இருள் புற்றுகளிலிருந்து நவிர்த்து நிக்குடொள்வான். மேலும் இம்மாயப் புற்றுகளை விட்டு தவறிவகும் ஒருவனுக்கு நீபோதித்தால் நிறைந்த வறியில் சிறந்த பொருளை அடைந்து கொள்ளும் வழிபாகும் என்று சொன்னார் குரு.

6-5-70

8-35 பி. ப

75: தமிழ் ஓர்க்கதாரனைம்:-

ஒரு கழுது இருக்கிறது. எல்லாப் படைப்புத்தொழும் விடமனித்தான் அக்கழுக்குச் சுவையான உணவும் விருப்பமான உணவுமாகும். அப்பேர்ப்பட்ட கழுது மனிதன் கிடைக்காத போது மனிதன் உணவுகளை உப்பு புளி இல்லாமல் சாப்பிடுவதுபோல் அக்கழுகும் ஆடு மாடுகளைச் சாப்பிடும்.

ஆனால் மனிதனில் எழுபத்திலிரு இனங்களாக இருக்கிறது; அதில் பத்தரைக்கோடி பிறவிகளுடைய ஜென்னமும் இருக்கிறது. இந்திலையில் இக்கழுது அந்த ஒரு மனிதனைத் தேடித்தான் சாப்பிடுகிறது. ஒரு யுத்தத்தில் ஆயிரம் பேர் செத்துக்கிடந்தால் அக்கழுகுகள் வந்து தங்களுடைய இருக்களால் சோதித்து மனிதக் குணமும், மனிதச் செயலும் உண்ணமனிதனைத்தான் சாப்பிடும். அப்படி மனிதன் இல்லாமல் போனால், உப்பு புளி இல்லாமல் மனிதர் சாப்பிடுவதுபோல் அக்கழுகுகளும் மற்றவர்களைச் சாப்பிடும். அக்கழுகுக்கு இரண்டு இருக்கள் இருக்கின்றன. அவ் இருக்களைக்கொண்டு 10,000 பேர் செத்துக்கிடந்தாலும் ஆயிரம் கழுதுகள் வந்தாலும் ஒவ்வொரு பின்மாக உட்கார்ந்து சோதித்து சோதித்துப் பார்த்த இன்ஸான் மனித வடிவுடையவனைக் கண்டு பிடித்து அவ் ஆயிரம் கழுகுகளும் அவ்வொருவனையே சாப்பிடும்.

போருள்:- இதுபோல் ஒரு குருவிடத்தில் எத்தனையோ வடிவுடையவர்களும், குணமுடையவர்களும் வருவார்கள். ஆனால் குருவுக்கு இரண்டு இருக்கள் இருக்கின்றன; ஒன்று பகுத்தறிவென்னும் இரது, ஒன்று பேரறிவென்னும் குரான்கள் அறிவாகிய இரகு. இந்த இரண்டு அறிவின் கண்ணக் கொண்டு குரு முன்னிலையில் எத்தனை கோடிப் பேர்கள் வந்தாலும், முன் அக்கழுது இருக்களைக்கொண்டு ஒன்மொன்றுக்குச் சோதித்து அறிந்து மனிதனைக் கண்டுபிடித்ததுபோல் இக்குருவும் சோதித்து இது இன்ன பிறவி, இன்ன செயலுடையது. இது இன்ன சூரத்து வடிவுடையது. இது கழுதைப் பிறவி, இது மைனு, இது பருந்து, இது காகம், இது முதலை, இது எருமை, இது குரங்கு, இது குதிரை, இது யானை என்று இரண்டு அறிவின் கண்களாலும் கண்டு, ஒன்மொன்றுவர் உள்ளத்திலும் உட்கார்ந்து பார்த்து, அவரவர் பூர்வாங்க செயல், பிறப்பு, நிலை, கரு உற்பத்தி, விருத்தி, வந்த வரலாறு, சிந்தனை, நாட்டம், நோட்டம் இவைகளைக் கண்டுபிடித்தது. கழுது மனிதனங்களாத வர்களைத் தவிர்த்ததுபோல் இவரும் அவர்களைத் தவிர்த்த, கழுது மனிதனைக் கண்டு பிடித்து உண்டு சுவை அறிந்ததுபோல் இக்குருவும் மனிதக்குணம், செயல் கொண்டவனைக் கண்டுபிடித்து அறுகோணமாகிய அவன் உள்ளத்தில்போய் பக்குவமாக உட்கார்ந்து, அன்பினுலூம், அறிவினுலூம் ஆதரவாக அவனை ஆணைத்து, அவன் குணத்தையும் அறிவையும் கண்டு கழுது குறுக்கை பார்த்ததுபோல் குருவும் குவைத்து அறிந்து அவன் அறிவும் இவர் அறிவும் ஒன்று கலக்கத் துணிவார்.

ஆனதால் இந்த இலட்சணமுடைய குருவை அறிந்து அவரோடு சேர்ந்து இவர் உள்ளமும் அவர் உள்ளமும் ஒன்று சேர்ந்து பக்குவம் அடைந்து கலந்து ஒன்றாக இலங்கித் துவங்கி முழங்கி பிரகாசமாக விளங்கவேண்டும் என்று குருவாகுரு சீஷு ஆக்கு சொன்னார்.

7-5-70

9-10 மு.ப.

76. தம்பி ஓர் உதாரணம்:-

கொக்கு இருக்கிறதல்லவா? அக்கொக்கு மீணப் பிடிக்கப் போய் நின்றால் அது அசையாமலும், அதன் சடோ தண்ணீரில் விழாமலும் அப்படியே அசைவற்று இருக்கவேண்டும். அக்கொக்கு சடோவையும், தன் அசைவையும் தன்னுக்குள் ஒடுக்கி இருந்தால்தான் அது குறித்த மீணப் பிடிக்கும். ஆனால் அக்கொக்கின் சடோ தண்ணீரில் விழுமாயின் மீண்கள் அதைக் கண்டு ஒடிவிடும்போது ஆனதால் கொக்கு குறித்த மீணப் பிடிக்க முடியாது.

போந்து:- அதுபோல் மனிதன் இந்த அண்டச்ராசரங்களை விடப் பெருப்பமானவன். இவ்வளவையும் ஆளக்கூடிய மனிதன் முன் அக்கொக்கு தன் அசைவையும் சடோவையும் ஒடுக்கி இருந்ததுபோல் இவனும் தன்னுடைய மனோ சடோவையும், நபுளின் சடோவையும், புலவின் சடோவையும், ஆனவத்தின் சடோவையும் ஒடுக்கிக் கொண்டால்தான் கொக்கு குறித்த மீணப் பிடித்ததுபோல் இவன் நாடிய பெரும் பொருளாயிப் பெற்றுக்கொள்வான். அந்த அற்பப் பொருளாயிய மீண் அடைய கொக்கு அந்தீயில் இருந்தால், அண்டச்ராசரத்தையும் ஆள்கின்ற அரும்பெரும் பொருளை அடைய இவன் எவ்வளவு ஒடுக்கத்தோடு இருக்கவேண்டும்;

மேறும் வள்ளுக்கும் சடோ இருக்கிறது. புழுவுக்கும் சடோ இருக்கிறது. எறும்புக்கும் சடோ இருக்கிறது. உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு வஸ்துவுக்கும் சடோ இருக்கிறது. இந்த சடோவையெல்லாம்விட ஒரு அனுவேனும் மனோசடோவும் நபுளின் சடோவும் இல்லாமல் இவன் இருக்க வேண்டும். அப்போது தான் அவன் அரும் பெரும் பொருளை அடையலாம், உயிருக்கும் சடோவில்லை. இறைவனுக்கும் சடோவில்லை. அந்த இறைவனை உயிர் கலக்கவேண்டுமாயின் இந்த நானூறு இலட்சம் கோடி மாடையின் மினுக்கத்தின் சடோவையும் அடக்கி ஒடுக்கி அகற்றிவிட்டு சடோ இல்லாமல் இருந்தால்தான் கலக்கமுடியும்.

மீணுல் இவன் நானூறு இலட்சம்கோடி மாடையின் மயக்க மினுக்கத்தின் சடோவை அகற்றுமல் அவ் இறைவனுடே ஒன்று கலக்கத் துணிந்தால் கொக்கின் சடோ தண்ணீரில் விழுந்ததும் அதைக்கண்டு மீண் ஒடிவதுபோல் இவனும் ஒருபோதும் அவ் விறைவனை அடையமுடியாது. இதை விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும் என்று குருபாவா அவர்கள் சீஷர்களுக்கு சொன்னார்கள்.

7-5-70

9-40 மு.ப.

77. தம்பி ஓர் உதாரணம்:-

இரு நாயை ஒரு எஜுமான் எவ்வளவு பக்குவமாக வைத்து அதற்குச் சுவையான உணவைக் கொடுத்து வளர்த்துவரும் காலத்தில் பின்னும் அவன் ஒருநாள் இது நமது நாய்தானே நான் வளர்த்ததுதானே என்று அதற்கு உடப்பான உணவை வைத்துவிட்டு அவ்வணவைத் திருப்பி எடுக்கப்போனால் அந்த நாய் அவ்எஜுமானையே கடித்துவிடும்.

போருள்:- அதுபோல்தான் ஆண்டவனுகிய இறைவன் சிருஷ்ட கண் மிக அழுகாய்ப் படைத்து அப்படைப்புக்குரிய பாகத்தில் மூன்று அறிவுகளையும் படைத்து, அதிலும் நுட்பமான மிக மேன்மையான மனிதனைப் படைத்து அம்மனிதனுக்குரிய பகுதி தறிவையும், குணங்களையும், இறைவனின் செயலுக்குரிய எண்ணீக்கைக்கடங்கா அன்பையும், கருணையையும் படைத்து, அவனுடைய அருள்மயத்தின் குணத்தைக் கொண்டு உணவளித்துக் காத்து வருகிறான். அண்ணை தந்தை மறந்தபோதி இம் அவன் மறக்காது அல்லும் பகலும், சுக்கதிலும் துக்கத்திலும், நிதி திரையிலும் விழிப்பிலும், பகலிலும் இரவிலும் பாதுகாத்து இரட்சித்து வருகிறான்.

அத்தகைய நிலையில் அச்சிருஷ்டிகளின் மேன்மையான மனிதன் அவனை மறந்து, அவனின் கருணையை இழுந்து, அவனின் பொறுமையைக் கண்டது, அவனின் ஏகாம்பரமாயிய பேரறிவின் பிரகாசத்தை இழுந்து, மாடையின் இருளிர் மயக்கத்தின் சிற்றின்பை அறிவினத்துக்குள் மூழ்கி, அதற்குள் புதைதிருக்கும் பாழான நரகம் என்னும் சிற்றின்பப் படுகுழிக்குள் வீழ்ந்து தத்தவித்துக்கொண்டு சுகம் என்று கருதி அப்படு குழியைவிட்டு வெளியேற முடியாது மயக்கிக் கிடக்கிற இம்மனிதனை இறைவனு அவ்வடைய அடியானையை பிரதித்தியாகிய குருவோ இவனை அப்பள்ளத்திலிருந்து காக்கிறதற்குமிய அநேக நன்மைகளைச் செய்து அப்பள்ளத்திலிருந்து வெளியேற்ற

அறிவின் கயிற்றைக்கொடுத்து, அடே மனிதனே! இதைப் பிடித் துக்கொள். மேலே வா என்று பகுத்தறிவான பக்குவமுடைய ஏறிக்கெள்ளும் சிம்மாசனத்தையும் கொடுத்து அவனை ஏற்றி அறிவால் இழுத்தெடுத்து வெளியேசிட்டு, அப்பா இந்தப் படு குழிக்குள் விழ்ந்து இவ்வளவு துணப்பட்டாயே, அதை மறந்து விடு. இந்தா இன்பத்தின் அருள்தேனுகிய இறைவின் அருள் கணி. இதோ சாப்பிடு. இதைவிடச் சுவையானது வேறு இல்லை என்று சுட்டிக்காட்டி அவனுக்கு முன்னே வைத்தாலும் அதை வாயில்போட்டு இது என்ன புளியோ கைப்போ என்று துப் பிப்போட்டு, அந்த நாய் கடித்ததுபோல் இவள் அறிவின் வாயைத் திறந்து அக்குருவையும், இறைவணையும் கடித்துப் போட்டு, இறைவன் ஏது, குரு ஏது என்று தூசித்துவிட்டு அப்படுகுழிக்குள் விழ்ந்து விடுவான். இத்தகைய அறிவின் முடைய மனிதனும் உண்டு. இதை நீ அறிந்து விளங்கி உபதேசம் செய்யவேண்டும் என்று சொன்னார் குரு சிஷ்டுவுக்கு.

7-5-70.

10-35 மு. ப.

7B. தூபி ஸ்ரீ உதாரணம்

ஒரு கோழிமுட்டை இருக்கிறதல்லவா? அது கோழிக்குள் கருத்திரித்து அதனால் இருக்கவேண்டிய காலங்கூழிந்த பின்னர் அது கோழியில்லா வாசாலுடாக வெளிவருகின்றது. அது வெளிவரும்போது அதன்மேலுள்ள கடினமான ஒடு மெதுமை வாய்ந்ததாய் இருப்பதால்தான் அது அவ்வாசாலுடாக வரக் கூடியதாய் இருக்கிறது. அது வாசாலுடாக வெளியேறினதும் வெளிக்காற்றும் சூடும், கோழியின் பஞ்சப்புலவின் காற்றும் டுப் பிடித்தவுடன் கோழியின் முட்டை உள்ளிருந்து வந்தது போவில்லாமல் முத்திவிறைப்பாகி விடுகின்றது. பின்பு அந்த முட்டையை வந்தவாசலாலேயே திருப்பி உள்ளுக்கு அனுப்ப முடியாது அல்லவா?

பொருள்: அதுபோல் ஒரு மனிதன் ஆடிக்கு முன் அனுகி தோற்றத்திலிருந்து, அவனுடைய அருள் கதிலிலிருந்து அனுவை விட அனுவாய் அனுவக்குள் அனுவாய் உள்ள ஜோதி வடி வாக அவனது ஆன்மா விளங்கி ஆந்து பூதங்களுடைய கூட்டுக்குள் வந்து, பஞ்சலோகங்களின் மன், நெருப்பு, தன்னீர், காற்று, ஆகாயம் என்னும் பூதங்களின் வடிவால் தோன்றிய தசை, எலும்பு, இரத்தம், நீர், நெருப்பு, குடு இதன் மூலியமாக கருத்தோன்ற அதற்குள் இந்திரமயமான உமிர்புதைந்து அவ் அருள் உயிரின் சக்தியால் மற்றப் புலன்களும்

பூதங்களின் பாகமும் வளர்ந்து கரு உருவாகின்றது. அவ்வுருவானது குறித்த காலத்தில் நேரத்தின் பக்குவத்தின் முறைப் படி அது நிமிர்ந்து குணிந்து பிரண்டு உருண்டு அவ்வாசலின் வழியைத் தேடி தானே நெளிந்து தானே ஒடுங்கி தானே வந்துவிடுகின்றது.

அந்திலையில் அது வந்து கீழே விழுந்தவுடனே உலகத்தின் இருள் மயக்கமாயிய காற்றும், மரங்கையின் பார்வையும், பந்தபாசங்களுடைய விணைக்காற்றும், இரத்த பாசங்களுடைய கொலைக்காற்றும், விஷங் குணங்களுடைய கர்வக்காற்றும். நான் நீ என்கிற வேறுபாடின் மதக் காற்றும், இதைப்பொலொத்த பக்தரைக்கோடி விதமான பிறவியின் காற்றுகளும் மயக்கமும் இருஞ்சுமள்ள நானாறு இலட்சம்கோடி மினுக்கங்களின் அழகு, ஆனந்தம், சிரிப்பு, சந்தோஷம், துக்கம், துயரம், இன்பம், துன்பம் என்னும் மினுக்கங்களுடைய இச்சைக்காற்றுக்களும் இப்புலவின் நிறங்களாகவும் பூதங்களின் வடிவாகவும் இருக்கின்ற இவ்வுடனில் பட்டவுடனே அம்முட்டை முத்தியதுபோல் இவனுடைய உடலும் அங்கமும் வடிவனைத் தும் முத்திவிடுகிறது.

இவன் நெளிய நிமிர குணிய பிரள முடியாத வஸனை மும், தானே அந்த வழியைக் கண்டு முட்டி வந்தானே அது போல் இவன் ஆதியில் உயிரின் தோற்றத்திலிருந்து வந்த வழியைத்தானே திறந்து முட்டிப்போக முடியாமலும், அவ் அறிவின் வாசலை அடைத்துவிட்டு இப்புலவின் பூத்தின் வாசலால் போகமுடியாமலும் உடல் வந்த வாசலால் போகமுடியாமலும், உயிர் வந்த வாசலால் போகமுடியாமலும் இக்காற்றின் பஞ்சப் புலவின் குட்டினால் முத்தி திரும்பிப் போக முடியாத தன்மையில் தின்டாடி, பற்றுகளாலும், பாசத்தாலும், பொன்னாலும், பொருளாலும் பென்மராலும், பின்னொலும் சொத்தாலும், சுதந்திரத்தாலும், உடலாலும், மணையாலும், மோகத்தாலும், தாபத்தாலும், இறப்பாமலும், பிறப்பாலும், நோயாலும், பின்பாலும், மண்ணாலும் மயக்கத்தாலும், இதைப்போல் நானாறு இலட்சம்கோடி புவனங்களிலுள்ள மாய இருளின் இரத்த பாசத்தின் மயக்கத்தற்குள் சிக்குண்டு. சிதறுண்டு, மயங்கி முத்திப் போகிறோன். இந்த நிலையில் அவன் முன் எங்கே உதித்து எங்கிருந்து அவன் உயிர் தோற்றமாகி வந்த தோ அந்த இடத்துக்குப் போக மாட்டான் அந்த இடத்திலிருந்து உயிரைத் தோற்றுவித்தானே அவளிருக்கும் இடத்துக்கும் போகமாட்டான்.

ஆனால் இந்தக் கோழிமுட்டை முத்தினாலும் அதைத் திருப்பி அந்த வாசலுக்குள்ளேயாவது அல்லது அதைவிடச் சிறிய வாசலுக்குள்ளேயாவது போடவேண்டுமானால் அந்த முட்டையை வினாக்கிரிக்குள் ஊறவைத்தால் அது முன்போல் மெல்லியதாகி விடும். அந்த நிலையில் அதை அந்த வாசலுக்குள்ளால் போடலாம். அதைவிடச்சிறிய வாசலுக்குள்ளாம் போடலாம்.

அதுபோல் ஒரு மெய்ஞ்ஞான குருவாகிய ஞானகுரு இந்தக் கோழிமுட்டை முத்தியதுபோல் மனிதன் முதற்சொன்ன பாசத்தினால் முத்திலிடுவதால் இவனை வளைத்து நெளித்து உயிர் தோன்றிய இடத்தில் போடவேண்டுமானால் ஒரு அவரிடத்திலிருக்கின்ற அருள் இரசம் என்கிற பேரறிவாகிய பிரகாச இரசத்துக்குள் இவனைத் துவைத்து நனைத்து அந்த முத்திய பாகமெல்லாம் ஏரித்து கழற்றிப்போட்டு, அவன் முன் உயிர் தோன்றிவந்த பாகத்தைப் போலாக்கி, அந்தப் பேரறிவுக்குள்ளால் புதைத்து அவற்றிலை வாய்வு வேகத்திலும் மட்டு வேகத்தையும் கடற்று கதிர்வேகமாக்கி அக்கதிரையும் அனுவர்றதாக்கி அவ்வணுவற்ற ஜோதியை அவ்வணுவற்ற ஜோதிக்குள் புதைப்பார் ஞானகுரு. அந்நிலைக்குரிய மெய்ஞ்ஞான குருவே இப்பக்குவத்தைச் செய்வார். இதை அடையக் கூடியவனும் முத்தி இருந்தாலும் உடையக்கூடிய முத்தலாக இருந்தால் தான் குரு அதை உடைத்து சேர்ப்பார். கல்லிலும் கடினமான, இரும்பிலும் விழறப்பான மாயையிலும் இருளான மயக்கத்துக்குள்ளாம் அறிவினமான மயக்கமுடையவனுமிருந்தால் அதை குருவாலும் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று சொன்னார் குருபாவா அவர்கள் சீஷனுக்கு.

7-5-70

12-20 பி.ப.

79. தமிழ் ஓர் உதாரணம்

இருவாச்சி என்று ஒரு பறவை இருக்கிறது. அதில் ஆன பறவையும், பெண் பறவையும் கூடிக் கலந்து வாழ்க்கையை நடத்தியின் அவைகளுக்குக் காலத்துக்கு ஏற்றவாறு கரு உற்பத்தி தோன்றுகிறது. அந்த நிலையை அறிந்த இரண்டு பட்சிகளும் தனக்கு உதயமாகின்ற முட்டையைப் பாதுகாப்பதற்கு ஒருவரும் போய்ப் பிடிக்கமுடியாத மரக்கொப்புகளில் களிமன்னால் வீடுகட்டி அரைவாசி வீட்டைக் கட்டிவிட்டு அதற்குள் இந்தப் பெண் பறவையை முட்டையைப் பொல்கிறது. ஒரு முட்டை இரண்டு முட்டை இட்டவுடன் பெண்பறவையையும், முட்டைகளையும் அதற்குள் வைத்து, பெண்பறவையின் வாயை

மூக்கையும் வெளியில் விட்டு அப்படியே அதை மண்ணாலே முடிக்கட்டிவிடும். பின் அவ் ஆண்பறவை அப்பெண்பறவைக்கு உணவுகொடுத்துக்கொண்டே வரும்.

பின்பு அம்முட்டை கருவாகிக் குஞ்சாகி, முட்டைவெடித்து குஞ்சின் சத்தம் கேட்டவுடனே அந்த ஆண்பறவை அந்தப் பெண்பறவை வெளியே வருவதற்கு தக்க இடைவெளியை பெண்பறவையின் மூக்குள்ள பாகத்தால் உடைத்துவிடும்: அதன் பின் அந்தப் பெண் பறவை வெளியே வந்ததும் ஆண்பறவை அக்குஞ்சகளுக்கு கார்மானமாக இருந்து காத்துக்கொள்ளும். இப்படிச் சிலகாலம்வரையும் கிடக்கும். பெண் பறவைதான் அந்த ஆண் பறவைக்கும் குஞ்சகளுக்கும் உணவு தேடிக் கொடுக்கும். அப்படி ஏழு நாட்கள் சென்றபின் இரண்டும் சேர்ந்து இரைதேடி அக்குஞ்சகளுக்குக் கொடுத்துவளர்த்து அவைகள் பறவையானவுடன் தங்களோடு சேர்த்துப் பறக்கும் விதத்தையும், இரையையும், இரையைப் பிடிக்கும் நுட்பத் தையும் காட்டிக்கொடுத்து, தங்களோடு அதுவும் பறக்கக்கூடிய தைரியும் வந்தவுடனே அவைகளை விட்டுப் பிரிந்து கூட்டமாக வாழும்.

போருள்:- இதுபோல்தான் மனிதன் மிக அரிதாய் பிறந்து உலக வாழ்க்கையில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. உலகத்தையும், ஆன்மாவையும் இரண்டு பாகத்தில் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆன்மா என்கிற உயிரும், உடல் என்கிற மாயையும் ஒன்று கலந்திருக்கும்போது சில பருவ காலங்களில் ஆசை, காமம், மோகம் என்னும் முட்டையை இட்டதும் பறவை முடிக்கட்டியதுபோல் அதை மாயையால் முடிக்கட்டி, அந்த உடலுக்கு காமம், குரோதம், உலோபம், மோகம், மதம், மாச்சரியம் என்னும் அறுவினையால் உணவுகொடுத்து வளர்க்கிறன். ஆசை, காமம், மோகம் என்னும் மூன்று முட்டையும் பொரித்து குஞ்ச சத்தம் கேட்டவுடனே அவைகளுக்கு கள், காமம், களவு, கொலை, பொய் என்னும் இரையைக் கொடுத்து அப்பறவைகள் பறந்து காட்டி பறக்கும் விதத்தை பழக்கியது போல் நானாறு இலட்சம்கோடி மினுக்கங்களின் காட்சியை பறந்து பறந்துகாட்டி அதைப் பழக்கி, இந்த இரைகளைப் பிடுங்கிச் சாப்பிட்டுக் கொள்ளுங்கள், உங்கள் வழியைப் பார்த்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்கிறது.

இந்தப் பறவையைப்போல் கூட்டுக்கும் ஆன்மாவுக்கும் இந்தச் சம்பாஷனை மனிதனில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது: ஆனால் அறிவுடைய மனிதன் பகுத்தறிவால் சிந்தித்து இதைப் பிரிந்துப்

3-40 பி. ப.

7-5-70.

80 நாம்பி ஸுதாஞ்சம்

பல வேதங்களிலும் இந்த விளக்கத்தைச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை தமிழிலே சிவபெருமான் பாம்பை ஆபரணத்தியாக கழுத்தில் போட்டிருக்கிறார் என்று வேதங்கள் சொல்லக்கூடும். ஆனால் அரபில் இப்பாம்பைப் புகழ்ந்து புகழாக சில விளக்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றது. பாம்பில் எத்தனையோசாதிகள் உண்டு. அதிலும் நல்லபாம்பு என்பதைத்தான் சிவபெருமான் கழுத்தில் போடப்பட்டிருக்கிறது என்று புராணம் சொல்கிறது. அதையே அரபிலும் சில ஹதிச்களில் விளக்கங்கள் வருகிறது.

அப்பாம்புக்கு அனுதீயில் ஆயிரம் கால்கள் உண்டு. அதன் வாயில் விஷப் பற்கள் இல்லை. அப்பாம்பின்மேல் எத்தனையோ ஆயிரம் சாதி புஞ்சமணங்கள் உண்டாக்கப்பட்டிருந்தன. அப்பாம்பின் நிறம் குரியனில் எத்தனை கலர்கள் தோன்றியிருக்கிறதோ அதுபோல் அப்பாம்பின்மேல் ஒர் வெளிச்சம் பட்டால் அக்கலர்கள் தோன்றும். இவ்வளவு அழகாகப் படைத்த பாம்பை சுவர்க்கலோக வடக்கு வாசலுக்கு காவலாக வைத்திருந்தான். இப்படி அதோடு சேர்ந்து மற்ற வாசலுக்கும் வானவர்களையும், மலக்குகளையும், மயிலையும் வைத்திருந்தான் அந்திலையில் இப்பாம்புடைய மணத்தையும் அழகையும் கண்டு வானவர்கள் தங்கள் தங்கள் கழுத்தில் இடுப்பில் கையில் ஆபரணத்தின்போல் சுற்றிக் கொள்வார்கள்.

அப்படி இருக்கும்போது மனிதனின் ஆதித்தாயும் தகப்பனுமாகிய பாவா ஆதம் கொவா [ஸல்வரன், ஸல்வரி] வையும் ஏகாம்பரவள்துவாகிய ஆண்டவன் தோற்றுவித்து மனிததெஜனானத்தைப் படைக்க நாடி இவர்களை மன்னால் தோற்றமாக்கினான் அந்தப் பராபரவள்து, அந்திலையில் வானவோகத்தின் லிங்கங்க்கு அதிபதியாக இருந்த ஜின் மலக்கு இவ் ஆசி மனிதனுடிய ஆதத்தின்மேல் பொருமைகொண்டு அவர்களைக் கூட்டுதல் வேண்டும். “அவன் எனக்கு சீழ்ப்படிந்து நடந்தால் அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்வேன். எனக்கு மேலாக வந்தால் கூட்டுதல்கள் செய்வேன்” என்று பொருமைகொண்டான்:

இருநாள் ஆதத்தைப் படைத்துச் சிருஷ்டித்து வைத்த கர்த்தாவாகிய ஆண்டவன் அவனை வணங்குவதற்கு தேவைக்களையும், மலக்குகளையும், வானவர்களையும், ஜின்களையும் எல்லோ

பார்த்து அடே! இது என்னடா புதினம். ஒரு மாயையின் வீட்டைக்கொண்டு என்னை மறைத்து முடிக்கட்டிக்கிடக்கிறது. இதில் என்னை அழித்து முடிக்கக்கூடிய பொருளையே நான் குஞ்சாகவும், என் சந்ததியாகவும், பிள்ளையாகவும், இனமாகவும் ஏற்றிருக்கிறேன்: இதனால் என்னுடைய அறிவுக்கும் உண்மைக்கும் ஆபத்து என்று விளங்கி அறிந்து அவ்வறிவால் பிரித்துப் பார்த்து, அதையிட்டு உண்மையென்னும் அறிவும், உயிரும் பிரிந்து பறந்து ஓடி குருவுடைய அறிவின் வீட்டுக்குள் வீழ்ந்து போகின்றுன்.

அப்படி விழுந்தவுடன் அக்குரு அவ்வண்மையோடு அணைந்து அவ்வறிவின் பிரகாசத்தாலே அவனை முடிக்கட்டி பக்குவமாகப் பாருகாத்து இறையருள் என்னும் அருட்டேனையும் கனியையும் கொடுத்து அச்சீனை வளர்க்கிறார். அந்தப் பறவை குஞ்சு பொரித்து கத்தம் போட்டதுபோல் இவருக்குள் புதைந்திருக்கும் சீஷவின் அருள்ளன் அறிவின் சத்தம் கேட்டவுடனே அக்குரு அப்பறவை குஞ்சை வெளியில் எடுத்துவிட்டதுபோல் இவனையும் வெளியே எடுத்து தன் அருட்செல்வத்தின் கருணையின் குணங்களை, பொறுமையின் பழங்களை, அன்பின் தெளை, அகத்தின்களைகளை, சுகிப்பின் சுவைகளை, சமாதானத்தின் உரிமைகளை ஒருவன் நிறப்பத்தை எங்கும் நிறைந்த ஒளிப்பிரகாசத்தைக் காட்டி மேற்சொன்னவைகளை யெல்லாம் உலகில் பழக்கிக்கொடுத்து அப்பறவையைப் பறக்கவிட்டதுபோல் குருவும் அவனை வெளிவிடுகின்றார்.

அந்திலையில் நிலைப்பட்டு குருவிடம் உறுதி பெற்றவனே சௌகானவான். அந்தக் குணங்கொண்டவனே குருவின் அங்பனுவான். அவன் பதினெண்ணாற்பிரம் ஆவழும் பறந்து திரிந்து உள்ளும் புறழும் உலாவி அருளும் பொருளுமாய் இருக்கக் கூடிய வனான் விளங்குவான் அச்சீனன். இதைச் சிந்தித்துக்கொள். இந்திலையைப் பெற்றுக்கொள் என்கிறார் உத்தம சீஷநுக்கு ஞான ஞாரு. மேறும் உண்மை என்கிற சீஷநும், பிரகாசம் என்கிற குருவும் இருவாட்சிபோல இரண்டு வாயாக இருக்கும். சீஷங்களைல்லும் வாக்கியமும் குரு சொல்லும் வாக்கியமும் இரண்டும் ஒரு வாயில் இருந்ததான் வரும். அது அச்சொல் உடையோன் வாக்கியமாக இருக்கும். அது இறைவனிடத்திலிருந்து வருகின்றது. குருவும் சீஷநும் இறைவனுக்குள் ஒடுக்கி இறைவனே கூதக்கும் வாக்கியமாக இருக்கும் என்கிறார் மெய்ஞ்சூன் ஞாரு.

ரையும் அழைத்து “ஆதத்துக்குப் பின்னின்று என்னை வணங்குகள்” என்று உத்தரவிட்டான். அதற்கு ஜின்களுக்குத் தளபதியானவன் ஆண்டவனைக் கேட்கின்றான். “இவனையோ பஞ்சப் புலன்களாலும் மன்னாலும் படைத்திருக்கின்றார். என்னையோ நெருப்பால் படைத்தாய். இவனுக்குப் பின்னின்று உன்னை வணங்கநான் தயார் இல்லை. உன்னை வணங்க எனக்குத் தெரியும்” என்றார்கள் அதற்கு ஆண்டவன் அடே! நான் ஆதத்தை என்படைப்புகளுக்குத் தளபதியாகவும், ஆதித்தகப்பனுகவும் படைத்தேன். அவன் என் இரகசியத்தை அறிவான். நான் அவன் இரகசியத்தை அறிவேன்; வானவர்கள் அறியாத விஷயத்தையும் அறிவான் மனிதன், அனுஞ்சுக்குப் பின்னின்று என்னை வணக்கு என்று சொன்னான் ஆண்டவன். அதற்கு அவன் பொருமை கொண்டு வணங்காமல் நின்றான். அந்நிலையில் ஆண்டவன் அவனுக்கு ஷாத்தான் என்றார்கள், மஸ்கள் என்றார்கள் வழிகேடானவன் என்றார்கள் பெயரைக் கொடுத்து நரகலோகத்துக்குப் போ என்று கூட்டனையிட்டான்.

அதைக்கேட்ட அவன் “கரி நான் போகின்றேன். நான் கேட்கும் வரத்தைத் தா, இந்த ஆதத்துக்கும் அவனுடைய சக்களுக்கும் நானே பகவனுக் கிருக்கவேண்டும். அவர்கள் உன்றார்கள் புறமும் நான் உலாவ வேண்டும். அவர்கள் கன்னுக்குத் தெரியக்கூடாது. உன்னை அவர்கள் எப்படி வணங்கி மேலாந்தரமா? அடைய என்னுகிறார்களோ அதைக்கெடுத்து என்பக்கத்தில் சேர்க்கும் வரத்தைத் தா. நான் அவர்களைக் கெடுத்து என்பக்கம் சேர்ப்பேன்” என்று சொன்னான். அதற்கு ஆண்டவன் சொன்னான், “உன்கு வழிப்பட்டவன் எனக்கு வழிப்படமாட்டான்; எனக்கு வழிப்பட்டவன் உனக்கு வழிப்படமாட்டான். எனக்கு வழிப்பட்டவனேனு நீ மினைக்கெட்டால் இறுதியில் மாணபங்கப்பட்டுத் திரும்புவாய்” என்று சமித்துத் தாக்கி ஏறிந்தான் பூவுலகத்துக்கு.

அவனையும் அவனேநு சேர்ந்தவர் இனத்தவர் ஆயிரம் பேர்களையும் தூக்கி எறியப்பட்டது. அந்த ஆதத்தையும் கொலாவையும் சுவர்க்கலோகத்தில் வைத்து வானவர்களைக் காவல் வைத்திருந்தான். அவர்களுக்குக் கொடுதல் செய்ய அந்த இப்பீண் ஏழாணம் மட்டும் ஒன்றி ஒன்றிப்போய் அவர்களையும் தன்வசத்தில் எடுக்க முயற்சி எடுத்தான். அந்தேத்தில் மயிலையும் ஏமாற்றி அதன் மூலியமாக அந்தச் சர்ப் பத்தையும் ஏமாற்றி அந்நாசத்துவடைய வாய்க்குள்ளால் இவனை அடக்கிக்கொண்டு போகச் செய்தான். இவன் அப் பாம்பை

யும் மயிலையும் ஏமாற்ற பொய் சொன்னான்: நான் என்றென்றும் அழியாதிருக்க ஓர் மூலிகையைப் பூவுலகத்தில் கல்லெடுத்தேன். அம்மூலிகையை நீங்களும் பெற்றால் என்றென்றும் அழியாதிருக்கலாம். அம்மூலிகை இச் சுவர்க்கலோகத்துக்குள் இருக்கிறது. என்னைக் கொண்டுபோய் கூவர்க்கலோகத்துக்குள் விட்டால் நான் அதைப்பிடிடுகிறேன். என்னைக் கொண்டுபோய் விடுவைகள் என்று பொய் சொல்லி ஏமாற்றி தன்னைக்கொண்டு போகச் செய்தான்.

அந்நிலையில் பாம்பு இவனைத் தன்வாய்க்குள் அடக்கிக் கொண்டு போனதால் அன்றே இவன் வஞ்சகமும் பொருமையும் இப்பீண் குணமும் உருண்டு திரண்டு இரண்டு கடைவாயிலும் விஷப்பைகளும் விஷமும் பாம்புக்கு உண்டாயின. மேலும் ஆதத்தையும் கெளவாவையும் [சல்வரன் ஈஸ்வரி] கெடுத்ததால் அவர்களும் பாம்பும் மயிலும் தூக்கி ஏறியப்பட்டன. அப்பாம்புக்கு ஆயிரம் கால்களையும் பறித்து புஷ்பவாசனைகளையும் பறித்து தீர்க்க ஆயுளையும் பறித்து நீ இன்றுமுதல் ஆதமுடைய மக்களுக்குப் படைவனுகவும், அவர்கள் உனக்கு பகைவர்களாகவும் இருக்கும். அவர்கள் கண்ட இடத்தில் உன்னை அடித்துக் கொல்லட்டும். நீ வயிற்றால் நகர்ந்து புழுதி களை உண்டு காற்றைக் குடித்து புற்றுகளிலும் வளைகளிலும் வாழக்கடவுது என்று தூக்கி ஏறியப்பட்டது. அந்த இப்பீண்வின் (சவியன்) குணமும் பொருமை வஞ்சகமும் நஞ்சப் பைகளாக விளைந்தது. அப்பாம்பு தீண்டினுல் மனிதன் இறந்து விடுவான்.

அதுபோல் மனிதனுக்கு பதினாறு விஷப்பற்கள் உண்டு. அதிலும் ஒருவகையில் நான்கு விஷப்பற்கள் உண்டு. அவை ஹசது [வஞ்சகம்] ஆணவம், பொருமை, கோபம் இந்த நான் குக்கும் ஒவ்வொரு பற்களுக்கும் எழுபதினாயிரம் விதமான விழுங்கள் இருக்கின்றன. இந்த விஷப்பல்லால் யாரைக் கடித்தாலும் இறந்துபோக நேரிடும்.

அந்நிலையில் இவன், ஆதியில் எவ்வாறு பாம்பு புஷ்பமண்தையும் குணத்தையும் பெற்றிருந்ததோ அதுபோல் இவனும் ஆதியிடத்திலிருந்து தோன்றுகிற காலத்தில் இந்தப் பதி ணெண்ணையிரம் ஆலமும் நானுறு இலட்சம் கோடி புவனங்களும் இவனைத் தூக்கி முத்தமிட்டு தாங்கள் தாங்களே புகழ்ந்து வைத்திருக்கும் குணத்தையும் அருள் மனத்தையும் பெற்றிருந்தான்: பாம்பு அம்மனத்தை இழந்தது போல் இவனும் இக்குணங்களினுல் [வஞ்சகம், ஆவணம் பொருமை கோபம்]

அருள் மனத்தையும் இழந்துவிடுகிறான். இவைகள் அரைந்து போகின்ற பாம்பும், நடந்து போகின்ற பாம்பு மாக வசிக்கின்றன. அரைந்து போகின்ற பாம்பு ஒருவணக்கடிக்க வரும்போது அதைப் பயிப்படாமல் தட்டி விட்டான் சில அப்பாம்பின் நஞ்சு கவங்கி பாம்பு தானே செத்துவிடும். வாவும் இடி முழங்கினாலும் தன் விஷத்தினால் தானே செத்துவிடும்.

அதுபோல் இந்த நடந்துபோகின்ற பாம்பும் உத்தமன், உத்தமி, பத்தினி, நூரினிகள் சித்தர்களிடம் தன் விஷங்குணங்களைக் காட்டி கடிக்கப்போகும் போது அவர்களுடைய அறி விள்ள முழக்கமும் அறிவின் பிரகாசமும் இவர்கள் மீது பட்டதும், அப்பாம்பு விஷம் கலங்கி செத்ததுபோல் இவர்களுடைய கெட்ட குணத்தின் விஷம் கலங்கி இவர்கள் மதிந்து விடுவார்கள். இந்த விஷங்குணங்களைத் தவிர்த்து நடந்து வரவேண்டும். ஆதியில் பாம்பு புஷ்பமணம் பெற்றதுபோல் நாம் இறைவன் அருள் மனத்தைப் பெற்றிருக்கின்றோம். அம் மனத்தைப் பறிகொடுக்காமல் அவன் குணத்தைக் கொள்வோமானால் அரைந்து போகின்ற பாம்பும் நடந்துபோகும் பாம்பும் அவ்விஷங்களும் நம்மை ஒன்றும் செய்யாது என்று உத்தம சீலங்குக்கு குரு விளக்கம் செய்கின்றார்.

8-5-70

4-40 பி. ப.

ஓ. முரு சீலங்குக்கு ஒர் உதாரணம் ரொல்கிறார்:

நுப்பா! நீயோ பல துவ்பங்களையும் பல எண்ணங்களையும் கட்டிக்கொண்டு இங்கு வந்திருக்கின்றோம் நான் சொல்வதைக் கவவி

பிச்சைக்காரன் ஒருவன் இருந்தான் அவன் ஒவ்வொரு இடங்களிலும் போய் பிச்சை எடுத்து வந்தான். அத்தோடு ஏதேனும் தொழில் இருந்தால் அதையும் செய்வான். இப்படிப் பலவாறு நிலைகளைத் தொழிலைச் செய்து அவன் சீவியத்தைக் கழித்து வந்தான். ஒருநாள் அவன் அரண்மனைப் பாதையால் வந்தான். அப்போது இராஜங்குமாரியும், தாதிப் பெண்களும் அரண்மனை மேல்மாடியில் பந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அப்பந்து அரண்மனை மதிலை விட்டு வெளியே பிச்சைக்காரன் தலைக்கு நேராக வந்து அவன் மூன் விழுந்தான். அவன் அப்பந்தை கையில் எடுத்துக்கொண்டு மேலே நியர்ந்து பார்த்தான். மேலே இராஜங்குமாரியும் தாதிப்

பெண்களும் நின்று எட்டிப்பார்த்தனர். அப்படி எட்டிப்பார்க்கும் போது பிச்சைக்காரன் இராஜங்குமாரியின் அழுகைக் கண்டதும் ஆசையும், மோகமும், அவாவும் அவனுக்கு உண்டாகிறது இருந்தாலும் இந்தப் பந்தைக் கொண்டுபோய் அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு நன்றாக அவன் அழுகைப் பார்த்து வருவாம் என்று ஆசைப்பட்டு அரண்மனை வாசலுக்கு வந்தான். அப்போது இராஜங்குமாரியும் தாதிப்பெண்களும் மேல்மாடியிலிருந்து இறங்கி அரண்மனை வாசலுக்கு வந்தனர்.

ஆனால் அந்த அரண்மனை வாசலில் காவல் செய்துகொள்டிருந்த படைத்தலைவனுக்கு அந்த அரசனைக் கொண்டிருவிட்டு இராஜங்குமாரியை எடுக்கவேண்டும் என்ற சிந்தனை நெடுநாளாக அவன் உள்ளத்தில் இருந்து வந்தது. அத்தகைய நிலையில் பிச்சைக்காரன் பந்தைக் கொண்டுபோனான். அப்போது அப்படைத்தலைவன் அப்பிச்சைக்காரரை உதைத்து உருட்டி அடித்து பந்தைக் கா என்று பறித்துக்கொண்டிருந்த இராஜங்குமாரி நீ படைத்தலைவனு? நீ ஒரு மனிதனு? ஒரு ஏழை மனிதனிடம் உன் வீரத்தைக் காட்டி அவளைத் துன்புறுத்துகிறியே என்று கேட்டான். அதைக் கேட்ட படைத்தலைவன் இராஜங்குமாரி உங்கள் மனிமையை பிச்சைக்காரனுக்குத் தெரியுமா? அவன் உங்களைப்பற்றி பலவிதமாக நினைக்கக்கூடும் என்ற சிந்தயால்தான் அவனை நான் அடித்து பந்தைப் பறித்தேன். இதோ அப்பந்து என்று சொன்னான். அப்போது இராஜங்குமாரி அப்பந்தைத் தாதிப் பெண்களை விட்டு வாங்கிக்கொண்டு சொன்னான்.

உள்ளக் கருத்து வள்ளலுக்குத் தெரியும் தன் அறிவைப் பயன்படுத்தாதவன் மடையன். அவன் பிறராகிய அறிவுகடையவர் காரரைக் கண்டாலும் அவர்களை மடையர் என்று சொல்லது அவன் குணமும் இயல்பும். அதுபோல் உன் நெஞ்சந்தில் ரூம்சியின் விளைவின் பயணை வைத்துக்கொண்டு மற்றவளையும் அத்தீர்ப்பில் வைப்பது அறிவினமுடையவனுக்குப் பக்குவ நிலை: அந்தப் பக்குவம் உடையவனுக்குக் கருணை, உண்மை, பொறுமை இவைகளின் பொருளையும் அருளையும் தெரியாது என்று படைத்தலைவனுக்குச் சொல்லி விட்டு, பிச்சைக்காரனைப் பார்த்து நீ போய் வாரும் என்று சொன்னான்.

அப்பரதேசிப் பிச்சைக்காரன் கீழே விழுந்து எழும்பி இவர்கள் இருவரின் சம்பாஷணையையும், அந்தப் பேச்சின் இனிமையையும், அந்த ராஜங்குமாரியின் கவிவான் சொற்களையும் கேட்டு அவனுக்கு இருந்த ஆசையை விடப் பதின்மட்டங்கு ஆசை உண்

டாகினிட்டது. அந்திலையில் அவன் சிந்தித்து யோசிக்கின்றன. நானே பிச்சைக்காரன். அவனோ அரசகுமாரி. நானும் இந்த அரசகுமாரியும் எப்படி ஒன்றுபட முடியும். அது முடியாத காரியம் என்று என்னி வந்த வழியாலே திரும்பிப் போனான். ஆனால் அவள்மீதுள்ள ஆசை அவனை விட்டுப் போகவில்லை.

அந்திலையில் மீண்டும் அவன் பிச்சை எடுத்துக் கொண்டு, ருந்தான். அப்படி இருக்கும்போது இராஜகுமாரிக்கு பறுவும் வந்துவிட்டது. அரசன் நினைத்தான், நமக்கும் வயது போய் விட்டது. நாம் இருக்கும் காலத்திலேயே நகுந்த ஒரு அரசகுமாரனுக்கு அவனை திருமணம் செய்துகொடுத்து இப்பட்டத் தையும் அரசையும் நம் மகனுக்கே கொடுத்து விட்டால் நல்வது என்றென்னி அவ் என்னத்தைத் தன் மகனுக்குச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட இராஜகுமாரி சொன்னான், தகுந்த அழகு நிறைந்த குணம், விரிந்த பொருளைக் கண்டு அடைந்த வணைத்தான் நான் மனந்து கொள்வேன். இந்த மூன்றையம் விளங்கித் தெரிந்து பெற்றவணையும் அதன் பொருளை எனக்குச் சொன்னவனைக் கட்டிக்கொள்வேன், என்று கூறினான். அந்திலையில் அவனுக்கு குருபோதனை செய்து கொண்டிருந்தார்.

இப்படி இருக்கும் சோது நல்ல அழகுள்ள அரசகுமாரர்களின் படங்களெல்லாம் அரண்மனைக்கு வந்து சேர்ந்தது. எல்லாப் படங்களையும் இராஜகுமாரி கழித்து எறிந்து விட்டாள். அப்போது அரசன் மிகவும் துக்கப்பட்டு மந்திரியிடம் இத்தகைய நிலையில் அவன் இருக்கிறோன். அவன் சொல்லுக்கு ஒருவரும் ஒவ்வொல்லை. இதற்கு என்ன செய்வது என்று கேட்டான். அதற்கு மந்திரி அரசே! இதற்கு கவலைப்படவேண்டாம்: நாம் பறைசாற்றினால் இந்தக் குணம் உள்ள ஒருவன் வருவான் என்று கூறினான். அதற்கு அரசன் அப்படியே உத்தரவுசெய்யும்படி கூறினான். அவர்கள் பறைசாற்றினார்கள். தகுந்த அழகு, நிறைந்த குணம், விரிந்த பொருள் இவ் அழகைப் பெற்றவர்கள், இப்பொருளை அறிந்து இதன் பொருளைத் தெரிந்தவர்கள் யாராகிறாம் இந்த ராஜகுமாரிக்குச் சொல்லி அவனை மனந்து இந்த இராஜ்ஜியத்தை வழி ஆளாம். இந்தப் பொருளை அறிந்து சொல்லத் தவறினால் யானைக்காலில் வைத்து தலையைச் சிருசேதம் செய்யப்படும் என்று பறைசாற்றினார்கள்.

அதைக்கேட்டு அங்குள்ள எல்லோரும் நான் அழகு: நி அழகு நாங்கள்தான் இராஜகுமாரிக்கு ஏற்றவர்கள் என்ற என்னம் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அதன் பொருளை அறிந்து சொல்

லத்தவறினால் செத்துப்போவோம் என்ற பயத்தினால் அந்த அரண்மனைக்கு ஒருவரும் வரவில்லை. இரண்டு மூன்று மாதங்கள் சென்றும் ஒருவராவது வராதது கண்டு அரசன் மந்திரியிடம் அதைப்பற்றிச் சொன்னான். அதற்கு மந்திரி, அவன் எங்கிருக்கிறான் என்று இராஜகுமாரியிடம் கேட்போம் என்று கூறி அவளிடம் கேட்டார்கள்:

அதற்கு அவள் சொன்னான் இந்த அழகைப் பெற்றவர்கள் எனக்கும் இருப்பார்கள். ஊரைக் கடந்தும் இருப்பார்கள். காட்டிலும் இருப்பார்கள். இமயமலையிலும் இருப்பார்கள் என்று அவள் சொல்ல, ஒ அப்படியா இமயமலையிலும் இருப்பார்களோ என்று அரசனும் மந்திரியும் கேட்க, அவள் ஒம் அவர்கள் சுவாமியாராகவும், பரதேஷியாகவும் இருப்பார்கள் என்று சொன்னான். அப்போது அரசனும் மந்திரியும் படைப்பட்டாளங்களைத் திரட்டி இமயமலைக்கு அனுப்பி அவர்களைத் தேடச் செய்தார்கள்.

ஆனால் முன் பறையடித்த சத்தம் பிச்சைக்காரனுக்கு கேட்டு, நானும் போய் அக்கேள்வியின் பதிலைச் சொன்னால் அவனை அடையலாம் என்று என்னி இருந்தான். முன்னாள்ள பைத்தியத்தினால் அவனுக்குத் தாடியும் வளர்ந்திருந்தது. நானும் போய் இமயமலையில் இருந்தால் என்னைக் கூட்டிக் கொண்டு போவார்கள் என்று என்னி இமயமலையில் போய் இருந்தான். இவனுக்கு மந்திரம் ஒன்றும் தெரியாது. ஆதலால் இவன் நாராயண! நாராயண என்று மாத்திரம் உச்சரித்துக் கொள்கிறுந்தான். அப்போது அரசன் அனுப்பிய படைப்பட்டாளங்கள் இமயமலைக்கு வந்து தேடினார்கள். அந்திலையில் இவனைக் கவனியாது அவர்கள் உச்சமலைக்கு போய் அங்கு தேடினார்கள்.

அங்கு ஒருவன் ஒற்றைக்காலில் நின்றான். ஒருவன் உடகார்ந்து இருந்தான். ஒருவன் வாயை ஆவென்று திறந்து கொண்டிருந்தான். ஒருவன் சாய்ந்து கிடந்தான். அவர்கள் ஓவ்வொருவரும் அசையாமல் அப்படியே சிலைபோல் இருந்தார்கள். படைப்பட்டாளங்கள் ஒவ்வொருவராக ஆட்டிப்பார்த்து நீங்கள் யாராவது வந்து எங்கள் இராஜகுமாரியை மனந்து கொண்டிருங்கள். இராஜ்ஜியத்தை ஆங்கள் வாருங்கள் என்று சொல்லிப். சொல்லிப் பார்த்தார்கள். அவர்கள் ஒருவரும் அசையவில்லை. அப்போது சாம்ந்து கிடந்தவர் சொன்னார், அதற்குரியவன் இருப்பாள் போய்த் தேடிப்பாருங்கள் என்றார்.

அவர்கள் தேடிக்கொண்டு மீண்டும் கீழே வந்தார்கள். இதைக் கண்ட பிச்சைக்காரன் இவர்கள் என்னிடம் வருமுன் என் பசி யைத் தீர்த்துவிட்டு வந்து தவத்தில் இருக்கவேண்டும் என்று என்னில் ஒடிப்போய் பிச்சை எடுத்து சாப்பிட்டுவிட்டு திரும்பி வந்து அக்காவலர்கள் வரும் பாதையில் இருந்து நாராயண என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்.

அப்போது அவர்கள் இவனுக்கு அருகில் வந்து சுவாயி நீங்கள் வந்து எங்கள் இராஜுகுமாரியை மணத்து கொண்டு இராசியத்தை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டார்கள். அப்போது அவன் இந்தப் படைத்தலைவன்தானே என்னை உதைத்துவன். இவன் பின்னால் நாம் போகக்கூடாது என்று மனதில் என்னி, மற்ற மந்திரியும் வந்து அழைக்கட்டும் என்று நினைத்து அரசு மனிதர்களே! நியோ படைத்தலைவன். அதற்கு உயியவர் வரட்டும். நீங்கள் போகலாம் என்று பிச்சைக்காரன் சொன்னான். அவர்கள் போய் அரசனிடமும் மந்திரியிடமும் நடந்ததைச் சொன்னார்கள். ஆனால் பிச்சைக்காரனுக்கு நான் இப்படிச் சொல்லிவிட்டேன். அவர்கள் வரமாட்டார்களோ என்று பயம் மனதில் உறுத்திக்கொண்டிருந்தது.

அந்திலையில் சுரசன் மந்திரியை அனுப்பி வைத்தான். அப்போது பிச்சைக்காரன் மந்திரியைப் பார்த்து நியோ மந்திரி, நாட்டு அரசன், உயியவன் உரிய பொருளோடு வரட்டும் என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, ஜியோ நான் இவர்களையும் திருப்பி அனுப்பி விட்டேன், அரசன் மற்றவர்களெல்லாம் திரும்ப என்னிடம் வருவார்களோ என்று என்னிப் பயந்து கொண்டிருந்தான்.

அப்போது மந்திரி அரசனிடம் வந்து நடந்ததைச் சொன்னான். அதைக் கேட்ட அரசன் சரி நான் போய் அழைத்து வருகிறேன். பங்கைக்கைத் தயார் செய்யுங்கள். வெகருமதிக் கெள்வாம் எடுத்து வையுங்கள் என்று சொன்னதும். இராஜ குமாரியும் நானும் வருகிறேன். அது யாரென்று நானும் பார்க்கவேண்டும் என்று கூறி எல்லோருமாகப் புறப்பட்டுப் போனார்கள். இதற்கிடையில் அப்பிச்சைக்காரன் ஊரில் போய் பிச்சை எடுத்து தன் வயிற்றுப் பசியைத் தீர்த்துக் கொண்டு மீண்டும் மலையில் வந்து உட்கார்ந்திருந்தான்.

அப்போது அரசனும் இராஜகுமாரியும் வந்து அவனைக் கும் பிட்டார்கள். அவன் இராஜகுமாரியும் வந்துவிட்டாள் இவன் அழகனோ அழகு என்று தன்னுள் என்னினான். அந்திலையில்

அரசன் எங்களை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் என்று கேட்டான். அப்போது அவன் நினைத்தான் நான் தாராயனு என்று சும்மா சொன்னவுடனே, என்னை அடித்தவன், அரசன், இராஜகுமாரி எல்லோரும் வந்து என் காலில் விழுந்துவிட்டார்களே.

மேலும் நான் போய் பிச்சை எடுத்துச் சாப்பிட்டுவிட்டு வந்து நாராயணு என்று சும்மா சொன்னனாலுமில் இந்தப் பதினெண்ணெயிரம் ஆலமும் என் காலடியில் வந்து விழுமே என்று என்னி தன்னுடைய சரித்தி ரத்தை இதுவரை நடந்து வந்த விளக்கங்களையெல்லாம் சொல்லி நான் நாராயணு என்ற பெய்க்கரச் சும்மாதான் சொன்னேன். நான் ஒரு பெண்ணுக்காக இந்த வேலைம் கொண்டேன். நான் இந்த உடலையும் இழந்து அப்பொருளை அறிந்து அவ் ஏகாம் பரவல்தை அடையவேண்டும். உங்கள் பெண்ணை வேறு யாருக்கும் கட்டிக்கொடுக்கள் என்று சொன்னான்.

அப்போது இராஜகுமாரி சொன்னான் நான் இந்த அழகைப் பெற்றவரும், குணத்தை அடைந்தவரையும், இதன் பொருளை அறிந்து சொன்னவராகிய இவரைத்தான் நான் மணப்பேன் என்று சொன்னான். அதற்கு அவன் நான் இறைவனை அடையப் போனின்றேன், நீ போய் வர என்று சொன்னான். அதற்கு அவன் இல்லை, நானும் அப்பொருளை அடையவேண்டும் என்று கூறி அவன் பக்கத்தில் உட்கார்ந்தான். அப்போது அவர்கள் இருவரும் ஓம் நமோ நாராயணு என்று உச்சரித்தார்கள். இரண்டு உயிரும் ஓர் உயிராகி அவ்வுயிர் என்கிறுந்து தோன்றியிருந்து அதில்போய்க் கலந்தது. அவ்விருள்ளுடையிரும் ஒன்றுபட்டு ஒன்றுபட்ட இதைவைனை ஒன்றுனது.

போருள்:- இதுபோல்தான் உலகத்தின் இச்சை, ஆசை, பாசம், இங்பதுங்பம் அணித்தையும் கண்டு இன்பத்திலும் குன்பத்திலும் அறிவு மயங்கி அவனைப்போல ஆசைமிகுந்து அலைந்து தீரிந்து அவ்வாசையை தீர்க்கக்கூடிய பொருள் எங்கிருக்கிற தென்று தேடித் தீரிந்து அப்பொருள் இருக்கும் இடத்தில் இருக்கும் குருவைக் கஸ்ததும். அக்குரு அவன் தூக்கிக்கொண்டு வந்திருக்கும் மூட்டைகளையும், பாசத்தையும், தேசத்தையும், ஆசையையும், மோகத்தையும், உலகத்தையும் கண்டு அவனுக்கு இன்ன இன்ன பைத்தியமதான் பிடித்திருக்கிறது. அப்பைத் தியத்துக்கு இன்ன மருந்தைத்தான் கொடுக்கவேண்டும், என்று அக்குரு அறிந்து அவனுக்குத் தமிழ்த்தில் இருக்கும் அருள் தேவனின் இவிமையின் கவையின் கணியான அறிவைப் பிடுங்கி

அவனுக்கு ஊட்டி அவன் கொண்டு வந்த சமைகளை அகற்றத் துணியும்போது, முன் அவனுக்கு இராஜகுமாரிமேல் இருந்த ஆணச அவனை நேராகக் கண்ட இடத்திலும் அவன் உண்மையை உணர்ந்து உறுதிப்பட்டு, அந்த உண்மையை நாம் நிலை நிறுத்தினால் இவ்வகைத்தையே ஆளலாம் என்ற திடம் அவனுக்குத் தோன்றியதுபோல், இக்குருவிடத்தில் இவனுக்கும் அந்த உண்மையும், உறுதியும், திடமும் எந்த அழகிலும் எந்த துன்பத்திலும் அந்த உண்மையின் திடம் தோன்றினால்தான் இவன் பிறப்பையும் பினியையும் குரு அறுத்து அப்பொரு ளோடு சேர்ப்பார்.

ஆனால் இக்குணமும், திடமும், உறுதியும், அறிவும் இல்லா விட்டால் அவனுக்கு உபதேசம் செய்வதும் கழுதைக்கு உபதேசம் செய்வதும் இரண்டும் ஒன்றே. எக்காரியத்தை அடைய வேண்டுமாயின் மனிதனுக்கு உறுதியும், திடமும், நம்பிக்கையும், பொறுமையும் வேண்டும். அவைகள் இருந்தால்தான் இந்த உலகம் என்னும் மாயப்பெண்ணைக் குரு அகற்றித் தருவார் என்று சொன்னார் ஞானகுரு உத்தம சீஷனுக்கு.

பதிப்புரீஸம்:

சுரன்தீப் சூபி (ஞான) விளக்கக்குரு
139, தர்மபால மாவத்தை
கொழும்பு.